

Gabriel García Márquez

Generalul în labirintul său

(1989)

Lui Alvaro Mutis, care mi-a oferit ideea de a scrie această carte.

Se vede treaba că viața mea e în mâinile Necuratului.

(Scrisoare către Santander, 4 august 1823)

José Palacios, cea mai veche slugă a sa, îl găsi plutind în apa depurativă din scăldătoare, gol-goluț și cu ochii deschiși, și crezu să s-a înecat. Știa că era una din multele lui metode de meditație, dar în starea de extaz în care se afla, plutind în derivă, parcă era dus de pe lumea aceasta. Nu îndrăzni să se apropie, ci îl chemă cu glas înăbușit, potrivit ordinului primit de a-l trezi înainte de orele cinci, ca să pornească la drum o dată cu prima geană de lumină. Generalul ieși din starea de vrajă și zări, în semi-întunericul încăperii, ochii albaștri și senini, părul creț de culoarea blăunii de veveriță, obișnuită ținută maiestruoasă și calmă a majordomului, care avea în mână ceșcuța cu infuzie de mac și gumă arabică. Generalul se agăță fără vlagă de toartele scăldătorii și ieși din apa medicinală sprinten ca un delfin, fapt neașteptat la un trup atât de plăpând.

— La drum! spuse el. Cât mai repede, căci pe-aici nimeni nu ne vrea.

José Palacios îl auzise vorbind așa de atâtea ori și în împrejurări atât de diferite, încât nu crezu că era adevărat, cu toate că în grajduri catârcele erau pregătite și suita oficială începea să se adune. Îl ajută să se usuce și-i acoperi trupul gol cu un poncho gros pentru vreme rea, căci, de tare ce-i tremurau mâinile, îi zornăia ceașca pe farfurioară. În urmă cu luni de zile, pe când își punea niște pantaloni din piele de căprioară pe care nu-i mai purtase din nopțile fastuoase petrecute la Lima, el descoperise că, pe măsură ce pierdea din greutate, scădea și în înălțime. Chiar și gol arăta altfel, căci acum pielea de pe corp îi era palidă, iar fața și mâinile erau ca arse de prea mult stat la soare. Împlinise patruzeci și șase de ani în iulie trecut, dar părul creț și aspru, caracteristic locuitorilor din zona Mării Caraibilor, îi încărunțise și oasele i se deformaseră din cauza îmbătrânirii premature și arăta cu totul atât de slăbit, că nu părea în stare să mai apuce luna iulie a anului următor. Gesturile sale ferme erau totuși ale unui om mai puțin încercat în viață și el călătorea mereu, fără oprire, fără țință. Își bău ceaiul fierbinte din cinci înghițituri, gata-gata să i se umple limba de bășici, fugind de propriile sale dăre de apă pe rogojinile mototolite așternute pe podea și se simți ca și cum ar fi sorbit licoarea fermecată a învierii din morți. Dar nu scoase nici un cuvânt până nu bătură orele cinci în turnul catedralei din apropiere.

— Sâmbătă, opt mai, anul treizeci, zi în care englezii au tras cu arcul în Ioana d'Arc, anunță majordomul. Plouă de la trei dimineața.

— De la trei dimineața, din secolul al optsprezecelea, spuse generalul cu glasul încă voalat din cauza proastei dispoziții după noaptea de insomnie. Și adaugă pe un ton grav:

N-am auzit cocoșii cântând.

— Pe-aici nu sunt cocoși, răspunse José Palacios.

— Pe-aici nu e nimic, spuse generalul. Țară de trădători!

Se aflau la Santa Fe de Bogota, la două mii șase sute de metri deasupra nivelului mării îndepărtate, și imensul iatac cu pereți austeri, aflați în bătaia vântului înghețat care se strecura prin ferestrele prost izolate, nu era locul cel mai sănătos din lume. José Palacios așeză lighenașul cu clăbuc pe placa de marmură a măsuței de toaletă, împreună cu trusa de catifea roșie cu instrumentele de bărbierit, toate din metal aurit. Puse sfeșnicul cu o lumânare pe o poliță de lângă oglindă, pentru ca generalul să aibă destulă lumină și trase mai aproape vasul cu jeratic ca să-i încălzească picioarele. Apoi îi dădu niște ochelarii cu lentile pătrate și ramă fină de argint, pe care îi ținea întotdeauna pregătiți pentru el, în buzunarul vestei. Generalul și-i puse și se bărbieri, mânuind briciul cu stânga cu aceeași iscusință ca și cu mâna dreaptă, căci era ambidextru din naștere, și cu gesturi uluitoare de

sigure ale aceleiași mâini care cu câteva clipe înainte nu putuse să țină nici ceașca. Isprăvi cu bărbieritul pe băjbâite, plimbându-se fără astâmpăr de colo-colo prin încăpere, fiindcă evita pe cât posibil să se uite în oglindă ca să nu-și întâlnească propria privire. Apoi își smulse cu mișcări bruște perii din nări și din urechi, își frecă dantura perfectă cu praf de cărbune pus pe o periută din păr natural cu mâner de argint, își tăie și-și pili unghiile de la mâini și de la picioare, iar la sfârșit își scoase poncho-ul și se stropi cu un flacon mare de apă de colonie, fricționându-se pe tot corpul cu amândouă mâinile până se simți istovit. În dimineața aceea îndeplinea ritualul toaletei zilnice cu mai multă înverșunare ca de obicei, căutând să-și purifice trupul și sufletul de cei douăzeci de ani de războaie inutile și decepții ale vieții de conducător.

Ultima vizită din noaptea care trecuse a fost a Manuelei Sáenz, acea femeie din Quito deprinsă cu greul războaielor care, cu toate că îl iubea, nu avea să-l urmeze până la moarte. Ea rămânea să-și îndeplinească pe mai departe misiunea de a-l ține pe general la curent cu tot ce se întâmpla în lipsa lui, căci el de mult nu mai avea atâta încredere în altcineva ca în ea. Îi lăsa în păstrare niște vechituri care nu aveau altă valoare decât aceea de a-i fi aparținut, precum și câteva din cărțile lui cele mai prețioase și două cufere cu acte personale. Cu o zi înainte, în timpul scurtei întâlniri solemne de rămas bun, îi spusese: „Te iubesc mult, dar te voi iubi și mai mult dacă vei da dovadă acum de mai multă judecată ca oricând”. Ea îi înțelese cuvintele ca pe un nou omagiu, printre atâtea altele câte îi adusese în opt ani de amor înflăcărat. Dintre toate cunoștințele sale, era singura care-l credea: de astă dată avea să plece cu adevărat. Dar era și singura care avea cel puțin un motiv neîndoielnic să speră că el se va întoarce.

Nu credeau să se mai vadă înainte de plecare. Dona Amalia, stăpâna casei, ținu totuși să le ofere darul unui ultim rămas bun pe furiș și o ajută pe Manuela să intre, îmbrăcată în costum de călărie, pe ușa grajdului, ca să evite comentariile evlavioasei comunități locale, plină de prejudecăți. Nu pentru că ei ar fi ținut secret faptul că erau amanți, căci se afixau împreună ziua-n amiaza mare, spre indignarea tuturor, ci ca să apere cu orice preț buna reputație a acelei case. El era și mai timorat, și-i ordonă lui José Palacios să nu închidă ușa ce dădea în încăperea alăturată, un loc de trecere folosit de servitorime, unde aghiotanții care stăteau de pază rămaseră să joace cărți mult timp după ce vizita se încheie.

Manuela îi citi preț de două ore. Fusesse, până nu de mult, tânără; până când trupul ei începu să dea semne de îmbătrânire. Fuma pipă ca marinarii, se parfuma cu colonie de verbenă, cum obișnuiau militarii, se îmbrăca în haine bărbătești și se vântura printre soldați, dar glasul ei stins era și acum plăcut în semiîntinericul clipelor de intimitate. Citea la lumina puțină a sfeșnicului, așezată într-un fotoliu pe care se mai păstra blazonul ultimului vicerege, iar el o asculta întins pe pat cu fața în sus, îmbrăcat în hainele civile de casă și învelit cu poncho-ul din lână de vignonie. Doar după ritmul respirației își dădea seama că nu doarme. Cartea se intitula *Știri și zvonuri care au circulat prin Lima în anul de grație 1826*, de peruanul Noé Calzadillas, și ea i-o citea pe un ton teatral, foarte potrivit cu stilul autorului.

Timp de o oră nu se auzi nimic altceva decât vocea ei în casa toropită de somn. Dar după ultimul rond se porni fără veste un uriaș hohot de râs colectiv, care stârni câinii din încăpere. El deschise ochii mai mult curios decât tulburat, iar ea închise cartea pe care-o ținea în poală, punând semn cu degetul mare la pagina unde rămăsese.

— Sunt prietenii domniei voastre, îi spuse.

— N-am prieteni, răspunse el. Și dacă mi-or mai fi rămas câțiva, n-o să-i mai am multă vreme.

— Aflați că ei sunt afară și stau de veghe ca să nu fiți ucis, spuse ea.

Așa află generalul ceea ce știa tot orașul: nu unul singur, ci mai multe atentate se puneau la cale împotriva sa, și ultimii lui susținători stăteau la pândă, pregătiți să le împiedice. Vestibulul și galeria din jurul grădini interioare erau ocupate de cavaleriști și grenadiri, toți venezueleni, care urmau să-l însoțească până în portul Cartagena de Indias, unde trebuia să acosteze o corabie cu destinația Europa. Doi dintre ei își întinseseră rogojinile de dormit ca să se culce de-a curmezișul ușii principale de la iatac, în timp ce aghiotanții aveau să joace cărți și după ce Manuela se va fi oprit din citit. Dar în vremurile acelea nu te puteai simți la adăpost de pericol în mijlocul unei adunături atât de pestrițe de soldați de obârșie îndoielnică. Fără să-și piardă cumpătul din cauza veștilor proaste, el îi porunci Manuelei, cu un gest al mâinii, să citească înainte.

Întotdeauna socotise moartea ca pe un risc inevitabil al meseriei lui. În toate războaiele luptase în prima linie a frontului, dar nu se alesese nici măcar cu o zgârietură, și, în fața focului inamic, se comporta cu un calm atât de nesăbuit, încât chiar și ofițerii săi se mulțumiră cu explicația simplă că se credea invulnerabil. Ieșise teafăr din toate atentatele urzite împotriva sa și de multe ori scăpă cu viață numai pentru că în acele momente nu dormea în patul lui. Umbla fără escortă și mânca și bea fără să-și facă griji de ceea ce i se oferea pe unde mergea. Numai Manuela știa că nepăsarea lui nu era nici inconștiență, nici fatalism, ci trista certitudine că îi era scris să moară în patul său, sărac și gol, nemângâiat de recunoștința poporului.

Singura modificare însemnată pe care o făcu în ritualul insomniei sale, în noaptea aceea din ajunul plecării, a fost să renunțe la baia caldă pe care o făcea de obicei înainte să se bage în pat. José Palacios i-o pregătise din timp, din infuzie de plante medicinale, ca să-l remonteze și să-i ușureze expectorația, și i-o menținu la o temperatură potrivită pentru momentul când ar fi binevoit el. Dar el nu binevoi. Luă două pastile laxative împotriva obișnuitei sale constipații și ațipi în timp ce i se susurau la ureche ultimele cancanuri picante de la Lima. Deodată, parcă fără motiv, îl cuprinse un acces de tuse de se cutremurară pereții. Ofițerii care jucau cărți în încăperea de alături rămaseră încremenți. Unul dintre ei, irlandezul Belford Hinton Wilson, se ivi în ușa dormitorului pentru cazul că ar fi fost nevoie de el, și-l văzu pe general trântit de-a curmezișul patului, cu fața în jos, vărsându-și măruntaiele. Manuela îi ținea capul deasupra oliței de noapte. José Palacios, singurul căruia i se îngăduia să intre în dormitor fără să bată, rămase lângă pat, în stare de alertă, pînă îi trecu criza. Atunci generalul răsufală adânc, cu ochii înecați în lacrimi, și arată spre măsuta de toaletă.

— Florile alea de mort sunt de vină, spuse el.

Ca de obicei; căci întotdeauna găsea, pentru necazurile lui, cîte un vinovat la care nu te așteptai. Manuela, care îl cunoștea mai bine ca oricine, îi făcu semn lui José Palacios să ia vaza cu tuberoze ofilite. Generalul se întinse din nou în pat, cu ochii închiși, și ea reluă lectura pe același ton ca mai înainte. Numai când i se păru că adormise puse cartea pe noptieră, îl sărută pe fruntea dogorind de febră și-i șopti lui José Palacios că, la șase dimineața, se va afla în locul numit Patru Colțuri, de unde începea drumul mare spre Honda, pentru ca să-și ia acolo un ultim rămas bun. Apoi se înfodoli pînă la ochi cu o mantie și ieși din dormitor în vârful picioarelor. Atunci generalul deschise ochii și-i spuse lui José Palacios, cu glas firav:

— Spune-i lui Wilson s-o conducă pînă acasă.

Ordinul fu îndeplinit împotriva voinței Manuelei, care se credea în stare să se conducă singură mai bine decât ar fi condus-o un pichet de lăncieri. José Palacios o luă înaintea ei cu un opaiț și merse pînă la grajduri, ocolind o grădină interioară cu o fântână de piatră în mijloc, unde începeau să înflorească primele tuberoze ale zilei. Ploaia încetă pentru un timp, și vântul nu se mai auzi șuierând printre copaci, dar pe cerul înghețat nu era nici o stea. Colonelul Belford Wilson repeta întruna parola din noaptea aceea, ca să-i liniștească pe străjerii care stăteau întinși pe rogojinile din galeria exterioară. Când trecu prin fața ferestrei de la sala mare, José Palacios îl văzu pe stăpânul casei servind cafea grupului de prieteni, militari și civili, care se pregăteau să stea de veghe pînă în momentul plecării.

Când se întoarse în iatac îl găsi pe general în delir. Îl auzi rostind vorbe fără șir, care se reduceau la o singură propoziție: „Nimeni n-a înțeles nimic”. Trupul îi dogorea de văpaia febrei și trăgea niște părți bolovănoase și pestilențiale. Nici chiar generalul nu avea să știe, a doua zi, dacă vorbise în somn ori, treaz fiind, o luase razna, și nici nu avea să-și amintească. Era vorba de ceea ce el numea „crizele mele de nebunie”. Crize care de-acum nu mai alarmau pe nimeni, căci de mai bine de patru ani suferea de ele, fără ca vreun doctor să se fi aventurat să le găsească vreo explicație științifică, iar în ziua care urma unei asemenea stări îl vedeai renăscând din propria sa cenușă, cu judecata întreagă. José Palacios îl înveli cu un pled, lăsă opaițul aprins pe placa de marmură a mesei de toaletă și ieși din încăperea fără să închidă ușa, ca să-l poată veghea în continuare, din camera de alături. Știa că el avea să-și revină la orice oră din zori și să se cufunde în apa înghețată din scaldătoare, încercând să-și refacă forțele irosite în timpul cumplitelor coșmaruri.

Era sfârșitul unei zile agitate. O garnizoană de șapte sute optzeci și nouă de cavaleriști și grenadiri se răzvrătise, sub pretext că-și cerea plata soldei pe trei luni din

urmă. Adevăratul motiv a fost altul: majoritatea soldaților erau din Venezuela, și mulți luptaseră în război pentru a elibera patru națiuni, dar în săptămânile din urmă fuseseră ținta atâtor insulte și provocări de stradă, încât aveau motive să se teamă pentru soarta lor după ce generalul avea să părăsească țara. Conflictul a fost aplanat dându-li-se bani de deplasare și o mie de pesos în aur, în loc de șaptezeci de mii cât cereau insurgenții, și aceștia defilaseră pe înserate în drum spre țara lor de origine, urmași de o gloată de femei care-i ajutau la cărat, împreună cu copiii și animalele lor din bățatură. Vacarmul tobelor și al alăturilor marțiale nu izbuti să potolească larma mulțimilor care asmuțeau câinii împotriva soldaților și aruncau petarde ca să le perturbe marșul, ceea ce nu făcuseră niciodată vreunei armate inamice. În urmă cu unsprezece ani, după trei lungi secole de dominație spaniolă, cumplitul vicerege don Juan Sámano fugise chiar pe aceste străzi deghizat în pelerin, dar cu cuferele doldora de idoli neîmblânziți din aur și smaragde, tucani¹ sacri, casete de sticlă strălucitoare cu fluturi din Muzo, și se găsiră destule femei în balcoane care să plângă după el, să-i arunce câte o floare și să-i ureze din tot sufletul călătorie liniștită pe mare și drum bun.

Generalul participase în secret la negocierile conflictului, fără să se miște din casa în care locuia provizoriu, locuință ce aparținea ministrului de război și al marinei, iar la sfârșit îl trimisese pe generalul José Laurencio Silva, nepot prin alianță și aghiotant de încredere, să însoțească armata rebelilor, drept garanție că nu aveau să se întâmple noi tulburări până la frontiera cu Venezuela. Nu văzuse defilarea de sub balconul său, dar auzise trompetele și tobele și forfota mulțimii adunate în stradă, ale cărei strigăte nu izbuti să le înțeleagă. Le dădu atât de puțină importanță, încât în timpul asta revăzu, împreună cu secretarii lui, corespondența întârziată și dictă o scrisoare adresată Marelui Mareșal don Andrés de Santa Cruz, președintele Boliviei, prin care își anunța retragerea din exercițiul puterii, dar nu se arăta prea sigur că destinația călătoriei sale era în afara țării. „N-am să mai scriu nici o scrisoare cât oi trăi”, spuse când isprăvi de dictat. Mai târziu, pe când își făcea siesta, lac de sudoare și cutremurat de friguri, adormi în ecourile unei zarve îndepărtate și se trezi brusc de bubuitul înfundat al unor petarde aruncate fie de rebeli, fie de artificieri. Dar când întrebă i se răspunse că era sărbătoare. Pur și simplu: „E sărbătoare, domnule general”. Fără ca cineva, nici măcar José Palacios, să se încumete să-i explice despre ce sărbătoare era vorba.

Abia când îi povesti Manuela, în timpul vizitei ei nocturne, află că erau oamenii adversarilor săi politici, cei din partidul demagogic, cum îl numea el, care umblau pe străzi și, cu îngăduința poliției, instigau împotriva lui breslele de meșteșugari. Era vineri, zi de târg, și de aceea mai ușor să se iște învălmășeală în piața mare. Spre seară, o ploaie mai violentă ca de obicei, cu tunete și fulgere, îi împrăștie pe răzvrățiți. Dar răul era făcut. Studenții de la colegiul Sf. Bartolomeu luaseră cu asalt birourile curții supreme de justiție ca metodă de constrângere pentru ca aceasta să intenteze generalului un proces public, distruseseră cu baioneta și aruncaseră de la balcon un portret al acestuia în mărime naturală, pictat în ulei de un vechi stegar din armata eliberatoare. Mulțimea amețită de rachiu jefuise prăvăliile din Strada Regală și cârciumile de la periferie care nu închiseseră la timp, apoi împușcă în piața mare un general făcut din perne umplute cu rumeșug, care nu mai avea nevoie să poarte tunica albastră cu nasturi de aur ca să fie recunoscut de toată lumea. Îl acuzau că încurajase în secret actele de nesupunere din rândurile militarilor, într-o încercare tardivă de a redobândi puterea pe care kongresul i-o retrăsese prin vot unanim, după o perioadă neîntreruptă de doisprezece ani în funcția supremă. Îl învinuiau că dorea să-și asigure președinția pe viață și să-și numească drept succesori un principe european. Îl acuzau că simula plecarea în străinătate, când în realitate se ducea până la granița cu Venezuela, de unde plănuia să se întoarcă, în fruntea trupelor insurgente, ca să pună mâna pe putere. Zidurile clădirilor publice erau acoperite de „răvașe”, denumirea populară a manifestelor pline de injurii la adresa lui, iar susținătorii săi cei mai însemnați stăteau ascunși în casele altora până când aveau să se calmeze spiritele. Presa fidelă generalului Francisco de Paula Santander, principalul său inamic, își însușise zvonul că așa-zisa lui boală, în jurul căreia se făcuse atâta tam-tam, ca și stăruitoarele sale declarații teatrale că avea de gând să plece nu erau decât niște stratageme politice puse la cale pentru ca oamenii să-l roage să nu plece. Noaptea, în timp ce Manuela îi povestea de-a fir a păr cele

¹ Păsări cățărațoare din America de Sud, cu ciocul mare și penaj viu colorat

întâmplare în ziua aceea plină de evenimente, soldații președintelui provizoriu încercau să ștergă cuvintele scrise cu cărbune pe zidul palatului arhiepiscopal: „Nici nu pleacă, nici nu crapă”. Generalul scoase un oftat.

— Foarte rău trebuie că stau lucrurile, spuse el, iar eu stau și mai rău, dacă toate astea s-au putut întâmpla la doi pași de mine, și ei m-au făcut să cred că era vorba de o sărbătoare.

Adevărul era că înșiși prietenii săi cei mai apropiați nu-l credeau că părăsește cârma și țara. Orașul era prea mic și oamenii prea iscoditori ca să nu se cunoască cele două mari hibe care-i puneau călătoria sub semnul întrebării: nu avea destui bani ca să plece cu o suită atât de numeroasă și, pentru că fusese președintele republicii, nu putea să părăsească țara înaintea unei perioade de un an fără autorizația guvernului, pe care nici măcar nu avusese înțelepciunea s-o ceară. Ordinul de a se face bagajele, pe care generalul îl dădu cât se poate de clar, ca să fie auzit de oricine, nu a fost o dovadă certă nici măcar pentru José Palacios, căci altădată ajunsese până acolo încât golise o casă întreagă ca să simuleze plecarea, și întotdeauna fusese doar o manevră politică izbutită. Aghiotanții socoteau că în anul acela semnele deziluziei sale deveniseră prea clare. Totuși, li se mai întâmplase și altădată să-l vadă cum se trezea în câte o zi, pe neașteptate, cu forțe noi și revenea la viață cu mai mult elan ca înainte. José Palacios, care urmărea întotdeauna îndeaproape aceste schimbări imprevizibile, comenta în felul lui: „Ce gândește stăpânul, numai dânsul știe”.

Demisiile sale repetate deveniseră proverbiale, de la cea dintâi, pe care a anunțat-o printr-o propoziție ambiguă chiar în discursul inaugural, de preluare a funcției prezidențiale: „Prima mea zi de pace va fi și ultima în care voi mai rămâne la putere”. În anii următori, repetă gestul de atâtea ori și în împrejurări așa de diferite, încât nu se mai știa când spunea adevărul. Cea mai zgomotoasă dintre toate demisiile lui se petrecuse în urmă cu doi ani, în noaptea de 25 septembrie, când scăpase teafăr în urma unui complot pus la cale cu scopul de a-l asasina chiar în dormitorul reședinței sale. Comisia formată din membri ai congresului care îl vizită în zori, după ce el petrecuse șase ore fără adăpost, sub un pod, îl găsi înfășurat într-o pătură de lână și cu picioarele într-un lighean cu apă caldă, sleit de puteri nu atât din cauza febrei, cât din pricina dezamăgirii. Îi anunță pe aceștia că nu aveau să se facă cercetări în legătură cu conspirația, că nimeni nu avea să fie trimis în judecată și că se va întruni imediat congresul prevăzut pentru Anul Nou, pentru a alege alt președinte al republicii.

— După aceea voi părăsi Columbia pentru totdeauna, încheie el.

Cu toate acestea, cercetări s-au făcut, vinovații au fost aspru judecați și paisprezece dintre ei au murit împușcați în piața mare. Congresul constituant prevăzut pentru 2 ianuarie nu s-a întrunit decât după șaisprezece luni, și nimeni nu a mai adus vorba de demisie. Dar la vremea aceea n-a existat oaspete străin, ori persoană întâlnită întâmplător la vreo sindrofie, ori prieten aflat în trecere pe acolo, căruia el să nu-i spună: „Mă duc acolo unde poporul mă vrea”.

Nici veștile care circulau în legătură cu faptul că era bolnav pe moarte nu erau luate ca un indiciu serios că avea să plece. Nimeni nu se îndoia că era bolnav. Dimpotrivă, de când se întorsese ultima oară din războaiele din sud, oricine îl vedea trecând pe sub arcadele înflorite rămânea nedumerit, gândindu-se că venise acasă doar ca să moară. În loc de calul său istoric, Porumbelul Alb, călărea acum o catârcă năpârlită, acoperită cu rogojini în chip de valtrap, și avea părul încărunțit, fruntea brăzdată de nori trecători și tunica murdară, cu o mânecă descusută. Trupul lui era acum lipsit de măreție. În timpul seratei organizate fără prea mult zgomot în cinstea sa la reședința oficială, rămăsese închis în sine ca într-o carapace, și nimeni nu a aflat vreodată dacă din perversitate politică sau din simplă neatenție l-a salutat pe unul dintre miniștrii săi rostind numele altuia.

Tertipurile prin care dădea de înțeles că totul se sfârșise nu erau de ajuns ca să facă lumea să creadă că pleca, de vreme ce de șase ani se spunea că e pe moarte și cu toate astea își păstra nealterat talentul de a da ordine. Prima veste de acest fel o adusesse un ofițer al marinei britanice, care îl văzuse întâmplător în deșertul Pativilca, la nord de Lima, în plin război de eliberare a sudului. Îl găsi trântit pe jos, într-o colibă mizeră care servea drept cartier general, învelit cu o manta din material impermeabil și legat la cap cu o cârpă, pentru că nu suporta să simtă frigul în oase în infernul amiezii, și atât de vlăguț că nu putea nici măcar să gonească găinile care ciuguleau în jurul său. După o convorbire anevoioasă, în cursul căreia fu cuprins de accese de demență, își expedie vizitatorul cu un

dramatism sfâșietor.

— Mergeți și povestiți lumii cum m-ați văzut sfârșindu-mă, acoperit de găinaț, pe acest țărn neprimitor, spuse el.

Se spunea că boala lui era un fel de insolație cauzată de soarele torid din deșert. Apoi se zicea că se afla la Guayaquil, unde trăgea să moară, iar mai târziu la Quito, doborât de o febră digestivă, al cărei simptom cel mai alarmant era o lipsă de interes față de lume și o liniște sufletească absolută. Nimeni nu știa ce temeieri științifice aveau asemenea știri, căci el sfida întotdeauna știința medicală, își puna singur diagnosticul și-și prescria medicamentele pe baza cărții lui Donostierre *La médecine à votre manière*, un manual francezesc de leacuri băbești pe care José Palacios îl lua pretutindeni cu el, ca pe un oracol pentru înțelegerea și tratarea oricărei suferințe trupești sau sufletești.

În orice caz, n-a existat agonie mai profitabilă ca a lui. Căci, în vreme ce lumea credea că murise în Pativilca, el trecu încă o dată culmile Anzilor, ieși învingător la Junín, încheie războiul de eliberare a întregii Americi spaniole cu victoria finală de la Ayacucho, întemeie Republica Bolivia și, îmbătat de glorie, se simți la Lima fericit cum nu mai fusese nicicând și cum nu avea să mai fie vreodată. Așa încât anunțurile repetate că în sfârșit se retrăgea de la putere și părăsea țară pentru că era bolnav, precum și manifestările oficiale care păreau să le confirme, nu erau decât niște jalnice reeditări ale unei drame prea adeseori văzute pentru a mai fi crezută.

La numai câteva zile de la întoarcere, la sfârșitul unei ședințe furtunoase a guvernului, îl luă de braț pe mareșalul Antonio José de Sucre.

— Dumneata rămâi cu mine, îi spuse.

Îl conduse în cabinetul său privat, unde numai foarte puțini aleși erau primiți, și aproape îl obligă să se așeze în fotoliul lui.

— Locul ăsta este de-acum mai mult al dumatăle decât al meu, îi spuse.

Cu toate că Marele Mareșal de Ayacucho, prietenul său apropiat, cunoștea perfect starea în care se afla țara, generalul îi făcu o expunere amănunțită înainte de a-i spune ce intenții avea. În câteva zile trebuia să se întrunească congresul constituant ca să aleagă președintele republicii și să aprobe o nouă constituție, într-o încercare tardivă de a salva visul de aur al integrității continentale. Peru, aflat pe mâna unei aristocrații retrograde, părea de nerecuperat. Generalul Andrés de Santa Cruz conducea Bolivia pe un drum propriu. Venezuela, sub conducerea generalului José Antonio Páez, tocmai își proclamase autonomia. Generalul Juan José Flores, guvernatorul sudului, unise Guayaquil și Quito pentru a crea Republica Independentă Ecuador. Republica Columbia, primul embrion al unei imense patrii comune, se reducea la vechiul viceregal al Noii Granade. Șaisprezece milioane de americani abia deprinși cu viața liberă rămâneau la cheremul conducătorilor locali.

— Într-un cuvânt, încheie generalul, tot ce-am făcut noi cu mâinile e călcat în picioare de alții.

— E o ironie a soartei, spuse mareșalul Sucre. Parcă am fi semănat idealul independenței atât de adânc, încât aceste popoare caută acum să devină independente unele de altele.

Generalul reacționează cu multă însuflețire.

— Nu repeta ticăloșiile inamicului, spuse el, chiar dacă sunt tot atât de convingătoare.

Mareșalul Sucre se scuză. Era inteligent, ordonat, timid și superstițios, și trăsăturile chipului său erau de o gingășie pe care vechile urme de variolă nu izbutiseră s-o ascundă. Generalul, care îl iubea atât de mult, spusese despre el că făcea pe modestul, dar nu era. Fusese un erou în luptele de la Pichincha, Tumusla, Tarqui și abia împlinise douăzeci și nouă de ani când comandase armata în glorioasa bătălie de la Ayacucho, prin care fu distrusă ultima redută spaniolă din America de Sud. Dar mai mult decât pentru aceste merite era cunoscut pentru inima lui bună în ceasul izbânzii și pentru talentul său de om de stat. În acel moment renunțase la toate funcțiile pe care le avea și de atunci umbla, fără nici un fel de ifose militare, îmbrăcat cu o haină neagră de stofă, lungă până la călcâie, și întotdeauna cu gulerul ridicat ca să se apere mai bine de vântul rece și mușcător ce bătea dinspre măgurile din apropiere. Singurul său angajament în fața națiunii — și ultimul, cum își dorea el — era să participe, ca deputat de Quito, la congresul constituant. Împlinise treizeci și cinci de ani, era sănătos tun și o iubea la nebunie pe doña Mariana Carcelén,

marchiză de Solanda, o fată frumoasă și plină de viață, originară din Quito, aproape o adolescentă, cu care se căsătorise printr-un mijlocitor cu doi ani în urmă și cu care avea o fetiță de șase luni.

Generalul nu-și putea închipui că era cineva mai calificat decât el să-i succeadă în funcția de președinte al republicii. Știa că abia peste cinci ani avea să împlinească vârsta reglementară, potrivit unei restricții constituționale impuse de generalul Rafael Urdaneta ca să-i bareze drumul. Cu toate acestea, generalul făcea în secret demersuri pentru a îndrepta lucrurile.

— Acceptă-mi oferta, îi spuse el, și eu am să rămân comandant suprem și am să dau târcoale cârmuirii cum dă taurul târcoale unei turme de vaci.

Arăta istovit, dar fermitatea sa era convingătoare. Totuși, mareșalul știa de mult că niciodată nu avea să fie al lui fotoliul în care ședea acum. Cu puțin timp înainte, când i se vorbise pentru prima oară de posibilitatea de a ajunge președinte, răspunsese că nu avea de gând să conducă o națiune ale cărei sistem politic și direcție de dezvoltare erau din ce în ce mai mult lăsate la voia întâmplării. După părerea sa, primul pas spre purificare era înlăturarea de la putere a militarilor, și dorea să propună congresului să ia măsuri pentru ca nici un general să nu mai poată deveni președinte în următorii patru ani, probabil pentru a se pune în calea lui Urdaneta. Adversarii cei mai de temut ai acestor măsuri aveau să fie însă oamenii cei mai puternici: generalii înșiși.

— Sunt prea obosit ca să mă mai orientez fără busolă, spuse Sucre. În afară de asta, Excelența voastră știe la fel de bine ca și mine că aici nu va fi nevoie de un președinte, ci de un împlânzitor de insurecții.

Avea să ia parte la congres, fără discuție, și avea să accepte chiar onoarea de a-l prezida, în caz că i se propunea. Dar nimic mai mult. În paisprezece ani de războaie învățase că nu exista victorie mai mare decât aceea de a rămâne în viață. Din experiența sa de președinte al Boliviei, țara imensă și necunoscută pe care o întemeiasse și o cârmuise cu mână sigură, învățase cât de nestatornică era puterea. Inima lui știutoare îi arătase zădărnicia gloriei.

— Așa că nu, Excelență, încheie el.

La 13 iunie, de Sfântul Anton, trebuia să fie la Quito cu soția și fiica lui, ca să-și serbeze cu ele nu numai ziua onomastică din acel an, ci pe toate câte avea să-i mai rezerve viitorul. Căci hotărârea de a trăi numai și numai pentru ele, gustând din plin desfătările iubirii, o luase încă de la Crăciunul care trecuse.

— Este tot ce cer de la viață, spuse el.

Generalul era livid.

— Credeam că nimic nu mă mai poate surprinde, replică el. Și-l privi drept în ochi: E ultimul dumentale cuvânt?

— Penultimul, spuse Sucre. Ultimul este eterna mea grațitudine pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o Excelența voastră.

Generalul se bătu cu mâna peste pulpă ca să se trezească dintr-un vis de care nu se putea elibera.

— Bine, spuse el. Dumneata tocmai ai luat, în locul meu, ultima hotărâre a vieții mele.

În noaptea aceea își scrisese actul de demisie sub efectul demoralizant al unui vomitiv pe care i-l prescrisese un oarecare doctor ca să-i aline crizele de bilă. La 20 ianuarie deschise congresul constituant cu un discurs de rămas bun în care îl elogia pe președintele acelui for, mareșalul Sucre, ca pe cel mai merituos dintre generali. Elogiul fu primit cu ovații de membrii congresului, dar un deputat așezat lângă Urdaneta îi șopti acestuia la ureche:

— Vrea să spună că există un general mai merituos ca dumneavoastră.

Afirmația generalului și cuvintele perfide ale deputatului rămaseră înfipte ca două cuie fierbinți în inima generalului Rafael Urdaneta.

Pe bună dreptate. Cu toate că Urdaneta nu avea uriașele calități militare ale lui Sucre, nici marea sa putere de seducție, nu exista nici un motiv să fie socotit mai puțin merituos. Însuși generalul îl lăudase pentru calmul și consecvența sa; fidelitatea și atașamentul față de acesta erau mai mult decât dovedite, și era unul din puținii oameni din lume care îndrăzneau să-i spună verde în față adevărurile pe care se temea să le afle. Dându-și seama de greșeala pe care o făcuse, generalul încercă să o îndrepte în șpalt, și în loc de „cel mai

merituoși dintre generali" corectă cu mâna lui: „unul dintre cei mai meritoși generali". Această cârpăceală nu domoli ranchiuna celui alt.

Câteva zile mai târziu, în timpul unei consfătuiri a generalului cu prieteni deputați, Urdaneta îl acuză că se prefăcea că pleacă, în vreme ce ducea tratative ca să fie reales. Cu trei ani în urmă, generalul José Antonio Páez luase puterea cu forța în provincia Venezuela, într-o primă tentativă de a o separa de Columbia. Atunci generalul se duse la Caracas, se împăcase cu Páez, îmbrățișându-l în public, pe fundalul unor imnuri de bucurie și dangăte de clopote, și îi crease un regim de excepție pe măsura lui, care îi permitea să conducă după bunul său plac. „Așa a început dezastrul", spuse Urdaneta. Căci acea toleranță nu numai că înveninase relațiile cu locuitorii Noii Granade, ci îi contaminase cu microbul separatist. Acum, încheie Urdaneta, cel mai mare serviciu pe care generalul putea să-l facă patriei era să renunțe neîntârziat la năravul de a conduce și să părăsească țara. Generalul îi răspunse cu aceeași vehemență. Dar Urdaneta era un om integru, se exprima cu ușurință și cu patos, și lăsă tuturor impresia că asistaseră la sfârșitul unei mari și vechi prietenii.

Generalul își prezentă din nou demisia și-l desemnă pe don Domingo Caycedo drept președinte provizoriu până când congresul avea să-l aleagă pe titular. La 1 martie părăsi reședința oficială pe ușa de serviciu ca să nu dea ochii cu invitații care îi ofereau succesului său o cupă de șampanie și porni, cu o trăsură străină, spre ferma de la Fucha — un loc liniștit și idilic situat în împrejurimile orașului —, pe care președintele provizoriu i-o pusese la dispoziție pentru un timp. Doar certitudinea că nu mai era decât un simplu cetățean agravă ravagiile vomitivului. Îi ceru lui José Palacios, visând cu ochii deschiși, să-i pregătească cele necesare pentru a începe să-și scrie memoriile. José Palacios îi aduse cerneală și hârtie mai mult decât suficientă pentru patruzeci de ani de amintiri, iar el însuși îl anunță din timp pe Fernando, nepotul și secretarul său, rugându-l să-i acorde bunele sale oficii începând de luna următoare, de la patru dimineața, ora cea mai potrivită, când gândea sub imperiul unor resentimente încă vii. După cum îi mărturisise de multe ori nepotului, dorea să înceapă cu amintirea sa cea mai veche, un vis pe care-l avusese la moșia San Mateo din Venezuela, la puțin timp după ce împlinise vârsta de trei ani. Se făcea că o catârcă neagră cu dinții de aur intrase în casă și o cutreierase din salonul principal până la cămări, devorând pe îndelete tot ce întâlnea în drum, în timp ce familia și sclavii își făceau siesta, până ce, în cele din urmă, mănca perdelele, covoarele, lămpile, vasele, vesela și tacâmurile din sufragerie, statuetele sfinților de pe altare, dulapurile de haine și cuferele cu tot ce se găsea înăuntru, oalele din bucătărie, ușile și ferestrele cu balamale și zăvoare cu tot, și toată mobila din verandă până în dormitoare, și singurul lucru pe care-l lăsă neatins, plutind în propriul său spațiu, fu ovalul oglinzii de pe măsuța de toaletă a mamei lui.

Se simți însă atât de bine în casa de la Fucha, iar aerul era atât de pur sub cerul străbătut de nori călători, încât nu mai aduse vorba despre memorii, ci profită de revărsatul zorilor ca să cutreiere pe cărările pline de mireme ale savanei. Cei care îl vizitară în zilele următoare avură impresia că se mai întremase. Mai ales militarii, prietenii săi cei mai credincioși, îi cereau stăruitor să rămână în funcție chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie de o lovitură militară. El le tăia elanul cu argumentul că puterea câștigată prin forță nu se potrivea reputației sale, dar nu părea să renunțe la speranța de a fi reconfirmat prin hotărârea legitimă a congresului. José Palacios spunea întruna: „Ce gândește stăpânul, numai dânsul știe".

Manuela continua să locuiască la câțiva pași de palatul San Carlos, reședința prezidențială, cu urechea atentă la vocile străzii. Își făcea apariția la Fucha de două-trei ori pe săptămână și chiar mai des dacă era vreo urgență.

Încărcată cu marțipan și prăjituri calde de pe la mănăstiri, și cu batoane de ciocolată cu scortșoară pentru gustarea de la patru după-amiază. Rareori aducea ziare, căci generalul devenise atât de susceptibil la critică, încât orice observație banală putea să-l scoată din sărite. În schimb îi povestea șiretlicurile politicianilor, intrigile mondene și profețiile făcute pe la colțuri, iar el, fierbând de mânie, trebuia să le asculte, chiar dacă nu-i convenea căci ea era singura persoană căreia îi îngăduia să-i spună adevărul. Când nu aveau prea multe să-și spună revedeau corespondența, ori ea îi citea, ori jucau cărți cu aghiotanții, dar întotdeauna luau masa împreună.

Se cunoscuseră la Quito în urmă cu opt ani, la balul cu care s-a sărbătorit eliberarea, când ea era încă soția doctorului James Thorne, un medic englez pătruns în cercurile aristocratice de la Lima în ultimii ani ai viceregalului. În afară de faptul că era ultima

femeie cu care el a avut relații amoroase neîntrerupte de la moartea soției sale, survenită cu douăzeci și șapte de ani în urmă, ea îi era și confidentă, păstrătoarea documentelor lui și cititoarea cea mai sensibilă, și era asimilată statului său major cu gradul de colonel. Trecuseră de mult vremurile când ea fusese cât pe ce să-i ciuntească o ureche dintr-o mușcătură în timpul unei crize de gelozie, dar discuțiile lor cele mai banale culminau, ca și mai înainte în dezlănțuiri de ură urmate de tandre capitulări, cum se întâmplă în marile iubiri. Manuela nu rămânea să doarmă la el. Pleca devreme, ca să nu o prindă noaptea pe drum, mai cu seamă în anotimpul acela, când se întuneca repede.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă la conacul La Magdalena de la Lima, unde trebuia să inventeze pretexte ca s-o țină la distanță în vreme ce el își făcea de cap cu doamnele de viță mai mult sau mai puțin nobilă, la ferma de la Fucha dădea semne că nu putea să trăiască fără ea. Rămânea cu privirea ațintită spre drumul pe care trebuia să vină ea, îl exaspera pe José Palacios întrebându-l în fiecare clipă cât e ceasul, cerându-i să mute fotoliul, să ațâțe focul din cămin, să-l stingă, să-l aprindă iar, nerăbdător și prost dispus, până vedea trăsura apărând de după coline și atunci viața i se lumina. Dădea însă semne de neliniște și când vizita se prelungea mai mult decât prevăzuse. La ora somnului de după-amiază se băgau în pat, dar nu închideau ușa, nu se dezbrăcau și nu dormeau, și nu o dată căzură în greșeala de a încerca să facă dragoste pentru ultima oară, căci el nu mai avea destulă putere trupească să-și urmeze îndemnul inimii, dar nu voia să recunoască.

Insomnia lui fără leac i-a fost perturbată în acele zile. Adormea la orice oră în mijlocul unei fraze în timp ce își dicta corespondența, sau la o partidă de cărți, și nici el nu știa prea bine dacă ațipea pe neașteptate sau cădea în câte un scurt leșin, dar cum se întindea în pat se simțea cuprins de o năucitoare criză de luciditate. Abia dacă izbutea să tragă un pui de somn chinuit spre dimineață, până îl trezea din nou vântul de pace adiind printre copaci. Atunci nu rezista tentației de a amâna dictarea memoriilor cu încă o dimineață, ca să facă singur o plimbare ce uneori se prelungea până la ora prânzului.

Pleca fără escortă, fără cei doi câini credincioși care-l însoțiseră uneori până și pe câmpul de luptă, fără nici unul din legendarii săi cai, pe care îi vânduse escadronului de cavalerie ca să mai facă rost de bani pentru călătorie. Mergea până la râul din apropiere, pășind pe covorul de frunze putrede din crângul de plopi ce se întindea cât vedeai cu ochii, apărându-se de vânturile înghețate ale savanei cu poncho-ul din lână de vigonie, cizmele căptușite cu blană și căciulița verde de mătase, pe care înainte o punea numai când dormea. Ședea mult timp și se gândea, în fața podețului dărăpănat, făcut din scânduri, la umbra îndureratelor sălcii, absorbit de cursul apei, pe care odată îl comparase cu soarta omului, folosind o figură de stil care i-ar fi plăcut dascălului său din tinerețe, don Simón Rodríguez. Unul dintre membrii escortei mergea în urma sa fără să fie văzut, până când el se întorcea ud learcă de burniță, cu respirația atât de grea, încât abia putea să mai urce scara monumentală ce ducea în verandă, palid și amețit, dar cu o privire de nebun fericit. Așa de bine se simțea în timpul acelor escapade, că militarii care îl păzeau, din ascunzișurile în care se aflau, îl auzeau cântând printre copaci cântece ostășești, ca în anii săi de glorie legendară și homerice înfrângerii. Cei care-l cunoșteau mai bine se întrebau care era motivul bunei lui dispoziții, de vreme ce chiar și Manuela se îndoia că avea să fie reconfirmat în funcția de președinte al republicii de un congres constituant pe care el însuși îl calificase drept admirabil.

În ziua alegerilor, pe când își făcea plimbarea matinală, văzu un ogar fără stăpân zbenguindu-se după prepelețe, printre garduri. Îl fluieră hoțeste și câinele se opri brusc, îl căută cu urechile ciunte și-l descoperi cu poncho-ul aproape căzut de pe umeri și boneta lui de pontif florentin, uitat de Dumnezeu între cerul cu nori năvalnici și imensitatea câmpiei. Îl adulmecă bine, în vreme ce el îi mângâia blana cu buricele degetelor, dar dintr-o dată animalul se trase înapoi, îl privi drept în ochi cu ochii lui de aur, scoase un mârâit de neîncredere și fugi speriat. Generalul merse pe urmele lui pe o cărare necunoscută și se trezi rătăcind printr-o mahala cu străduțe noroioase și case de chirpici cu acoperișuri roșii de olane, din curțile cărora se înălțau aburi de lapte proaspăt muls. Deodată auzi un strigăt:

— Târâie-brâu!

Nu avu timp să se ferească de o baligă de vacă aruncată dintr-un grajd, și aceasta îl plesni drept în piept, împrôșcându-l și pe față. Dar ceea ce-l trezi din starea de stupefacție în care se afla de când părăsise reședința prezidențială fu mai mult strigătul decât explozia de bălegar. Cunoștea porecla pe care i-o dăduseră locuitorii Noii Granite, aceeași cu a

unui vagabond smintit, renumit pentru uniformele din recuzita lui. Până și un senator din cei care își ziceau liberali îl numise astfel în congres, în lipsa lui, și numai două persoane se ridicaseră să protesteze. Dar niciodată nu fusese atât de conștient de porecla aceea. Începu să-și ștergă fața cu marginea poncho-ului, dar nici nu terminase bine când paznicul care-l urma nevăzut țâșni dintre copaci cu sabia trasă din teacă pentru a pedepsi afrontul. El îl puse la punct într-o străfulgerare de mânie:

— Da' dumneata ce dracu' cauți pe-aici? îl întrebă.

Ofițerul luă poziție de drepti.

— Îndeplinesc ordinele, Excelență.

— Nu sunt Excelența dumitale, răspuse el.

Îl eliberă din funcție și-i retrase titlurile cu atâta furie, încât ofițerul mulțumi lui Dumnezeu că generalul nu mai avea nici o putere, ca să nu se aleagă cu vreo pedeapsă și mai cumplită. Severitatea sa fu greu de înțeles chiar și pentru José Palacios, care-l cunoștea atât de bine.

A fost o zi proastă. Dimineața și-o petrecu învărtindu-se de colo-colo prin casă stăpânit de aceeași neliniște cu care o aștepta pe Manuela, dar nu era un secret pentru nimeni că de data asta se dădea de ceasul morții nu din cauza ei, ci în așteptarea veștilor de la congres. Încerca să-și închipuie minut cu minut și pas cu pas desfășurarea ședinței. Când José Palacios îi răspuse că era ora zece, spuse:

— Oricât ar zbiera demagogii, trebuie că au început deja să voteze.

Apoi, după o îndelungă reflecție, se întrebă cu voce tare:

— Cine poate ști ce gândește un om ca Urdaneta?

José Palacios știa că generalul știa, pentru că Urdaneta nu contenise să vestească tuturor în gura mare din ce cauză și cât de mult îi purta ranchiună generalului. Când José Palacios trecu din nou pe lângă el, generalul îl întrebă, chipurile, nepăsător:

— Cu cine crezi că votează Sucre?

José Palacios știa la fel de bine ca și el că mareșalul Sucre nu putea să voteze pentru că zilele acelea plecase în Venezuela împreună cu episcopul din Santa Marta, monseniorul José Maria Estévez, într-o misiune a congresului, ca să negocieze condițiile de obținere a autonomiei. Așa încât îi răspuse din mers:

— Dumneavoastră știți mai bine ca oricine, stăpâne. Generalul zâmbi pentru prima oară după plimbarea aceea nefericită.

Cu toate că uneori îi lipsea pofta de mâncare, aproape întotdeauna se așeza la masă înainte de orele unsprezece, să mănânce un ou fiert și să bea un pahar de porto sau să ciugulească puțină brânză, dar în ziua aceea rămase pe terasă ca să pândească drumul, în timp ce ceilalți luau masa, și era atât de absorbit, încât nici măcar José Palacios nu cutează să-l deranjeze. După orele trei, se ridică în capul oaselor dintr-o singură mișcare, când auzi tropotul catârcelor venind în trap, înainte de a se ivi de după coline trăsura Manuelei. Fugi în întâmpinarea ei, deschise portiera ca s-o ajute să coboare și, din clipa în care îi văzu expresia feței, știu ce vești îi aducea. Don Joaquín Mosquera, întâiul născut al unei ilustre familii din Popayán, fusese ales președinte al republicii prin vot unanim.

Nu se arătă nici furios, nici dezamăgit, ci umilit, căci el însuși sugerase congresului numele lui don Joaquín Mosquera, convins că nu avea să accepte. Se adânci în gânduri și nu mai deschise gura până la gustarea de după-amiază.

— Nici măcar un vot pentru mine? întrebă el.

Nici unul. Totuși, delegația oficială care îl vizită mai târziu, formată din deputați care-i erau loiali, îi spuse că susținătorii săi se pusese de acord ca votul să fie unanim pentru ca el să nu apară ca învins în urma unei lupte strânse. Era atât de contrariat, încât nu păru să aprecieze subtilitatea acelei manevre delicate. În schimb, gândea că ar fi fost mai bine pentru reputația sa să-i fi fost acceptată demisia de când și-o prezentase prima oară.

— Într-un cuvânt, oftă el, demagogii au câștigat iar, și încă din două părți.

Își dădu totuși silința să nu lase să i se observe starea de șoc în care se afla, până ajunseră pe verandă, unde îi expedie. Însă trăsurile se mai vedeau încă în zare când îl pocni un acces de tuse care ținu ferma în stare de alarmă până spre seară. Unul din membrii delegației oficiale afirmase că, luând o asemenea hotărâre, congresul se arătase atât de precaut, încât salvase republica. El se făcuse că nu aude. Dar în noaptea aceea, în vreme ca Manuela îl silea să bea o cană cu supă, spuse:

— Nici un congres nu a salvat vreodată o republică. Înainte să se culce își chemă

aghiotanții și personalul

de serviciu și-i anunță, cu solemnitatea obișnuită a îndoielnicilor sale demisii:

— Plec din țară chiar mâine.

Plecarea nu avu loc „chiar mâine”, ci patru zile mai târziu. Între timp își recăpătă stăpânirea de sine pierdută, dictă o proclamație de rămas bun în care nu lăsa să transpară rănile inimii și reveni în oraș ca să se pregătească de călătorie. Generalul Pedro Alcántara Herrán, ministru de război și al marinei în noul guvern, îl duse la el acasă, pe strada învățaturii, nu atât pentru a-i oferi adăpost, cât mai degrabă ca să-l apere de amenințările cu moartea, din ce în ce mai îngrijorătoare.

Înainte să plece din Santa Fe își vându puținele valori pe care le mai avea, ca să mai strângă ceva bani. În afară de cai vându un serviciu de argint din vremurile îmbelșugate de odinioară, pe care monetăria îl apreciase după valoarea metalului, fără să țină cont nici de lucrătura prețioasă nici de valoarea lui istorică, la două mii cinci sute de pesos. Odată încheiate toate socotelile, se afla în posesia unei sume de șaptesprezece mii șase sute de pesos și șaptezeci de centavos bani lichizi și un mandat de plată către tezaurul public din Cartagena în valoare de opt mii de pesos, o pensie viageră pe care i-o acordase congresul și ceva mai mult de șase sute de *onzas* de aur puse în mai multe lăzi. 1 Onza = veche monedă (de aur), cântărind o uncie, în valoare de 80 de pesete. Acestea erau rămășițele jalnice ale unei averi personale care, în ziua nașterii sale, era socotită printre cele mai mari din America.

În bagajul pe care José Palacios i-l făcuse pe îndelete în dimineața plecării, în timp ce el tocmai se îmbrăcase, nu avea decât două schimburi de rufărie de corp foarte uzată, două cămăși, tunica uniformei de luptă cu două rânduri de nasturi care se bănuia că erau făcuți din aurul lui Atahualpa, căciulița de mătase pentru dormit și o scufie roșie pe care i-o adusese mareșalul Sucre din Bolivia. Ca încălțăminte nu avea decât papucii de casă și cizmele de lac pe care avea să le poarte pe drum. În cuferele personale ale lui José Palacios se aflau, alături de trusa sanitară și alte câteva lucruri de valoare, *Contractul social* al lui Rousseau și *Arta militară* de generalul italian Raimundo Montecuccoli, două giuvaere bibliografice care îi aparținuseră lui Napoleon Bonaparte și-i fuseseră dăruite generalului de sir Robert Wilson, tatăl aghiotantului său. În rest avea atât de puține lucruri, încât toate încăpură îndesate într-o raniță soldățească. O văzu când era gata să meargă spre sala unde îl aștepta suita oficială și spuse:

— N-aș fi crezut vreodată, dragă José, că atâta glorie ar putea să încapă într-o bocceluță.

Cele șapte catârce duceau însă în spinare alte cutii cu medalii și tacâmuri de aur și multe lucruri de oarecare valoare, zece cufere cu documente personale, două cu cărți citite și cel puțin cinci cu haine și diverse lăzi cu lucruri de tot felul, bune și proaste, pe care nimeni nu avusese răbdarea să le numere. Tot calabalâcul nu se compara nici pe departe cu bagajul cu care se întorsese de la Lima cu trei ani în urmă, investit cu tripla funcție de președinte al Boliviei și al Columbiei și de dictator al Perului: un șir de animale de povară cu șaptezeci și două de cufere și mai bine de patru sute de lăzi cu nenumărate lucruri a căror valoare nu putu fi estimată. Cu acea ocazie lăsase la Quito peste șase sute de cărți pe care nu încercase niciodată să și le recupereze.

Erau aproape orele șase. Burnița milenară se oprise pentru un timp, dar în lume era tot zbucium și frig, iar casa ocupată de armată începea să degaje un miros greu, de cazarmă. Cavaleriștii și grenadirii se ridicară cu toții deodată când îl văzură venind din capătul coridorului și apropiindu-se pe generalul taciturn între aghiotanții săi, verde în lumina zorilor, cu poncho-ul pe umăr și o pălărie cu borul mare, care-i adumbrea și mai mult chipul întunecat. Își astupa gura cu o batistă îmbibată în apă de colonie, potrivit unei vechi superstiții andine, ca să se apere de curenții răi de aer la ieșirea bruscă din casă. Nu purta nici un însemn al rangului său și nici un indiciu cât de mic al imensei sale autorități de altădată, dar aura magică a puterii îl făcea să se distingă de alaiul zgomotos al ofițerilor. Se îndreptă spre salonul de primire, străbătând cu pas măsurat galeria acoperită de rogojini ce înconjura grădina interioară, neatent la militarii din gardă care făceau drepti când trecea pe lângă ei. Înainte de a intra în salon își băgă batista sub manșetă, cum făceau numai popii, și-i dădu pălăria de pe cap unuia dintre aghiotanți.

Pe lângă cei care stătuseră de veghe în casă, continuau să sosească, încă din zori, alți și alți civili și militari. Își beau cafeaua în grupuri răzlețe, iar hainele lor întunecate și

glasurile înăbușite creaseră o atmosferă rarefiată, de o solemnitate sumbră. Se auzi deodată vocea tăioasă a unui diplomat, acoperind șoaptele tuturor:

— Parcă am fi la înmormântare.

Abia rostise cuvintele, când simți în spatele său o adiere de apă de colonie, care se răspândește în aerul încăperii. Atunci se întoarse ținând ceașca de cafea aburindă cu degetul mare și arătătorul, îngrijorat că fantoma care tocmai intrase i-o fi auzit cuvintele insolente. Dar nu: cu toate că generalul făcuse ultima călătorie în Europa în urmă cu douăzeci și patru de ani, pe când era foarte tânăr, dorul de Europa era mai puternic decât orice resentiment. Așa încât diplomatul fu primul spre care se îndreptă ca să-l salute cu politețea excesivă cuvenită — după cum socotea el — unui englez.

— Sper ca în toamna aceasta să nu fie multă ceață în Hyde Park, îi spuse el.

Diplomatul avu un moment de ezitare, căci în ultimele zile auzise vorbindu-se de trei locuri diferite spre care urma să plece generalul, și nici unul nu era Londra. Dar își reveni îndată.

— Vom căuta să facem în așa fel, încât să fie soare zi și noapte pentru Excelența voastră, răspunse.

Noul președinte nu era de față, căci congresul îl alesese în absență și el avea nevoie de mai bine de o lună ca să ajungă de la Popayán. În numele și în locul său venise generalul Domingo Caycedo, vicepreședinte ales, despre care se spusese că orice funcție din republică era prea mărunțică pentru el, căci avea ținuta și prestața unui rege. Generalul îl salută cu mare deferență și-i spuse pe un ton glumeț:

— Dumneavoastră știți că nu am autorizație să părăsesc țara?

Cuvintele sale fură primite cu un hohot general, deși cu toții știau că nu era o glumă. Generalul Caycedo îi făgădui că-i va trimite la Honda, cu poșta următoare, un pașaport în ordine.

Suita oficială era formată din arhiepiscopul urbei, fratele președintelui ales, și alți bărbați de seamă și înalți funcționari cu soțiile lor. Civili purtau apărători de piele peste pantaloni, iar militarii cizme de călărie, căci aveau de gând să-l însoțească pe ilustrul proscris cale de mai multe leghe. Generalul sărută inelul arhiepiscopului și mâinile doamnelor, și strânse fără căldură mâinile bărbaților, ca un maestru absolut al unui protocol onctuos, cu totul străin de atmosfera aceluia oraș suspect, despre care spusese în mai multe rânduri: „Asta nu-i scena mea”. Îi salută pe toți în ordinea în care îi întâlnește străbătând salonul de la un capăt la altul, și avu pentru fiecare o formulă special învățată din manualele de bune maniere, dar nu privi pe nimeni în ochi. Vocea îi era metalică și abruptă din cauza stării febrile, iar accentul său specific zonei Mării Caraibilor, pe care atâția ani de călătorii și avaturile războaielor nu izbutiseră să i-l atenueze, apărea și mai pregnant în comparație cu dicția deformată a celor din zona Anzilor.

După ce se salută cu toată lumea primi de la președintele provizoriu un mesaj semnat de numeroși cetățeni marcanți ai Noii Granade, care îi exprimau recunoștința țării lor pentru atâția ani de serviciu în slujba ei. Se prefăcu că îl citește în timp ce păstrau cu toții liniște, ca un nou tribut adus convenționalismului local, căci fără ochelari nu ar fi putut să distingă nici un scris mai mare. Totuși, după ce se prefăcu a-l fi parcurs până la capăt, adresă celor prezenți câteva cuvinte de mulțumire atât de potrivite cu împrejurarea, încât nimeni n-ar fi putut bănuși că nu citise documentul. În cele din urmă străbătu salonul cu privirea de la un capăt la celălalt și întrebă, fără să-și ascundă o oarecare îngrijorare:

— Urdaneta nu a venit?

Președintele provizoriu îl informă că generalul Rafael Urdaneta plecase pe urmele trupelor de rebeli ca să sprijine misiunea preventivă a generalului José Laurencio Silva. Atunci se auzi o voce care le acoperi pe toate celelalte.

— Nici Sucre n-a venit.

Nu se putea face că nu înțelege intenția acelei informații necerute. Ochii săi, care până atunci avuseseră privirea stinsă și posomorâtă, i se iluminară de un licăr febril, și răspunse fără să știe cui:

— Marelui Mareșal de Ayacucho nu i s-a adus la cunoștință ora plecării, pentru a nu fi deranjat.

După cât se părea, nu știa că mareșalul Sucre se întorsese cu două zile înainte din misiunea lui eșuată în Venezuela, când i se interzisese să intre în propria sa țară. Nimeni nu-l informase despre plecarea generalului, poate pentru că nimeni nu-și putea închipui că

nu ar fi fost el cel dintâi care să afle. José Palacios aflase într-un moment nepotrivit și apoi uitase, în agitația ultimelor ore. Nu înlătură, desigur, nici ipoteza supărătoare că mareșalul Sucre era nemulțumit că nu fusese anunțat.

În sufrageria de alături, masa era pusă pentru un minunat mic dejun autohton: *tamales*¹ (Crochete din mămăligă cu diferite adaosuri, învelite în frunze de bananier sau pănuse de porumb), caltaboși, ouă jumări în cratițe, o mare varietate de cozonaci pe șervețele dantelate, și marmitele cu ciocolată fierbinte și groasă ca un clei parfumat. Stăpânii casei amânaseră servitul micului dejun pentru cazul în care el ar fi acceptat să se așeze în capul mesei, deși știau că dimineața nu gusta altceva decât infuzia de mac cu gumă arabică. Doña Amalia își făcu totuși datoria și-l invită să ia loc pe fotoliul pe care i-l rezervaseră, în capul mesei, dar el refuză onoarea care i se făcea și se adresă tuturor cu un zâmbet protocolar:

— Mă așteaptă un drum lung, spuse el. Poftă bună!

Se înalță în vârful picioarelor și-și luă rămas bun de la președintele provizoriu, iar acesta îi răspunse cu o îmbrățișare generoasă care le arătă tuturor cât de pipernicit era trupul generalului și cât de neajutorat și vulnerabil arăta în momentul plecării. Apoi strânse încă o dată mâinile tuturor și le sărută pe ale doamnelor. Doña Amalia încercă să-l rețină până se oprea burnița, deși știa la fel de bine ca și el că nu avea să se însenineze nici într-o sută de ani. În afară de asta, se vedea atât de clar că dorea să plece cât mai repede de acolo, încât a căuta să-l întârzie i se păru o necuviință. Stăpânul casei îl conduse la grajduri luându-l prin grădină, sub burnița mărunță. Încercase să-l ajute ținându-l de braț cu vârful degetelor, de parcă ar fi fost de sticlă, și îl surprinse energia încordată pe care i-o simțea sub piele, străbătându-l ca un șuvoi tainic, fără nici o legătură cu mizeria trupească. Delegații din partea guvernului, a diplomaților și a armatei, cu noroiul până la glezne și pelerinele ude learcă de ploaie, îl așteptau ca să-l însoțească în prima sa zi de călătorie. Totuși, nimeni nu știa cu certitudine cine îl însoțea din prietenie, cine ca să-l apere și cine ca să se asigure că într-adevăr pleca.

Catârca pe care i-o rezervaseră era cea mai bună dintr-un număr de o sută de animale, pe care un negustor spaniol le pusese la dispoziția ocârmuirii pentru ca în schimb să i se anuleze dosarul penal pentru hoție. Generalul tocmai era cu cizma în scara șei pe care i-o oferise rândașul, în momentul când ministrul de război și al marinei îl strigă:

— Excelență!

El rămase nemișcat, cu piciorul în scară și ținându-se de șa cu amândouă mâinile.

— Rămâneți, îi spuse ministrul, și faceți un ultim sacrificiu ca să salvați patria.

— Nu, Herrán, răspunse el, nu mai am patrie pentru care să mă sacrific.

Era sfârșitul. Generalul Simón José Antonio de la Santísima Trinidad Bolívar y Palacios pleca pentru totdeauna. Smulsese stăpânirii spaniole un imperiu de cinci ori mai mare decât teritoriul european, dusesse timp de douăzeci de ani războaie ca să-l păstreze liber și unit și-l condusesse cu mână fermă până săptămâna care trecuse, dar în ceasul plecării nu-i rămânea nici măcar mângâierea de a fi crezut. Singurul care avu destulă luciditate să știe că într-adevăr pleca și încotro pleca fu diplomatul englez, care, într-un raport oficial trimis guvernului său, scrisese: „Timpul care îi mai rămâne abia dacă îi va fi suficient ca să ajungă până la groapă”.

Prima zi de călătorie fusese cea mai chinuitoare și ar fi fost la fel de grea chiar și pentru un om mai puțin bolnav decât el, care era tulburat și de primele semne de ostilitate observate pe străzile din Santa Fe în dimineața plecării. Tocmai începea să se lumineze de ziuă printre picăturile mărunte de ploaie și, deși nu întâlnește pe drum decât niște vite rătăcite, simțea plutind în aer ura inamicilor săi. Cu toată precauția guvernului, care dăduse ordin să fie condus pe străzile mai puțin umbrate, generalul putu să vadă câteva din injuriile adresate lui, scrise pe zidurile mănăstirilor.

José Palacios călărea alături de el, îmbrăcat, ca întotdeauna, chiar și în focul luptelor, cu o redingotă solemnă, acul cu topaz la cravata de mătase, mănușile de șevro și vesta de brocart cu lanțurile încrucișate ale celor două ceasuri identice. Harnașamentul lui era bogat garnisit cu argint, iar pintenii îi erau de aur, drept pentru care, în mai multe sate din Anzi, fusese confundat cu președintele. Sârguința cu care îndeplinea și cele mai mici dorințe ale stăpânului său făcea totuși imposibilă orice confuzie. Într-atât îl cunoștea și îl iubea, încât resimțea ca pe propria lui durere acel rămas bun al fugarului, într-un oraș care odinioară obișnuia să transforme în serbare populară până și simpla veste a sosirii sale. Cu numai trei

ani în urmă, când se întorsese de la războaiele grele din sud, copleșit de cea mai strălucită glorie de care avusese vreodată parte un american, fie el viu sau mort, generalul fusese inspiratorul unei manifestații spontane de bun-venit care a rămas memorabilă. Pe vremea aceea oamenii i se mai agățau încă de căpăstrul calului și-l opreau în drum ba să i se plângă de taxele fiscale, ba să-i ceară câte o favoare, ori numai ca să vadă cu ochii lor ce înseamnă măreția în toată strălucirea ei. El dădea aceeași atenție acestor apeluri ale omului de pe stradă ca și celor mai grave chestiuni ale guvernării, dovedind în chip surprinzător că era la curent cu problemele familiale ale fiecărui om, cu mersul afacerilor lui sau cu problemele lui de sănătate, și oricine vorbea cu el rămânea cu impresia de a fi trăit pentru o clipă, pe propria-i piele, voluptatea puterii.

Nimeni nu ar fi crezut acum că el era unul și același cu cel de atunci, nici că orașul taciturn, pe care îl părăsea pentru totdeauna, pe furis, ca un proscris, era unul și același. În nici un alt loc nu se simțise atât de străin ca pe străduțele acelea amorțite, cu case identice cu acoperișuri de olane cafenii și grădinițe cu flori plăcut mirositoare, unde își făcea zile amare din pricini mărunte o lume provincială, ale cărei maniere afectate și al cărei grai iscusit mai mult ascundeau decât exprimau adevăratele sentimente. Și totuși, chiar dacă atunci i se părea o simplă închipuire, acela era orașul cu cețuri și adieri înghețate pe care, încă înainte de a-l cunoaște, și-l alesese ca să-și clădească acolo gloria, pe care-l iubise mai mult ca pe oricare altul și pe care-l idealizase ca centru și rațiune a vieții sale, capitală a unei jumătăți a lumii.

La ora bilanțului, el însuși părea să fie cel mai surprins de pierderea propriului său prestigiu. Guvernul amplasase gardieni nevăzuți chiar și în locurile cele mai puțin periculoase și asta împiedică cetele dezlănțuite, care-i arseseră efigia cu o seară mai înainte, să-i iasă în cale, dar pe tot traseul se auzi mereu același strigăt îndepărtat: „Târâie-brââu!” Singurul suflet care se îndură de el fu o femeie de pe stradă care-i spuse când trecu pe lângă ea:

— Du-te cu Dumnezeu, arătare!

Nimeni nu dădu semne că ar fi auzit-o. Generalul se lăsă în voia gândurilor negre și-și continuă drumul călare, străin de lume, până când ieșiră în minunata savană. În locul numit Patru Colțuri, unde începea drumul pietruit, Manuela Sáenz așteptă să treacă alaiul, singură și călare, și de departe îi făcu generalului un ultim semn de rămas bun cu mâna. El îi răspunse cu același gest și-și continuă drumul. Nu se mai văzură niciodată.

Burnița se opri puțin după aceea, cerul deveni de un albastru strălucitor și doi vulcani cu vârfurile ninse rămaseră neclintiți la orizont tot restul zilei. Dar de astă dată el nu se mai arătă a fi un împătimit al naturii și nu dădu atenție nici satelor prin care treceau la trap susținut, nici semnelor de adio pe care i le făcea lumea, fără să-l recunoască. Totuși, ceea ce li se păru cu totul neobișnuit însoțitorilor săi fu faptul că nu aruncă nici măcar o singură privire duioasă spre magnificele herghelii întâlnite în savană cu duiumul, care, după cum mărturisise el de atâtea ori, erau cele mai plăcute privirii sale.

În localitatea Facativá, unde dormiră în prima noapte, generalul se despărți de cei care se alăturaseră convoiului în mod spontan și-și continuă călătoria cu suita sa. Erau cinci oameni, în afară de José Palacios: generalul José María Carreño, cu brațul drept amputat în urma unei răni primite în război; aghiotantul său irlandez, colonelul Belford Hinton Wilson, fiul lui sir Robert Wilson, un general veteran al aproape tuturor războaielor din Europa; Fernando, nepotul său, aghiotant și secretar cu grad de locotenent, fiul fratelui său mai mare mort într-un naufragiu, în perioada primei republici; ruda și aghiotantul său, căpitanul Andrés Ibarra, cu brațul drept ciuntit de o tăietură de sabie pe care o primise cu doi ani înainte, în asaltul de la 25 septembrie, și colonelul José de la Cruz Paredes, luptător încercat în numeroase campanii ale luptei pentru independență. Garda de onoare era compusă dintr-o sută de husari și grenadiri aleși dintre cei mai buni din contingentul venezuelean.

José Palacios avea o grijă deosebită de doi câini ce fuseseră luați ca pradă de război din Alto Perú¹. Erau frumoși și voinici și fuseseră paznicii de noapte ai reședinței oficiale din Santa Fe până în clipa în care doi dintre tovarășii lor fuseseră înjunghiați în noaptea atentatului. În nesfârșitele călătorii de la Lima la Quito, de la Quito la Santa Fe, de la Santa Fe la Caracas, și iar înapoi la Quito și la Guayaquil, cei doi câini păziseră încărcătura mergând în pas cu animalele de povară. În ultima călătorie de la Santa Fe la Cartagena făcură la fel, cu toate că de astă dată bagajele nu erau la fel de multe și se aflau sub pro-

tecția armatei.

La Facatativá, generalul se trezise dimineața prost dispus, dar își reveni pe măsură ce coborau la câmpie pe o cărare șerpuint peste coline, iar clima devenea mai temperată și lumina mai puțin limpede. În mai multe rânduri îl îndemnară să se odihnească, îngrijorați de slăbiciunea lui trupească, dar el preferă să-și urmeze drumul sărind peste popasul de prânz, până ce va fi ajuns în ținuturile calde. Spunea că mersul călare era prielnic meditației și deseori călătorea zi și noapte schimbându-și de mai multe ori calul, ca să nu-l istovească. Avea picioarele strâmbe precum bătrânii călăreți și mersul caracteristic celor învățați să doarmă cu un picior în șa, și de jur împrejurul șezutului făcuse o bățatură aspră ca pielea de *barbero*, de unde primi onorabila poreclă „Cur de Fier”. De când începuseră războaiele de independență străbătuse călare optsprezece mii de leghe: de mai bine de două ori înconjurul lumii. Nimeni nu dezminți vreodată legenda potrivit căreia dormea mergând călare.

Odată trecută amiaza, când începea să se simtă aburul cald ce se înălța din vâlcele, făcură popas ca să se odihnească la mănăstirea unei misiuni. Se ocupă de ei maica stareță în persoană și un grup de novice de prin partea locului le împărțiră marțipan abia scos din cuptor și un rachi gros de porumb aproape fermentat. Văzând acel prim detașament de soldați nădușiți și neîngrijiți, maica stareță se gândi că ofițerul cel mai înalt în grad trebuia să fie colonelul Wilson, poate pentru că era chipeș și bălai și avea uniforma cea mai înzorzonată, și se ocupă numai de el cu o deferență foarte feminină ce stârni unele comentarii malițioase.

José Palacios se folosi de această confuzie pentru a-și lăsa stăpânul să se odihnească la umbra arborilor de capoc¹ (*Ceiba pentandra*, arbore originar din America.) din jurul mănăstirii, învelit cu o pătură de lână ca să transpire și să-i scadă febra. Rămase așa fără să mănânce și fără să doarmă, auzind ca din neguroase depărtări cântecele de dragoste din repertoriul creol pe care novicele le cântară acompaniate la harpă de o călugăriță mai vârstnică. La sfârșit, una dintre ele umblă cu o pălărie în mână de la un capăt la altul al mănăstirii ca să strângă bani pentru misiune. Călugărița cu harpa îi spuse când trecu pe lângă ea:

— Să nu ceri bani de la bolnav.

Dar ea n-o ascultă. Generalul, fără s-o privească măcar, îi spuse cu un zâmbet amar:

— Ei, fată dragă, de pomeni îmi arde mie acum!

Wilson îi dădu așa de mult din propria lui pungă, încât își atrase ironia cordială a șefului său:

— Vezi acum și dumneata cât de mult costă gloria, colonele.

Wilson însuși se arătă mai târziu surprins că nici una din persoanele de la misiune sau întâlnite pe drum nu-l recunoscuse pe omul cel mai cunoscut din noile republici. Și pentru general a fost, fără îndoială, o lecție neobișnuită.

— Nu mai sunt eu însumi, spuse el.

Cea de-a doua noapte o petrecură într-o veche fabrică de tutun transformată într-un loc de popas pentru călători, în apropierea localității Guaduas, unde era așteptat pentru reparația unei ofense pe care el nu voise să o admită. Clădirea era imensă și întunecoasă și ținutul însuși dădea un ciudat sentiment de neliniște prin vegetația lui sălbatică și râul cu ape negre și abrupte ce se prăvăleau până la plantațiile de bananieri din regiunile calde cu un muget apocaliptic. Generalul îl cunoștea, și de prima dată când trecu pe acolo declarase:

— Dacă ar trebui să pregătesc cuiva o ambuscadă perfidă, aș alege locul ăsta.

În alte ocazii îl ocolise numai pentru că-i aducea aminte de Berruecos, o trecătoare sinistă situată pe drumul care ducea la Quito, pe care chiar și călătorii cei mai temerari preferau s-o evite. Odată făcuse tabără la o depărtare de două leghe de acolo, neținând cont de părerea celorlalți, căci nu se credea în stare să rabde atâta tristețe. Dar de data aceasta, cu toată oboseala și febra, i se păru oricum mai suportabil decât masa de parastas cu care-l așteptau păguboșii săi prieteni de la Guaduas.

Când îl văzuse sosind într-o stare atât de gravă, proprietarul hanului îi sugerase să cheme un indian de prin împrejurimi care tămăduia numai mirosind o cămașă îmbibată cu sudoarea bolnavului, de la orice distanță și chiar dacă nu l-ar fi văzut niciodată la față. Generalul făcu haz de credulitatea lui și le interzise oamenilor săi să încerce să ajungă la vreo asemenea învoială cu indianul făcător de minuni. Dacă nu se încredea în doctori, despre care spunea că erau niște traficanți ai durerii altora, cu atât mai puțin era de așteptat

să se lase pe mâinile unui vraci de țară. În cele din urmă, ca pentru a-și afirma încă o dată disprețul față de știința medicală, refuză dormitorul bun care-i fusese pregătit ca fiind cel mai potrivit cu starea în care se afla, și porunci să i se atârne hamacul în marea galerie neacoperită ce dădea spre vâlcea, unde avea să-și petreacă noaptea expus tuturor riscurilor pe care le implica dormitul sub cerul liber.

Toată ziua nu pusese în gură nimic altceva decât infuzia de dimineață, dar cu toate acestea se așeză la masă numai din politețe pentru ofițerii săi. Deși se supunea mai bine decât oricine rigorilor vieții de campanie și era aproape un ascet în privința mâncării și a băuturii, aprecia și cunoștea comorile pivniței și ale bucătăriei ca un european rafinat, și încă din prima sa călătorie deprinsese de la francezi obiceiul de a vorbi despre mâncare în timpul mesei. În seara aceea bău doar o jumătate de pahar de vin negru și gustă de curiozitate mâncarea din carne de cerb, ca să vadă dacă era adevărat ce spunea hangiuul și confirmau ofițerii săi: că acea carne fosforescentă avea o aromă de iasomie. Nu rosti mai mult de două fraze în timpul cinei, și acelea pe un ton la fel de reținut ca și foarte puținele cuvinte pe care le spusese până atunci în timpul călătoriei, dar cu toții îi apreciară efortul de a-și îndulci cu o linguriță de bune maniere cupa amară a suferințelor pricinuite de eșecurile din viața publică și de sănătatea precară. Nu mai adusesse deloc vorba de politică și nu amintise nici unul din incidentele zilei de sâmbătă — un om ca el, care nici după ani și ani nu izbutea să-și înăbușe resentimentele chinuitoare provocate de câte o ofensă.

Înainte ca ceilalți să fi terminat de mâncat le ceru permisiunea să se ridice de la masă, își puse cămașa de noapte și scufia, tremurând de febră, și se prăbuși în hamac. Noaptea era răcoroasă și o imensă lună portocalie începea să se înalțe dintre culmi, dar el n-avea chef s-o vadă. Soldații din escortă, aflați la câțiva pași de galerie, se porniră să cânte toți deodată cântece populare la modă. Potrivit unui vechi ordin al lui, își așezau tabăra întotdeauna în apropierea dormitorului său, asemenea legiunilor lui Iuliu Cezar, pentru ca el să le afle gândurile și starea de spirit din discuțiile lor nocturne. În plimbările sale din nopțile de insomnie ajunsese până la dormitoarele lor de campanie și nu arareori îl apucaseră zorii cântând cu soldații cântece de cazarmă care cuprindeau strofe elogioase sau pline de umor improvizate pe loc, în fierbințeala petrecerii. Dar în noaptea aceea nu le putu suporta cântecele și dădu ordin să li se spună să tacă.

Vuietul necurmat al apelor râului între pereții de stâncă, amplificat de febră, îi spori delirul.

— P...a mă-sii de treabă! strigă el. Dacă-am putea măcar să-l oprim o clipă!

Dar nu; nu se putea opri cursul râurilor. José Palacios vru să-l liniștească folosind unul din multele paliative pe care le avea în trusa lui sanitară, dar el îl refuză. Acum îl auzi pentru prima oară rostind fraza pe care avea s-o repete mereu:

— Tocmai am renunțat la putere din cauza unui vomitiv greșit prescris, și nu sunt dispus să renunț și la viață.

Cu ani în urmă spusese același lucru, când alt doctor îl lecuisse de o febră terță cu o poțiune scârboasă pe bază de arsenic, din cauza căreia era cât pe-acți să moară de dizenterie. De atunci, singurele medicamente pe care le accepta erau pastilele purgative pe care le lua fără nici o reținere de mai multe ori pe săptămână pentru constipația lui rebelă și un clistir preparat din frunze de siminichie pentru situațiile mai critice.

După miezul nopții, istovit de delirul care nu fusese al lui, José Palacios se întinse pe jos, pe dalele neacoperite cu covoare, și adormi. Când se trezi, generalul nu mai era în hamac și-și lăsase pe podea cămașa de noapte leoarcă de transpirație. Nu era ceva neobișnuit. Avea obiceiul să se scoale din pat și să se plimbe în pielea goală până în zori ca să-și amăgească nesomnul, când nu se mai afla nimeni în casă. Dar în noaptea aceea avea motive în plus să se teamă pentru soarta lui, căci tocmai avusese o zi proastă, iar vremea răcoroasă și umedă nu era cea mai potrivită pentru o plimbare în aer liber. José Palacios îl căută cu o pătură în mână prin casa scăldată în lumina verzuie a lunii și-l găsi lungit pe o bancă de piatră de pe culoar, ca o statuie zăcând culcată pe lespeda unui mormânt. Generalul se întoarse spre el cu o privire lucidă, în care nu se mai ghicea nici urmă de febră.

— E ca în noaptea aia la San Juan de Payara, spuse el. Fără Reina María Luisa, din păcate.

José Palacios cunoștea prea bine acea amintire. Era vorba de o noapte de ianuarie a anului 1820, într-o localitate din Venezuela pierdută în platourile înalte de pe valea râului

Apure, unde ajunsese însoțit de două mii de soldați. Eliberase deja optsprezece provincii de sub stăpânirea spaniolă. Din vechile teritorii ale viceregatului Noii Granade, Venezuela condusă de un comandant militar și Quito-ul condus de un președinte, el crease Republica Columbia, și era, la vremea aceea, primul ei președinte și comandant suprem al armatelor sale. Iluzia lui finală era să extindă războiul spre sud pentru a împlini visul fantastic al creării celei mai mari națiuni din lume: o singură țară liberă din Mexic până la Capul Horn.

Totuși situația militară din noaptea aceea nu era cea mai potrivită pentru visare. O epidemie izbucnită pe neașteptate care secera din mers animalele de povară lăsase în Llano¹ (o zonă de câmpie din Venezuela, acoperită cu ierburi înalte (savană), o dără fetidă, un șir lung de paisprezece leghe de cai morți. Mulți ofițeri demoralizați se consolau dedându-se la jafuri și se complăceau în acte de nesupunere, iar câțiva luau în derâdere chiar și amenințarea generalului că îi va împușca pe vinovați. Două mii de soldați jerpeliți și desculți, neînarmați, nemâncați, fără pături ca să poată înfrunța frigul din munți, obosiți de războaie și mulți dintre ei bolnavi, începuseră să dezerteze, împrăștiindu-se care încotro. În lipsa unei soluții raționale, el ordonase să li se dea un premiu de zece pesos patrulelor care ar fi capturat și predat vreun camarad dezertor, iar acesta să fie împușcat fără a i se cerceta motivele.

Viața îi oferise deja destule prilejuri să afle că nici o înfrângere nu era cea de pe urmă. Cu numai doi ani înainte, rătăcit cu trupele undeva foarte aproape de locul unde se aflau atunci, în pădurile din bazinul fluviului Orinoco, trebuise să dea ordin să fie mâncați caii, de teamă ca soldații să nu se devoreze unii pe alții. Pe atunci, după mărturia unui ofițer din Legiunea Britanică.

Înfățișarea extravagantă și neglijentă a unui soldat de vodevil. Purta un coif de dragon rus, espadrile de cărăuș, o tunică albastră cu brandenburguri roșii și nasturi auriți și o flamură neagră de corsar arborată la o lance, cu capul de mort și oasele încrucișate deasupra unei devize scrise cu litere de sânge: „Libertate sau moarte”.

În noaptea de la San Juan de Payara, avea îmbrăcămintea mai puțin ponosită, dar situația în care se afla nu era mai bună. Și ea reflecta atunci nu numai starea de moment a trupelor sale, ci întreaga dramă a armatei eliberatoare, care adeseori își revenea cu forțe sporite după cele mai cumplite înfrângeri, dar, cu toate acestea, se afla pe punctul de a fi zdrobită sub povara atâtor și atâtor victorii. În schimb, generalul spaniol don Pablo Morillo, uzând de tot felul de mijloace pentru a-i supune pe patrioți și a restaura ordinea colonială, controla încă mari regiuni din vestul Venezuelei și își consolidase pozițiile în munți.

Confruntat cu o asemenea stare de lucruri, generalul se lăsa în voia insomniei plimbându-se gol prin încăperile pustii ale conacului părăginit, transfigurat de strălucirea razelor de lună. Cei mai mulți dintre caii morți în ziua precedentă fuseseră incinerati departe de casă, dar miasma insuportabilă a putreziciunii se mai simțea încă. Soldații nu mai cântaseră după zilele sumbre ale ultimei săptămâni și nici el însuși nu se simțea în stare să-i împiedice pe străjeri să adoarmă de foame. Deodată, la capătul unei galerii deschise către vastele întinderi albastre, o văzu pe Reina María Luisa șezând pe trepte. O mulțime frumoasă în floarea vârstei, cu un profil de idol, înfășurată într-o broboadă brodată cu flori ce-i ajungea până la călcâie, și fumând o țigară lungă de foi. Ea se sperie când îl văzu și întinse spre el mâna cu degetul mare și arătătorul în cruce.

— Omul lui Dumnezeu sau al diavolului, ce vrei? întrebă ea.

— Pe tine.

Zâmbi, și ea avea să-și amintească de strălucirea dinților lui în lumina lunii. O îmbrățișă cu toată puterea, ținând-o atât de strâns încât să nu se poată mișca, în vreme ce îi dădea mici sărutări tandre pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe gât, până reuși s-o îmblânzească. Atunci îi scoase broboada și i se tăie răsuflarea. Și ea era tot goală, căci bunica ei, care dormea în aceeași odaie, îi lua îmbrăcămintea ca să nu se scoale și să fumeze, neștiind că fata fugea dimineața înfășurată în broboadă. Generalul o purtă pe sus până la hamac, fără să-i dea nici o clipă de răgaz cu sărutările lui ca un balsam, iar ea nu i se dăruie din dorință, nici din iubire, ci de frică. Era fecioară. Abia când i se mai potoliră bătăile inimii îi spuse:

— Sunt sclavă, stăpâne.

— Nu mai ești, spuse el. Dragostea te-a eliberat.

Dimineața o cumpără de la stăpânul gospodăriei cu o sută de pesos scoși din vistieria lui secătuită și o eliberă fără condiții. Înainte să plece nu rezistă tentației de a o pune în

public în fața unei dileme. Se afla în curtea din dosul casei, în mijlocul unui grup de ofițeri călare cum se putea pe niște animale de tracțiune, singurele care supraviețuiseră dezastrului. Un alt corp de armată, aflat sub comanda generalului de divizie José Antonio Páez, care sosise cu o seară înainte, se afla acolo ca să-și ia rămas bun.

Generalul rosti la despărțire un scurt discurs, în care atenuă dramatismul situației, și era pe punctul să plece când o zări pe Reina María Luisa în noua ei stare de femeie liberă și mulțumită. Era proaspăt îmbăiată, frumoasă și radioasă sub cerul savanei, înveșmântată toată în straie albe și apretate, cu jupoane de dantelă și bluză săracăcioasă, de sclavă. El o întrebă bine dispus:

— Rămâi sau mergi cu noi?

Ea îi răspunse cu un surâs încântător:

— Rămân, stăpâne.

Replica ei fu primită cu un hohot unanim. Atunci stăpânul hanului, care era un spaniol devenit din primul moment un adept al cauzei independenței, și, în plus, o veche cunoștință a sa, îi azvârli, prăpădindu-se de râs, punguța din piele cu cei o sută de pesos. El o prinse din zbor.

— Păstrați-i pentru cauză, Excelență, spuse hangiul. Oricum, fata e liberă.

Generalul José Antonio Páez, a cărui expresie de faun se armoniza cu cămașa lui din petice colorate, scoase un hohot exuberant.

— Vedeți, domnule general, spuse el, așa pățim dacă facem pe eliberatorii!

El îl aprobă și se despărți de toată lumea, desenând o largă vultură cu mâna. În cele din urmă își luă rămas bun de la Reina María Luisa, cu un gest de om care știe să piardă și de atunci nu mai află niciodată nimic despre ea. Pe cât își putea aduce aminte José Palacios, nu trecea un an ca el să nu-i spună, în nopțile cu lună plină, că retrăise acea noapte, din păcate fără ca Reina María Luisa să-și mai facă apariția miraculoasă. Și întotdeauna era o noapte a înfrângerii.

La orele cinci, când José Palacios îi duse prima cană cu ceai medicinal, îl găsi zăcând cu ochii deschiși. Încercă însă să se scoale cu atâta elan, încât era gata-gata să dea cu nasul de pământ, și îl cuprinse un puternic acces de tuse. Rămase șezând în hamac, ținându-și capul în mâini în vreme ce tușea, până îi trecu criza. Atunci începu să-și bea infuzia aburindă și, o dată cu prima înghițitură, se simți mai bine.

— Toată noaptea l-am visat pe Casandro, spuse el. Era porecla pe care i-o dăduse în secret generalului granadin Francisco de Paula Santander, bunul său prieten de altădată și cel mai mare critic al lui dintotdeauna, șeful statului său major de la începutul războiului și președinte răspunzând de teritoriul Columbia pe vremea grelelor campanii de eliberare a Quito-ului și Perului și a întemeierii Boliviei. Mai mult din necesitate istorică decât din vocație, el era un militar viteaz și eficace, cu o neobișnuită înclinație spre cruzime, dar ceea ce i-a întreținut reputația au fost calitățile sale de persoană civilă și excepționala sa formație academică. A fost, fără îndoială, al doilea ca importanță între personalitățile războiului pentru independență și primul în organizarea sistemului juridic al republicii, asupra căruia și-a pus o dată pentru totdeauna amprenta spiritului său formalist și conservator.

Într-una din multele ocazii când generalul se gândise să demisioneze, îi spusese lui Santander că se retrăgea liniștit din funcția prezidențială pentru că „ți-o las dumitale, care-mi ești ca un al doilea eu, și poate mai bun decât mine”. Nici unui alt om nu-i acordase atâta încredere, nici în virtutea rațiunii, nici prin forța împrejurărilor. El a fost cel care l-a distins cu titlul de Omul Legii. Cu toate acestea, cel care îl meritase pe deplin se afla de doi ani în surghiun la Paris din cauza implicării sale, nicicând dovedită, într-un complot, cu scopul de a-l asasina.

Iată cum se petrecuseră lucrurile. La 25 septembrie 1828, într-o miercuri, exact la miezul nopții, doisprezece civili și douăzeci și șase de militari au forțat poarta reședinței oficiale din Santa Fe, i-au măcelărit pe doi dintre copoii președintelui, au rănit mai multe santinele, pe căpitanul Andrés Ibarra l-au tăiat grav cu sabia la un braț, pe colonelul scoțian William Fergusson, membru al Legiunii Britanice și aghiotant al președintelui, despre care acesta spusese că era viteaz ca un Cezar, l-au ucis dintr-un foc, apoi au urcat până în dormitorul prezidențial strigând lozinci în favoarea libertății și împotriva tiranului.

Rebelii aveau să justifice atentatul prin atribuțiile extraordinare, de un vădit caracter dictatorial, pe care generalul și le asumase cu trei luni în urmă, pentru a contracara victoria

santanderiștilor la Convenția de la Ocaña. Funcția de vicepreședinte al republicii, pe care Santander o exercitase timp de șapte ani, a fost desființată. Santander și-a informat un prieten asupra acestui fapt, printr-o singură frază, în stilul său caracteristic: „Am avut plăcerea să pier îngropat sub ruinele constituției din 1821”. Avea pe atunci treizeci și șase de ani. Fusesse numit ministru plenipotențiar la Washington, dar își amânase plecarea de mai multe ori, așteptând poate victoria conspirației.

Generalul și Manuela Sáenz abia începeau o noapte de împăcare. Petrecuseră sfârșitul de săptămână în localitatea Soacha, la o depărtare de două leghe și jumătate de locul unde se aflau acum, și se întorseseră luni, cu trăsuri separate, după o ceartă amoroasă mai violentă ca de obicei, pentru că el era surd la avertismentele despre o înțelegere secretă vizând asasinarea sa, despre care vorbea toată lumea, dar în care numai el nu credea. Ea rămăsese acasă refuzând să dea atenție mesajelor insistente pe care i le trimitea de la palatul San Carlos, de pe trotuarul de vizavi, până în seara aceea, la orele nouă, când, după trei mesaje mai imperative, își trase niște încălțări impermeabile peste pantofi, se îmbrobodi cu un șal mare și trecu strada inundată de ploaie. Îl găsi plutind pe spate în apa înmiresmată din scăldătoare, neasistat de José Palacios, dar nu se gândi că ar putea fi mort, și asta numai pentru că îl văzuse adesea meditănd în acea stare de grație. El o recunoscuse după mers și-i vorbi fără să deschidă ochii.

— Va fi o insurecție, spuse.

Ea nu-și ascunse supărarea sub masca ironiei.

— Să fie într-un ceas bun, spuse ea. Pot să fie și zece, că tot faci domnia ta atâta caz de avertismentele care ți se dau.

— Nu cred decât în semnele prevestitoare, spuse el.

Își permitea acel joc, căci șeful statului său major, care le spusese deja complotiștilor parola din noaptea aceea ca să poată păcăli garda palatului, își dăduse cuvântul de onoare că uneltirea eșuase. Așa încât ieși amuzat din scăldătoare.

— Nu-ți fă griji, spuse el, se pare că dobitocilor ăloră le țâțâie fundul de frică.

Tochmai își începeau în pat hârjoneala amoroasă, el gol și ea pe jumătate dezbrăcată, când auziră primele strigăte, primele împușcături și bubuitul tunurilor îndreptate împotriva vreunei cazărmi militare care-i rămăsese fidelă generalului. Manuela îl ajută să se îmbrace în cea mai mare grabă, îi puse în picioare încălțărilor impermeabile pe care le purtase ea peste pantofi, căci generalul își dăduse la curățat singura pereche de cizme, și-l ajută să fugă pe balcon, înarmat cu o spadă și cu un pistol, dar fără nimic care să-l protejeze de ploaia eternă. Cum ajunsese în stradă ochi cu pistolul gata armat o umbră care se apropia de el:

— Cine-i acolo?

Era bucătarul-șef, care se întorcea acasă îndurerat de vestea că stăpânul iui fusese omorât. Hotărât să-i împărtășească soarta până la sfârșit, stătu împreună cu el ascuns în tufișurile de la podul Carmeliților de peste pârâul San Agustín, până când trupele leale înăbușiră răzmerița.

Cu o șiretenie și un curaj pe care le dovedise și în alte situații istorice neprevăzute, Manuela Sáenz i-a primit pe atacatorii care au forțat ușa dormitorului. Aceștia au întrebat-o de președinte, iar ea le-a răspuns că era în sala de consiliu. Au întrebat-o de ce era deschisă ușa de la balcon pe o noapte de iarnă, și ea le-a spus că o deschisese ca să vadă ce erau zgomotele acelea care se auzeau din stradă. Au întrebat-o de ce era patul călduț, și ea le-a spus că se întinsese fără să se dezbrace, așteptându-l pe general. În vreme ce câștiga timp prin răspunsurile bine cumpănite pe care le dădea, fuma o țigară ordinară făcută de ea, scoțând rotocoale mari de fum ca să acopere urma proaspătă de apă de colonie care încă mai stăruia în încăpere.

Un tribunal prezidat de generalul Rafael Urdaneta stabilise că generalul Santander era creierul care se afla în spatele conspirației, și l-a condamnat la moarte. Inamicii săi aveau să spună că această sentință era mai mult decât bine-meritată, nu atât pentru vina pe care o avea Santander de a fi pus la cale atentatul, cât pentru cinismul de a fi fost primul care apăruse în piața mare ca să-l îmbrățișeze și să-l felicite pe președinte. Acesta stătea călare sub ploaia mărunță, fără cămașă și cu tunica ruptă și udă leoarcă, în mijlocul ovațiilor militarilor și ale civililor care soseau în număr mare dinspre cartierele periferice, cerând moartea criminalilor: „Toți complicii vor fi pedepsiți într-o măsură mai mare sau mai mică”, i-a declarat generalul mareșalului Sucre într-o scrisoare. „Santander e cel dintâi,

dar e cel mai norocos, pentru că mărinimia mea îl cruță." într-adevăr, în temeiul autorității sale absolute, i-a comutat condamnarea la moarte în exilul la Paris. În schimb, a fost împușcat fără probe suficiente amiralul José Prudencio Padilla, care se afla în arest la Santa Fe pentru că se implicase într-o rebeliune eșuată la Cartagena de Indias.

José Palacios nu știa când erau reale și când imagine visele stăpânului său în care îi apărea Santander. Odată, la Guayaquil, i-a povestit că-l visase ținând o carte deschisă pe pânțele lui rotund, dar în loc s-o citească îi smulgea paginile și le mânca una câte una, mestecându-le cu mare plăcere, cu un clefăit de capră. Altă dată, la Cúcuta, a visat că îl văzuse acoperit tot de gândaci de bucătărie. În alt rând se trezise din somn țișând, în casa de odihnă Monserrate din Santa Fe, pentru că visase că generalul Santander, în timp ce lua masa cu el, își scosese globii oculari care-l incomodau la mâncat și și-i pusese pe masă. Așa încât în dimineața aceea, în apropiere de Guaduas, când generalul îi spuse că-l visase din nou pe Santander, José Palacios nici măcar nu-l întrebă ce anume se întâmplase în vis, ci căută să-l consoleze aducându-i aminte care era, de fapt, realitatea.

— Între el și noi e toată întinderea oceanului, îi spuse.

Dar el îl opri îndată cu o privire pătrunzătoare.

— Ba nu, răspunse el. Sunt sigur că dobitocul ăla de Joaquín Mosquera o să-i dea voie să se întoarcă.

Gândul acela îl chinuia de la ultima sa întoarcere în țară, când retragerea definitivă de la putere i se înfățișă ca o chestiune de onoare. „Prefer surghiunul sau moartea dezonoarei de a-mi lăsa reputația pe mâinile studenților de la colegiul Sf. Bartolomeu", îi spusese el lui José Palacios. Cu toate acestea, antidotul își purta în sine propria otrăvă, căci pe măsură ce se apropia de hotărârea finală era tot mai convins că, îndată după plecarea sa, avea să fie rechemat din exil generalul Santander, absolventul cel mai merituos al celui cuib de clănțai.

— Țsta chiar că e un ticălos! spuse el.

Nu mai avea deloc febră și se simțea atât de bine, încât îi ceru lui José Palacios toc și hârtie, își puse ochelarii și-i scrise cu mâna lui o scrisoare de șase rânduri Manuelei Sáenz. Faptul i se păru, desigur, ciudat chiar și unuia ca José Palacios, atât de obișnuit cu gesturile sale impulsive, și nu putea fi pus decât pe seama unui presentiment sau a unui irepresibil acces de inspirație. Căci nu numai contrazicea hotărârea luată vinerea care trecuse, aceea de a nu mai scrie nici o scrisoare în viața lui, dar era și contrar obiceiului său de a-și trezi din somn secretarii la orice oră ca să rezolve corespondența întârziată ori ca să le dicteze vreun discurs sau să-și pună ordine în ideile răzlețe care-i treceau prin minte în timpul meditațiilor din nopțile de insomnie. Și mai ciudat putea să pară gestul său, de vreme ce scrisoarea nu era de o urgență vădită și nu făcea decât să adauge la sfatul pe care i-l dăduse la despărțire o frază mai curând criptică: „Ai grijă ce faci, că de nu, distrugându-te pe tine însăși, ne distrugi pe amândoi". O scrise în stilul său slobod, parcă nechibzuit, iar când termină se întoarse la hamac să se legene în continuare, îngândurat, cu capul în mâini.

— Marea putere stă în forța irezistibilă a iubirii, oftă el deodată. Cine-a spus asta?

— Nimeni, răspunse José Palacios.

Nu știa nici să scrie, nici să citească, și refuzase să învețe cu argumentul simplu că nu era înțelepciune mai mare decât a boilor. În schimb, era în stare să-și amintească orice frază pe care ar fi auzit-o din întâmplare, dar de aceea nu-și aducea aminte.

— Atunci eu am spus-o, continuă generalul, dar să zicem că a spus-o mareșalul Sucre.

Nimeni mai potrivit decât Fernando în perioadele acelea de criză. A fost cel mai îndatoritor și răbdător dintre numeroșii secretari pe care i-a avut generalul, cu toate că nu și cel mai strălucit, și i-a suportat cu stoicism programul arbitrar de lucru și insomniile exasperante. Îl scula din somn la orice oră ca să-l pună să-i citească câte o carte neinteresantă sau ca să-i noteze ideile presante ce-i trăsneau întâmplător prin minte și care în dimineața următoare ajungeau în coșul de gunoi. Generalul nu zămislise copii în nenumăratele sale nopți de dragoste (deși spunea că are dovezi că nu e steril) și, de aceea, când i-a murit fratele, l-a luat pe Fernando sub aripa sa. L-a trimis cu scrisori de recomandare la Academia Militară din Georgetown, unde generalul Lafayette i-a exprimat sentimentele de admirație și stimă pe care i le inspira unchiul lui. A studiat apoi la Colegiul Jefferson din Charlottesville și la Universitatea Virginia. Nu a fost, poate, succesorul la care visa generalul, căci pe Fernando îl plectiseau performanțele academice și renunța bucuros

la ele în schimbul unei vieți în aer liber și al artei sedentare a grădinăritului. Generalul l-a chemat la Santa Fe de îndată ce și-a isprăvit studiile și i-a descoperit numaidecât virtuțile de secretar nu numai grație scrisului său frumos și cunoștințelor de limbă engleză scrisă și vorbită, dar și pentru că era neîntrecut în a inventa soluții foiletonistice care să mențină treaz interesul cititorului, și când citea cu voce tare improviza cu ușurință, cât ai clipi, episoade îndrăznețe ca să pigmenteze pasajele plicticoase. Ca toți aceia care au fost în serviciul generalului, a avut și Fernando ceasul lui de dizgrație când i-a atribuit lui Cicero o frază a lui Demostene pe care unchiul său a citat-o apoi într-un discurs. Acesta s-a arătat mult mai sever cu el decât cu ceilalți pentru că era cine era, dar l-a iertat înainte să-și termine de ispășit pedeapsa.

Generalul Joaquín Posada Gutiérrez, guvernatorul provinciei, pornise cu două zile înaintea suitei ca să-i anunțe sosirea în locurile unde trebuia să înnopteze și să prevină autoritățile asupra stării grave a sănătății generalului. Dar cei ce-l văzură sosind la Guaduas în seara de luni socotiră că era adevărat zvonul stăruitor cum că veștile proaste aduse de guvernator și călătoria însăși nu erau altceva decât niște tertipuri politice.

Generalul se dovedi încă o dată de neînving. Intră pe strada principală cu pieptul descoperit și legat la cap țigănește, cu o cârpă, ca să-i absoarbă sudoarea, salutând cu pălăria în vacarmul de strigăte și petarde și în dangătul clopotului de la biserică, din cauza căruia nu se putea auzi muzica, și mergând la trap vioi călare pe o catârcă ce răpi cortegiului orice pretenție de solemnitate. Singura clădire ale cărei ferestre rămaseră închise era colegiul pentru călugărițe și în seara aceea avea să se răspândească zvonul că li se interzisese elevelor să participe la primire, dar el îi sfătui pe toți aceia care îi povestiră incidentul să nu-și plece urechea la bârfele călugărești.

Cu o seară înainte, José Palacios dăduse la spălat cămașa pe care o purtase generalul când asudase ca să-i scadă febra. O ordonanță o dădu soldaților care coborâră dimineața s-o spele în râu, dar în momentul plecării nimeni nu mai știa nimic de ea. În timpul călătoriei până la Guaduas, și chiar și în timpul festivității, José Palacios reușise să afle că stăpânul hanului luase cămașa nespălată pentru ca indianul făcător de minuni să-și demonstreze pe ea puterile. Astfel că atunci când generalul se întoarse acasă, José Palacios îl puse la curent cu fapta condamabilă a hangiului, atrăgându-i atenția că nu mai avea nici o cămașă în afară de aceea cu care era îmbrăcat. El primi vestea cu o oarecare resemnare filosofică.

— Superstițiile sunt mai pătimase decât iubirea, spuse el.

— Partea curioasă e că de aseară n-am mai avut febră, spuse José Palacios. Dacă vraciul o fi cu adevărat vrăjitor?

El nu găsi un răspuns pe loc și se adânci în meditație, legănându-se în hamac în ritmul propriilor gânduri.

— Adevărul e că n-am mai avut dureri de cap, spuse el. Nici gura nu mi-e amară, nici nu am senzația că sunt gata să cad dintr-un turn.

În cele din urmă însă se lovi cu palma peste genunchi și se ridică în capul oaselor cu o mișcare hotărâtă.

— Nu mă mai zăpăci! spuse el.

Doi servitori aduseră în dormitor o oală mare cu apă fierbinte și frunze de plante aromatice înăuntru, iar José Palacios îi pregăti baia de noapte, convins că generalul avea să se bage în pat imediat, obosit de pe drum cum era. Dar apa se răci în timp ce el dicta o scrisoare pentru Gabriel Camacho, soțul nepoatei sale Valentina Palacios și împuternicitul trimis de el la Caracas ca să se ocupe de vânzarea minelor din Aroa, un zăcământ de cupru moștenit din moși-strămoși. Nici el însuși nu părea să știe singur încotro se îndreaptă, căci într-un loc spunea că merge la Curaçao în condițiile în care Camacho își ducea misiunea la bun sfârșit, în alt loc îi cerea acestuia să-i scrie la Londra pe adresa lui sir Robert Wilson, cu o copie pentru domnul Maxwell Hyslop din Jamaica, ca să fie sigur că primește totuși scrisoarea chiar dacă se pierde unul dintre exemplare.

După părerea multora, și mai ales a secretarilor săi, minele de la Aroa erau o plăsmuire delirantă a minții lui înfierbântate. Arătase întotdeauna atât de puțin interes pentru ele, încât ani de zile le lăsase de izbeliște pe mâinile câte unui exploatator ocazional. Își aminti de ele spre sfârșitul vieții, când dăduse de fundul sacului, dar nu le putu vinde unei companii englezești din cauza unor neclarități în titlurile sale de proprietate. Acela a fost începutul unei încurcături judiciare legendare, care avea să se prelungească chiar și după moartea sa, cu încă doi ani. În toiul războaielor, al disputelor politice, al dușmăniilor

personale, nu era om care să nu știe exact la ce anume se referea generalul când vorbea despre „pricina mea”. Căci pentru el nu exista alta decât aceea a minelor de la Aroa. Scrisoarea pe care o dictă la Guaduas pentru don Gabriel Camacho îi dădu nepotului său Fernando impresia nedeslușită că nu aveau să plece în Europa până nu se soluționa disputa, ceea ce Fernando comentă mai apoi în timpul unei partide de cărți cu ofițerii.

— Atunci n-o să mai plecăm niciodată, spuse colonelul Wilson. Tatăl meu a ajuns să aibă îndoieli că acest cupru există cu adevărat.

— Faptul că nu le-a văzut nimeni nu înseamnă că minele nu există, răspunse căpitanul Andrés Ibarra.

— Există, spuse generalul Carreño. În provincia Venezuela.

Wilson îi întoarse vorba iritat:

— La ora asta mă îndoiesc până și de existența Venezuelei.

Nu-și putea ascunde nemulțumirea. Wilson ajunsese să creadă că generalul nu-l iubea, și că îl păstra în suită numai din considerație pentru tatăl lui, căruia nu mai contenea să-i aducă mulțumiri pentru pledoaria pe care o făcuse în parlamentul englez în favoarea eliberării Americii. Grație infidelității unui vechi aghiotant francez, aflase că generalul declarase: „Wilson ar avea nevoie să treacă și el un timp pe la școala greutăților și chiar a necazurilor și a sărăciei”. Colonelul Wilson nu putuse să verifice dacă era adevărată acea afirmație, dar, oricum, socotea că i-ar fi fost de ajuns numai una din bătăliile la care participase ca să simtă că a absolvit cu brio cele trei școli. Avea douăzeci și șase de ani și în urmă cu opt ani fusese trimis de tatăl său în serviciul generalului, după ce-și terminase studiile la Westminster și Sandhurst. Fusese aghiotant generalului în bătălia de la Junín și el însuși dusese proiectul Constituției Boliviei cale de trei sute de leghe, de la Chuquisaca, călare pe o catârcă. Conducându-l la plecare, generalul îi spusese că trebuia să fie în La Paz cel mult în douăzeci și una de zile. Wilson îi răspunsese luând poziție de drepti: „Voi fi în douăzeci de zile, Excelență”. A fost în nouăsprezece.

Se hotărâse să se întoarcă cu generalul în Europa, dar pe zi ce trecea era tot mai convins că acesta avea să invoce mereu noi și noi motive ca să-și amâne plecarea. Faptul că pomenise din nou de minele de la Aroa, care de mai bine de doi ani nu-i mai serviseră drept pretext pentru nici o altă acțiune, era un semn care pe Wilson îl descuraja.

José Palacios pusese să i se reîncălzească baia după ce dictă scrisoarea, dar generalul nu se spală, ci continuă să umble de colo-colo, recitând în întregime poemul fetei cu un glas ce răsună în toată casa. Continuă apoi cu poezii scrise de el însuși, pe care numai José Palacios le știa. Tot învârtindu-se fără rost, trecu de mai multe ori prin galeria unde ofițerii jucau „ropilla”, denumirea creolă a jocului spaniol de cărți „cascarela gallega”, pe care odinioară îl juca și el. Se oprea o clipă să privească jocul peste umărul fiecăruia, trăgea concluziile pentru sine despre situația partidei și-și continua plimbarea.

— Nu știu cum pot să-și piardă timpul cu un joc atât de plicticos, spunea el.

Cu toate acestea, într-unul din multele rânduri când trecu din nou pe lângă ei, nu rezistă tentației de a-i cere căpitanului Ibarra permisiunea să-i ia locul la masa de joc. Nu avea răbdarea necesară unui bun jucător, era agresiv și nu știa să piardă, dar era în același timp abil și iute și știa să se coboare la nivelul subalternilor săi. Cu acea ocazie, cu generalul Carreño drept aliat, jucă șase partide și le pierdu pe toate. Azvârli cărțile pe masă.

— Asta-i un joc de doi bani, spuse. Să vedem cine se încumetă la un „tresillo”¹ (Joc de cărți în trei.)

Jucară. El câștigă trei partide succesive, își recăpătă buna dispoziție și începu să-și bată joc de colonelul Wilson pentru felul cum juca „tresillo”. Wilson nu se supără, dar profită de starea sa de entuziasm ca să câștige un avantaj, și după aceea nu mai pierdu deloc. Generalul deveni nervos, buzele i se albiră și căpătară o expresie severă, iar ochii adânciți sub sprâncenele-i încalcite își recăpătară scânteierea sălbatică de altădată. Nu mai scoase un cuvânt, dar o tuse rea îl împiedica să se concentreze. Când trecu de orele douăsprezece, porunci să se oprească jocul.

— Toată noaptea am stat în curent, spuse el.

Mutară masa într-un loc mai adăpostit, dar el continuă să piardă. Ceru să nu mai cânte piculinele ce se auzeau de undeva, de foarte aproape, de la o petrecere ce era pe sfârșite, dar ele continuă să răsună, acoperind țârâitul greierilor zurbagii. Își schimbă locul, ceru să i se pună o pernă pe scaun ca să stea mai sus și mai comod, bău o infuzie de

flori de tei care-i potoli tusea, jucă mai multe partide plimbându-se de la un capăt la altul al galeriei, dar continuă să piardă. Wilson îl fixă cu privirea nevinovată a ochilor săi injectați, dar el nu catadicsi să i-o înfrunte, la rândul său.

— Cărțile astea sunt măsluite, spuse el.

— Sunt ale dumneavoastră, domnule general, răspunse Wilson.

Era într-adevăr unul dintre pachetele sale de cărți de joc, dar oricum le examină pe toate, una câte una, iar la sfârșit ceru să fie schimbate. Wilson nu-i dădu răgaz. Greierii se liniștiră, se așternu o îndelungă tăcere, tulburată de o boare umedă care aduse până la galerie primele miresme dinspre văile clocotitoare, și un cocoș cântă de trei ori.

— Cocoșul ăla e smintit, spuse Ibarra. Nu e mai mult de ora două.

Fără să-și ia ochii de pe cărți, generalul ordonă pe ton sever:

— Ei, drăcia dracului! De-aici nu se mișcă nimeni.

Nimeni nu scoase o vorbă. Generalul Carreño, care continua să joace mai mult îngrijorat decât cu interes, își aminti de noaptea cea mai lungă din viața sa, cu doi ani în urmă, când așteptau la Bucaramanga rezultatele Convenției de la Ocaña. Începuseră să joace la orele nouă seara și terminaseră a doua zi dimineața, la unsprezece, când partenerii săi de joc s-au înțeles să-l lase pe el să câștige trei partide una după alta. Temându-se de o nouă demonstrație de forță în noaptea aceea, la Guaduas, generalul Carreño îi făcu semn colonelului Wilson să înceapă să piardă. Wilson nu-l luă în seamă. Apoi, când acesta ceru o pauză de cinci minute, îl urmă de-a lungul terasei și-l găsi ușurându-se de otrăvurile amoniaceale peste ghivecele cu mușcate.

— Colonel Wilson! îi ordonă generalul Carreño. Drepti!

Wilson îi răspunse fără să întoarcă spre el capul:

— Așteptați să termin.

Termină cât se poate de calm și se întoarse, încheindu-se la prohab.

— Începeți să pierdeți, îi spuse generalul Carreño. Măcar din menajament pentru un prieten aflat în necaz.

— Refuz să aduc cuiva o asemenea ofensă, răspunse Wilson cu o ușoară ironie.

— E un ordin! spuse Carreño.

Wilson, în poziție de drepti, îl privi de sus cu un dispreț suveran. Apoi reveni la masa de joc și începu să piardă. Generalul își dădu seama.

— Nu-i nevoie s-o faci atât de prost, dragă Wilson, spuse el. La urma urmelor, e timpul să mergem la culcare.

Se despărți de toți cu o puternică strângere de mână, cum făcea întotdeauna când se ridica de la masă, ca să arate că jocul nu-i știrbise cu nimic afecțiunea pe care le-o purta, și se întoarse în dormitor. José Palacios admise pe podea, dar se ridică în capul oaselor când îl văzu intrând. El se dezbracă în mare grabă și începu să se legene gol în hamac, supărat foc, iar respirația îi deveni din ce în ce mai șuierată și mai grea pe măsură ce se gândea mai mult. Când se cufundă în scăldătoare tremura din tot corpul, până în măduva oaselor, dar de astă dată nu din cauza febrei sau de frig, ci de furie.

— Wilson e un ticălos, spuse el.

Avu una din nopțile sale cele mai proaste. Nerespectându-i ordinele, José Palacios îl preveni pe unul dintre ofițeri că ar putea fi nevoie să cheme un medic, și-l înfășură în cearșafuri ca să poată transpira și să-i scadă febra. Udă mai multe cearșafuri, liniștindu-se din când în când pentru câteva clipe, pentru ca apoi să intre într-o subită criză delirantă. Strigă de câteva ori:

— Să tacă odată piculinele alea, ei, drăcia dracului!

Dar nimeni nu putu să-l ajute de data aceasta, pentru că piculinele nu mai cântau de la miezul nopții. Mai târziu descoperi cine era vinovat de starea sa de epuizare.

— Mă simțeam foarte bine, spuse el, până când m-au ademenit cu nemernicul ăla de indian care-a pus mâna pe cămașa mea.

Ultima etapă a călătoriei până la Honda a fost un povârniș înspăimântător, într-un aer ca de sticlă lichidă, pe care numai un om cu o rezistență fizică și o voință ca ale sale le-ar fi putut suporta după o noapte de agonie. După primele leghe parcurse se retrăsese din poziția sa obișnuită ca să călărească alături de colonelul Wilson. Acesta îi interpretă gestul ca pe o invitație de a da uitării ofensele de la masa de joc, și-i oferă brațul într-o atitudine de șoi-mar, pentru ca el să se sprijine cu mâna. Astfel coborâră panta împreună, colonelul Wilson impresionat de condescendența sa, iar el respirând anevoie, cu ultimele lui puteri, dar

neînvins în poziția în care se afla, călare. Când se sfârși porțiunea cea mai abruptă, îl întrebă cu un glas ca din alte veacuri:

— Cum o fi la Londra?

Colonelul Wilson privi soarele, aproape în mijlocul cerului, și răspunse:

— Rău, domnule general.

El nu se miră, ci îl întrebă din nou cu același glas:

— Și asta din ce motiv?

— Pentru că acolo e șase după-amiază, ora cea mai neplăcută la Londra, spuse Wilson. Și apoi, trebuie să fie o ploaie mizerabilă și monotona, ca o baltă cu broaște râioase, pentru că primăvara e anotimpul cel mai urât la noi.

— Să nu-mi spui că ți-ai biruit nostalgia, spuse el.

— Dimpotrivă: nostalgia m-a biruit pe mine, răspunse Wilson. Nu-i mai opun nici cea mai mică rezistență.

— Atunci vrei sau nu vrei să te întorci?

— Habar n-am, domnule general, spuse Wilson. Sunt condus de un destin care nu e al meu.

El îl privi drept în ochi și-i spuse uimit:

— Asta eu ar trebui s-o spun.

Când vorbi din nou, avea altă voce și altă stare de spirit:

— Nu-ți face griji, spuse el. Vom pleca în Europa orice s-ar întâmpla, fie și numai ca să nu-l lipsim pe tatăl dumitale de plăcerea de a te revedea.

Apoi, la capătul unei îndelungi reflecții, încheie:

— Și permite-mi, dragul meu Wilson, să-ți mai spun ceva, și cu asta termin: despre dumneata orice s-ar putea spune, numai că ai fi un ticălos nu.

Colonelul Wilson se dădu bătut încă o dată, obișnuit fiind cu penitențele sale curajoase, mai ales după câte o dispută la jocul de cărți sau o victorie în război. Continuă să călărească la pas, cu mâna arzând de febră a celui mai ilustru bolnav din America agățată de antebrațul său asemenea unui șoim dresat, în vreme ce aerul începea să se înfierbânte și erau nevoiți să alunge ca pe niște muște păsările macabre care zburătăceau deasupra capetelor lor.

Pe porțiunea cea mai grea a povârnișului se întâlneau cu o ceată de indieni ce purtau un grup de călători europeni în scaune pe care le țineau în cârcă. Deodată, cu puțin înainte de a se termina coborâșul, un călăreț smintit trecu în galop în aceeași direcție cu ei. Purta un capișon roșu care îi acoperea aproape toată fața, și graba lui era atât de nebunească, încât catârca pe care călărea căpitanul Ibarra era să se prăvălească de pe stânci de spaimă. Generalul izbuti să-i strige:

— Uită-te pe unde mergi, ei, drăcia dracului!

Îl urmări cu privirea până se făcu nevăzut la prima cotitură, dar îl pândi cu înfrigurare de fiecare dată când reapărea după curbele de mai la vale ale drumului abrupt.

La orele două ale după-amiezii biruiră și ultima colină și orizontul se deschise în fața lor într-o întinsă câmpie strălucitoare, la capătul căreia zăcea toropit vestitul oraș Honda, cu podul său de piatră peste marele fluviu noroios, cu zidurile împrejmuitoare în ruină și turla bisericii năruită de un cutremur. Generalul contemplă valea dogoritoare, dar nu lăsă să se vadă că ar fi simțit vreo altă emoție decât cea stârnită de călărețul cu capișon roșu care în acel moment trecea podul în galop neabătut. Atunci se cufundă din nou în visare.

— Dumnezeule al celor sărmani! spuse el. Singura explicație pentru o asemenea grabă ar putea fi că duce o scrisoare pentru Casandro, cu vestea că în sfârșit am plecat.

În ciuda rugăminții de a nu se organiza nici un fel de manifestări publice cu ocazia sosirii sale, o ceată de călăreți plini de entuziasm îi ieși în întâmpinare în port, iar guvernatorul Posada Gutiérrez pregăti o fanfară de muzicanți și jocuri de artificii pentru trei zile. Dar ploaia puse capăt serbării înainte ca alaiul să ajungă pe străzile comerciale. O aversă pripită, de o violență devastatoare, smulse pavajul străzilor și inundă cartierele sărace, dar arșița era de neînvins. În zăpăceala și în larma salutarilor de bun venit, cineva făcu gafa de a repeta eternele neghiobii:

— Aici e așa de cald, că găinile fac ouăle gata prăjite.

Dezastrul se repetă ca întotdeauna, invariabil, și în următoarele trei zile. În apatia siestei, un nor negru coborât din munți se oprea deasupra orașului și se scutura într-un potop subit. Apoi soarele începea din nou să strălucească pe cerul diafan, la fel de nemilos

ca înainte, în vreme ce brigăzile cetățenești degajau străzile de molozul și dărâmăturile aduse de puhoiul de apă, iar pe crestele munților începea să se adune norul negru al zilei următoare. La orice oră din zi sau din noapte, înăuntru sau afară, se auzea pufăind dogoarea, ca o răsuflare grea.

Vlăguit de febră, generalul abia suportă ceremonia oficială de bun venit. În sala consiliului municipal aerul dădea în clocot, dar el ieși din încurcătură printr-o predică de episcop opărit pe care o rosti domol, cu glas târăgănat, fără să se ridice din fotoliu. O fetiță de zece ani cu aripi de înger și o rochiță de organdi cu volane recită pe de rost, înecându-se din pricina grabei, o odă întru preamărirea generalului. Dar se încurcă, începu din nou de unde nu trebuia, se zăpăci de-a binelea și, neștiind ce să mai facă, se uită țintă la el cu niște ochișori în care se citea panica. Generalul îi zâmbi complice și-i aminti versurile cu glas șoptit:

Scânteierea sabiei lui e reflexul viu al gloriei.

În primii săi ani de putere, generalul nu scăpa nici o ocazie să dea banchete strălucitoare cu mulți invitați, pe care îi îndemna să mănânce și să bea până se îmbătau. Din acele minunate vremuri apuse îi rămăseseră tacâmurile pe care îi era gravată monograma și pe care José Palacios le purta cu sine, pentru a le folosi la ospete. La recepția de la Honda acceptă să se așeze în locul de onoare din capul mesei, dar nu bău decât un pahar de porto și abia dacă gustă din supa de broască festoasă de râu, care-i lăsă în gură un gust neplăcut.

Se retrase devreme în refugiul pe care i-l pregătise în propria sa casă colonelul Posada Gutiérrez, dar vestea că în ziua următoare era așteptată poșta din Santa Fe îi alungă și somnul puțin pe care-l mai avea. Cuprins de neliniște, începu să se gândească din nou, după un răgaz de trei zile, la necazurile lui și să-l tortureze pe José Palacios cu întrebări săcâitoare. Voia să știe ce se întâmplase de la plecarea sa, care era situația în oraș cu un guvern diferit de al său, cum era oare viața fără el. Odată, într-un moment de amărăciune, spusese:

— America este o emisferă a pământului care și-a pierdut mințile.

În acea primă noapte la Honda ar fi fost mai îndreptățit ca oricând s-o creadă.

Își petrecu noaptea într-o stare de neliniște, chinuit de țânțari, căci refuza să doarmă sub apărătoare. Când și când se învârtea de colo până colo prin odaie vorbind de unul singur sau se legăna cu mult avânt în hamac, sau se înfășură în pătură și cădea toropit de fierbințelă, delirând și zbierând cât îl ținea gura, lac de sudoare. José Palacios stătu de veghe alături de el, răspunzându-i la întrebări, dându-i în fiecare moment ora exactă, socotită minut cu minut, fără să mai fie nevoie să se uite la cele două ceasuri cu lanț pe care le purta agățate de butonierele vestei. Îl legănă în hamac atunci când el nu mai avea putere ca să-și ia singur avânt și alungă țânțarii cu o cârpă, așa încât izbuti să-l facă să doarmă mai bine de o oră. Dar se trezi brusc cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă, când auzi tropot de copite și larmă de glasuri în curtea interioară, și ieși în cămașa de noapte ca să primească poșta.

Cu același convoi sosi tânărul căpitan Agustín de Iturbide, aghiotantul său mexican, care zăbovisse la Santa Fe din cauza unei probleme ivite în ultima clipă. Aducea o scrisoare de la mareșalul Sucre, care-și exprima profundul regret de a nu fi ajuns la timp ca să-și ia rămas bun. Cu poșta sosi și o misivă scrisă cu două zile în urmă de președintele Caycedo. Puțin mai târziu, guvernatorul Posada Gutiérrez intră în dormitor cu tăieturile din ziarele de duminică, iar generalul îi ceru să-i citească scrisorile, căci lumina era încă prea slabă pentru ochii săi.

Ultimele știri erau că, duminică, la Santa Fe ploaia încetase și multe familii cu copii invadaseră izlazarile cu coșuri cu friptură de purcel de lapte la cuptor, caltaboși, cartofi cu brânză topită, și prânziseră așezați cu toții pe iarbă sub un soare strălucitor cum nu se mai văzuse în oraș de pe vremea răzmeriței. Acest mai minunat alungase starea de surescitare de sâmbătă. Elevii Colegiului Sf. Bartolomeu năvăliră iarăși în stradă cu acel prea bine cunoscut *sainete*¹ (Piesă într-un act, cu caracter umoristic și popular) *cu execuțiile alegorice, dar fără nici un ecou. Se împrăștiară plictisiți înainte de asfințit, iar a doua zi,*

*duminică, schimbară puștile cu chitarele alto și fură văzuți cântând bambuco*², amestecați printre cei ce se încălzeau la soare pe izlaz, până când, la orele cinci după-amiază, se porni din nou să plouă fără veste și petrecerea se sparse. Posada Gutiérrez se întrerupse din cititul scrisorii.

— Nimic pe lumea asta nu vă mai poate pângări gloria, îi spuse generalului. Zică ei ce-or zice, Excelența voastră rămâne columbianul cel mai de seamă de pe pământ.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspuse generalul, de vreme ce a fost de-ajuns să plec eu pentru ca soarele să strălucească din nou pe cer.

Singurul amănunt din scrisoare care-i stârni indignarea fu acela că însuși cel ce ocupa funcția prezidențială în republică săvârșea abuzul de a-i numi liberali pe susținătorii lui Santander, ca și cum era denumirea lor oficială.

— Nu știu de unde și până unde și-au arogat demagogii ăia dreptul de a-și zice liberali, spuse el. Au furat cuvântul ăsta, nici mai mult nici mai puțin, așa cum fură ei tot ce intră pe mâinile lor.

Sări din hamac și-și vărsă înaintea amarul pe guvernator, măsurând în același timp încăperea de la un capăt la altul cu pași mari, soldățești.

— Adevărul e că aici nu există alte partide decât al celor care sunt cu mine și al celor care sunt contra mea, și dumneavoastră o știți mai bine ca oricare altul, conchise el. Și chiar dacă lumea nu crede, nu e om mai liberal ca mine.

Un trimis personal al guvernatorului aduse mai târziu mesajul verbal că Manuela Sáenz nu-i scrisese pentru că poșta avea instrucțiuni ferme să nu-i primească scrisorile. Îl trimisese chiar Manuela, care în aceeași zi adresase președintelui în exercițiu o scrisoare de protest împotriva interdicției, și acesta a fost începutul unui șir de provocări de ambele părți care pentru ea avea să se încheie cu surghiunul și uitarea. Totuși, contrar așteptărilor lui Posada Gutiérrez, care cunoștea îndeaproape necazurile acelei chinuite povești de iubire, generalul zâmbi când află vestea cea rea.

— Încurcăturile astea sunt tipice pentru iubita mea nebună, spuse el.

José Palacios nu-și ascunse nemulțumirea față de lipsa de tact cu care fusese stabilit programul celor trei zile petrecute la Honda. Invitația cea mai neașteptată a fost aceea de a vizita minele de argint de la Santa Ana, la o distanță de șase leghe de locul unde se aflau, dar mai surprinzător a fost faptul că generalul a acceptat-o și, încă mai surprinzător, că a coborât într-o galerie subterană. Mai grav decât atât: la întoarcere, deși avea febră mare și aproape că-i crăpa capul de durere, generalul se apucă să înoate într-un ochi de apă liniștit din albia fluviului. Erau de mult apuse vremurile când se lua la întrecere să traverseze puhoiul de ape al vreunui râu de câmpie legat la o mână și chiar și așa câștiga în fața celui mai iscusit înotător. Oricum, de astă dată înotă o jumătate de oră fără să obosească, dar aceia care-i văzură coastele de ogar și picioarele rahitice se întrebară cum de se mai ținea cu zile, atât de împuținat la trup cum era.

În ultima seară, municipiul oferi în onoarea sa un bal, la care se scuză că nu poate participa, fiind obosit după vizita făcută la mină. Retras în dormitor de la orele cinci după-amiază, îi dictă lui Fernando scrisoarea de răspuns adresată generalului Domingo Caycedo și ceru să i se mai citească câteva pagini despre întâmplările galante de la Lima, al căror protagonist fusese, în unele cazuri, el însuși. După aceea făcu o baie caldută și rămase nemișcat în hamac, deslușind, cu fiecare adiere de vânt, acordurile muzicii de la balul dat în cinstea lui. José Palacios, care îl credea adormit, îl auzi deodată întrebând:

— Îți mai aduci aminte de valsul ăsta?

Fluieră câteva măsuri ca să readucă muzica în memoria majordomului, dar acesta n-o recunosc.

— A fost valsul cel mai mult cântat în noaptea când am sosit la Lima de la Chuquisaca, spuse generalul.

José Palacios nu și-l amintea, dar nu avea să uite niciodată noaptea glorioasă de 8 februarie 1826. În dimineața aceea, la Lima li se făcuse o primire împărătească, la care generalul răspunsese cu o frază pe care o repeta mereu, de câte ori ridica paharul pentru un toast: „Pe toată suprafața Perului, cât e ea de întinsă, n-a mai rămas picior de spaniol”. În acea zi se consfințise independența imensului continent pe care el își propunea să-l preschimbe, potrivit propriilor cuvinte, în cea mai vastă confederație, cea mai formidabilă,

cea mai puternică ivită până atunci pe fața pământului. Emoțiile petrecerii i-au rămas asociate cu valsul, pe care, la cererea lui, muzicanții îl repetaseră de atâtea ori, încât nici o doamnă din Lima să nu poată spune că nu l-a dansat măcar o dată cu el. Ofițerii săi, îmbrăcați în uniforme strălucitoare cum nu se mai văzuseră niciodată în oraș, îi urmaseră exemplul atât cât îi țineau puterile, căci toți erau admirabili dansatori și amintirea lor dăinuia în inimile partenerelor mai mult decât gloria câștigată pe câmpul de luptă.

În ultima noapte la Honda, petrecerea începuse cu valsul victoriei și el așteptă în hamac să fie repetat. Dar văzând că nu îl mai cântă, se sculă numaidecât, își puse același costum de călărie pe care îl purtase în excursia la mine și-și făcu apariția la bal fără să fie anunțat. Dansă aproape trei ore, cerând să se reia valsul de fiecare dată când schimba perechea, încercând poate să reînvie gloria de odinioară din cenușa nostalgiilor sale. Erau de mult apuse vremurile de vis când toată lumea cădea doborâtă de oboseală și numai el dansa înainte până în zorii zilei, cu ultima parteneră, în sala pustie. Căci iubea dansul cu o patimă atât de copleșitoare, încât dansa și fără parteneră când nu avea, sau dansa numai pe muzica pe care și-o fredona singur, și-și exprima cele mai mari bucurii urcându-se pe masa din sufragerie și dansând. În ultima noapte la Honda era atât de sleit de puteri, încât în pauzele dintre dansuri trebuia să aspire mireasma de apă de colonie cu care îi era îmbibată batista, ca să se învieze. Dansă totuși cu atâta entuziasm și cu o măiestrie așa de tinerească, încât, fără să-și fi propus acest lucru, dezminți zvonul că ar fi fost bolnav pe moarte.

Puțin după miezul nopții, când se întoarse acasă, îl anunțară că îl aștepta o femeie în salonul de primire. Era elegantă și semeată și răspâdea în jurul ei un parfum primăvărat. Era îmbrăcată în costum de catifea cu mâneci lungi și cizme de călărie din pielea cea mai fină și purta o pălărie ca a doamnelor medievale, cu voaletă de mătase. Generalul făcu o plecăciune, politicos, intrigat de maniera și momentul în care avea loc vizita. Fără să rostească un cuvânt, ea îi puse sub ochi un medalion care-i atârna la gât, prins de un lanț lung, și el îl recunoscă uimit.

— Miranda Lyndsay! exclamă el.

— Eu sunt, răspunse ea, cu toate că nu mai sunt aceeași.

Vocea ei gravă și caldă, ca de violoncel, tulburată de un ușor accent din engleza ei maternă, trebuie să-i fi trezit generalului amintiri irepetabile. Făcu semn cu mâna să se retragă santinela care stătea la ușă și-l păzea, se așeză cu fața spre ea, la o distanță atât de mică unul de altul încât aproape li se atingeau genunchii, și-i luă mâinile într-ale lui.

Se cunoscuseră cu cincisprezece ani în urmă la Kingston, unde el își ispășea cel de-al doilea exil, la un dineu fără etichetă în casa negustorului englez Maxwell Hyslop. Ea era unica fiică a lui sir London Lyndsay, un diplomat englez care se retrăsese la o plantație de trestie de zahăr din Jamaica pentru a-și scrie memoriile în șase volume pe care nu i le-a citit nimeni. Cu toată frumusețea Mirandei, care nu putea trece neobservată, și inima zburdalnică a tânărului surghiunit, acesta din urmă era pe atunci mult prea absorbit de visele lui și foarte legat de o altă femeie ca să mai aibă ochi pentru altcineva.

Ea avea să și-l amintească întotdeauna ca pe un om care părea mult mai matur decât era de așteptat la cei treizeci și doi de ani ai săi, osos și palid, cu favoriți și mustață aspră de mulatru și părul lung până la umeri. Era îmbrăcat după moda englezească, precum tinerii din aristocrația creolă, cu o cravată albă și un veston prea gros pentru clima de acolo, iar la butonieră purta, ca romanticii, o gardenie. Într-o asemenea ținută, într-o noapte de dezmaț din 1810, fusese confundat de o damă dintr-un bordel londonez cu un pederast grec.

Ceea ce avea el mai remarcabil, atât în sensul bun cât și în sensul rău, erau ochii cu privirea tulbure de năluciri și limbuția neobosită și obositoare, cu glasul său crispat, de pasăre de pradă. Cel mai curios era faptul că se uita în jos și totuși atrăgea atenția comensurilor, fără să-i privească în față. Vorbirea lui păstra ritmul și pronunția specifice locuitorilor din Insulele Canare și formele culte ale dialectului madrilen, pe care în ziua aceea îl folosea alternativ cu o engleză rudimentară dar ușor de înțeles, în onoarea oaspeților care nu știau spaniola.

În timpul mesei nu dădu atenție nimănui, decât propriilor sale fantasmе. Vorbi întruna, într-un stil erudit și bombastic, dând drumul unei avalanșe grăbite de cuvinte profetice, din care multe aveau să apară într-un discurs epic publicat câteva zile mai târziu într-un ziar din Kingston și pe care istoria avea să-l consacre sub titlul *Scrisoarea din*

Jamaica. „Nu spaniolii, ci propria noastră dezbinare ne-a readus în stare de sclavie”, spunea el. Vorbind despre măreția, resursele și talentele Americii, repetă de mai multe ori: „Reprezentăm, la scară redusă, întreaga omenire”. Când se întoarse acasă, tatăl său o întrebă pe Miranda cum era complotistul care dădea atât de furcă agenților spanioli de pe insulă, și ea îl rezumă într-o singură frază: *"He feels he's Bonaparte"*¹ (Se crede Bonaparte (engl.).

După câteva zile el primi un mesaj neobișnuit cu instrucțiuni amănunțite să meargă să se întâlnească cu ea sâmbăta următoare la orele nouă seara, singur și pe jos, într-o zonă pustie, nelocuită. Chemarea aceea nu punea în pericol doar viața sa, ci și soarta Americii, căci el era atunci ultima rezervă a unei insurecții curmate. După cinci ani de independență zbruciumată, Spania tocmai recucerise teritoriile viceregatului Noua Granadă și conducerea militară a Venezuelei, care nu rezistaseră atacului sângeros al generalului Pablo Morillo, numit „Pacificatorul”. Conducerea supremă a forțelor patriotice fusese înlăturată prin metoda simplă de a-i spânzura pe toți aceia care știau să scrie și să citească.

Din generația de creoli instruiți care au răspândit sămânța independenței din Mexic până la estuarul Rio de la Plata, el era cel mai hotărât, cel mai tenace, cel mai clarvăzător și acela care îmbina cel mai bine iscusința omului politic cu intuiția luptătorului. Locuia cu chirie într-o casă cu două camere, împreună cu aghiotanții săi, cu doi foști sclavi adolescenți care continuau să-l servească și după ce fuseseră eliberați, și cu José Palacios. Să plece pe jos la o întâlnire dubioasă, pe timp de noapte și fără escortă era nu numai un risc inutil, dar și o mare nesăbuintă. Dar cu toate că își prețuia propria viață și cauza pentru care lupta, nimic nu i se părea mai tentant decât misterul unei femei frumoase.

Miranda îl așteptă călare în locul indicat, și ea tot singură, și-l conduse, așezat pe crupa calului, pe o cărare nevăzută. Se anunța o ploaie cu fulgere și tunete îndepărtate, în largul mării. Niște câini negri mișunau printre picioarele calului, lătrând în beznă, dar ea îi ținea la distanță, șoptindu-le vorbe dulci în engleză. Trecură pe lângă plantația de trestie-de-zahăr unde sir London Lyndsay își scria memoriile de care nimeni altcineva nu mai avea să-și amintească, trecură prin albia bolovănoasă a unui râu și pătrunseră pe malul celălalt într-o pădure de pini, la marginea căreia se afla un schit părăsit. Acolo descălecară și ea îl duse de mână prin capela întunecoasă, până ajunseseră la sacristia în ruine, abia luminată de o torță înfiptă în zid, și fără alt mobilier decât două trunchiuri cioplite cu securea. Abia atunci se văzură la față. El era numai în cămașă și cu părul legat cu o panglică la ceafă ca o coadă de cal, și Mirandei i se păru mai tânăr și mai atrăgător decât în timpul dejunului.

El nu luă nici o inițiativă, căci metoda sa de seducție nu intra în nici un tipar și socotea că fiecare caz era diferit, mai cu seamă primul pas. „În preambulul iubirii, nici o greșală nu mai poate fi îndreptată”, spusese el mai demult. De data aceasta a fost, probabil, convins că toate obstacolele erau dinainte înlăturate, de vreme ce hotărârea îi aparținea ei.

Se înșela. Pe lângă frumusețe, Miranda era înzestrată cu o demnitate ce nu putea fi ignorată, așa încât trecu o bună bucată de timp până când el înțelese că și de astă dată inițiativa trebuia să-i revină tot lui. Ea îl invitase să ia loc și se așezaseră amândoi întocmai cum aveau s-o facă cincisprezece ani mai târziu, la Honda, unul în fața celuiilalt, pe trunchiurile cioplite, și atât de aproape unul de altul, încât mai că li se atingeau genunchii. El îi luă mâinile într-ale sale, o trase spre el și încercă să o sărute. Ea îl lăsă să se apropie până îi simți răsuflarea caldă, apoi își întoarse fața.

— Totul la timpul său, spuse ea.

Cu aceleași cuvinte puse capăt încercărilor lui repetate de după aceea. La miezul nopții, când ploaia începu să se prelingă prin găurile din acoperiș, ei continuau să șadă față în față, ținându-se de mână, în timp ce el recita un poem de-al său pe care îl compusese zilele acelea în gând. Erau opt versuri endecasilabice cu ritm și rimă bine cumpănite, în care se îmbinau cuvintele măgulitoare ale îndrăgostitului cu fanfaronada luptătorului. Impresionată, ea rosti trei nume, încercând să ghicească autorul.

— Sunt ale unui soldat, spuse el.

— Soldat adevărat, de pe câmpul de luptă, sau soldat fanfaron, de prin saloane? întrebă ea.

— Și de-un fel și de celălalt, răspunse el. Cel mai mare și mai însingurat din câți au existat vreodată.

Ea își aminti ce-i spusese tatălui ei după dejunul la domnul Hyslop.

— Nu poate fi altul decât Bonaparte, spuse ea.

— Sunteți pe aproape, răspuse generalul, dar deosebirea morală este enormă, căci autorul poemului nu a acceptat să fie încoronat.

Cu trecerea anilor, când primea vești despre general, ea avea să se întrebe, tot mai nedumerită, dacă fusese conștient de faptul că acea năzbâtie a minții sale ascuțite fusese o prefigurare a propriei vieți. Dar în noaptea aceea nu avu nici o bănuială, preocupată doar să-și îndeplinească obligația aproape imposibilă de a-l reține fără să-l jignească și fără să cedeze în fața asalturilor lui, tot mai imperioase pe măsură ce se lumina de ziuă. Merse până acolo încât să-i îngăduie câte o sărutare, dar nimic mai mult.

— Toate la timpul lor, spunea ea.

— La trei după-amiază plec pentru totdeauna cu pachebotul de Haiti, îi răspuse el. Ea îi dejucă șiretlicul cu un surâs încântător.

— În primul rând, pachebotul pleacă abia vineri, spuse ea, și pe lângă asta, prăjitura pe care i-ați comandat-o ieri doamnei Turner trebuie să fie dusă diseară la cina pe care o veți lua împreună cu femeia care mă urăște cel mai mult pe lumea asta.

Femeia care o ura cel mai mult pe lumea asta se numea Julia Cobier, o dominicană frumoasă și bogată, aflată și ea în surghiun în Jamaica, în casa căreia se spunea că el rămăsese de mai multe ori să înnopteze. În seara aceea aveau să serbeze în doi ziua ei de naștere.

— Sunteți mai bine informată ca spionii mei, spuse el.

— Da' de ce nu v-ați gândi, mai curând, că sunt unul dintre ei? întrebă ea.

Abia la șase dimineața înțelese el ce-a vrut să spună, când se întoarse acasă și-l găsi pe prietenul său Félix Amestoy mort și cu tot sângele scurs din vine, în hamacul unde ar fi zăcut el însuși de n-ar fi fost acea falsă întâlnire amoroasă. Pe acela îl doborâse somnul în timp ce-l aștepta să vină ca să-i transmită un mesaj urgent, și unul dintre sclavii eliberați care-i slujeau în casă, plătit de spanioli, îl omorâse cu unsprezece lovituri de pumnal, crezând că e generalul. Miranda cunoscuse planurile atentatului și nu-i venise în minte nici o altă soluție mai potrivită ca să-l împiedice. El încercă să-i mulțumească personal, dar ea nu-i răspuse la mesajele pe care i le trimise. Înainte de a pleca la Puerto Príncipe cu o goeletă-pirat, îi trimise prin José Palacios prețiosul medalion pe care-l moștenise de la mama sa, împreună cu un bilet ce conținea doar un rând, fără semnătură:

„Sunt condamnat la o soartă dramatică”.

Miranda nici n-a uitat, dar nici n-a izbutit să priceapă vreodată acele cuvinte ermetice ale tânărului luptător, care în anii următori s-a întors în țara sa cu sprijinul președintelui republicii libere Haiti, generalul Alexandre Pétion, a trecut Anzii cu o droaie de oameni desculți de la șes, a învins trupele regaliste pe podul din Boyacá și a eliberat pentru a doua oară și definitiv Noua Granadă, apoi Venezuela, patria sa, iar în cele din urmă ținuturile prăpăstioase din sud până la hotarul cu imperiul Braziliei. Ea i-a urmărit traseul, mai cu seamă din relatările călătorilor care nu mai conteneau să vorbească despre isprăvile lui. După ce vechile colonii spaniole și-au cucerit independența, Miranda s-a măritat cu un arpentor englez care și-a schimbat meseria și s-a stabilit în Noua Granadă ca să aducă în bazinul fluvial din Honda tulpinile de trestie de zahăr din Jamaica. Acolo era cu o zi înainte, când auzi că vechea ei cunoștință, proscrisul din Kingston, se află la numai trei leghe de casa ei. Dar ajunse la mine când generalul plecase deja înapoi, la Honda, și trebui să meargă o jumătate de zi călare ca să-l ajungă din urmă.

Nu l-ar fi recunoscut dacă-l întâlnea pe drum fără favoriți și fără mustața din tinerețe, cu părul nins și rar și cu înfățișarea aceea de o definitivă neglijență care îi dădu senzația înfricoșătoare că stătea de vorbă cu un mort. Miranda avea intenția să-și scoată vâlul când avea să vorbească cu el, o dată ce evitase riscul de a fi recunoscută pe stradă, dar nu și-l scoase de groază că și el ar fi putut descoperi pe chipul ei ravagiile trecerii timpului. Abia rostiră formulele protocolare de salut, că intră direct în subiect:

— Vin să vă cer din tot sufletul o favoare.

— Sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră.

— Tatăl celor cinci copii ai mei își ispășește o îndelungă pedeapsă pentru că a ucis un om, spuse ea.

— Din onoare?

— În duel cinstit, răspuse ea, și explică numaidecât: Din gelozie.

— De bună seamă neîntemeiată, continuă el.

— Întemeiată, recunosc eu.

Dar acum totul aparține trecutului, chiar și el, și singurul lucru pe care ea i-l cerea era să aibă milă și să facă uz de autoritatea sa ca să pună capăt detenției bărbatului ei. El nu izbuti să-i spună altceva decât adevărul:

— Sunt bolnav și neputincios, după cum vedeți, dar nu există vreun lucru pe lumea asta pe care să nu-l pot face pentru dumneavoastră.

Îl chemă pe căpitanul Ibarra ca să-și noteze datele în legătură cu cazul, și promise să facă tot ce putea cu puțină autoritate pe care o mai avea ca să obțină grațierea. Chiar în noaptea aceea se sfătui cu generalul Posada Gutiérrez în chip cât se poate de confidențial, fără nimic scris, dar totul rămase în suspensie până când aveau să afle componența noului guvern. O conduse pe Miranda până în galeria de la intrare, unde o aștepta o escortă de șase sclavi eliberați, și se despărți de ea sărutându-i mâna.

— A fost o noapte norocoasă, spuse ea.

El nu rezistă tentației:

— Cea de acum sau cea de atunci?

— Amândouă, răspunse ea.

Încălecă pe un cal de rezervă, arătos și bine înșeuat, ca al unui vicerege, și plecă în galop fără a mai întoarce capul înapoi. El rămase locului, la intrare, până se făcu nevăzută, la capătul străzii, dar continua s-o vadă în vis când José Palacios îl trezi a doua zi în zori ca să pornească în călătoria lor pe apă.

În urmă cu șapte ani acordase un privilegiu special comandorului german Johann B. Elbers, de a iniția transportul cu nave cu aburi. El însuși călătorise pe una din navele sale de la Barranca Nueva la Puesto Real, în drum spre Ocaña, și recunoscuse că era un mijloc mai comod și mai sigur. Cu toate acestea, comandorul Elbers socotea că afacerea nu era rentabilă dacă nu era susținută printr-un privilegiu exclusiv, iar generalul Santander i-l acordase fără condiții pe vremea când ocupa funcția prezidențială. Doi ani mai târziu, investit cu puterea absolută de congresul național, generalul anulă înțelegerea printr-una din frazele sale profetice: „Dacă le lăsăm nemților monopolul, până la urmă îl vor ceda Statelor Unite”. După aceea, declară libertatea totală a navigației fluviale în toată țara. Așa încât, atunci când dori să facă rost de o navă cu aburi pentru cazul în care s-ar fi hotărât să pornească în călătorie, întâmpină tot felul de amânări și subterfugii ce aduceau prea bine a răzbunare, iar în momentul plecării trebui să se mulțumească cu obișnuitele ambarcațiuni cu vâsle.

De la orele cinci dimineața, portul era înțesat de oameni călare și pe jos, strânși în grabă de guvernator de prin împrejurimi, ca să simuleze o manifestație de rămas bun ca cele din alte vremuri. La chei se aflau o mulțime de luntre încărcate cu femei exuberante care-i ațâtau prin chiote pe militarii din gardă, iar aceștia le răspundeau, la rândul lor, cu complimente deocheate. Generalul sosi la orele șase împreună cu suita sa. Plecase pe jos din casa guvernatorului, mergând foarte încet și astupându-și gura cu batista îmbibată în apă de colonie.

Se anunța o zi mohorâtă. Prăvăliile de pe strada comercială erau deschise din zorii zilei; unele serveau chiar sub cerul liber, printre dărâmurile caselor rămase încă în ruină după un cutremur ce avusese loc prin părțile acelea cu douăzeci de ani în urmă. Generalul le răspundea făcând semn cu batista celor ce-l salutau de la ferestre și care erau mai puțin, căci cei mai mulți îl priveau în tăcere când trecea pe lângă ei, mirați să-l vadă atât de bolnav. Era îmbrăcat numai în cămașă și purta unica lui pereche de cizme Wellington și o pălărie albă de pai. În pridvorul bisericii, preotul paroh se urcase pe un scaun ca să-i țină un discurs de îmbărbătare, dar generalul Carreño îl opri. El se apropie și-i strânse mâna.

Când dădu colțul, ar fi fost de ajuns o singură privire ca să-și dea seama că nu avea să reziste la urcuș pe drumul acela abrupt, dar începu să urce agățat de brațul generalului Carreño, până când deveni evident că nu mai putea. Atunci încercară să-l convingă să se folosească de o lectică pe care Posada Gutiérrez i-o pregătise pentru eventualitatea că ar fi fost nevoie de ea.

— Nu, domnule general, vă implor, spuse el tulburat. Scutiți-mă de o asemenea umilință.

Urcă panta până la capăt mai mult prin puterea voinței decât cu forțele lui trupești și încă mai avu putere să coboare până la debarcader fără să fie ajutat. Acolo se despărți cu

câte o frază politicoasă de fiecare dintre membrii alaiului oficial — și asta cu un zâmbet meșteșugit, ca să nu se observe că în acea zi de 15 mai, cu chipul acoperit de implacabilele pete trandafirii, își începea călătoria de reîntoarcere în neant. Guvernatorului Posada Gutiérrez îi lăsa amintire o medalie de aur pe care era gravat profilul său, îi mulțumi pentru bunătatea pe care i-o arătase cu o voce destul de puternică pentru a fi auzită de toată lumea, și-l îmbrățișă cu emoție sinceră. Apoi își făcu apariția la pupa ambarcațiunii salutând cu pălăria fără să privească pe nimeni anume din mulțimea de pe mal care-i făcea semne de rămas bun, fără să observe luntrile ce se înghesuiau în jurul navelor, nici copiii goi care înotau ca niște heringi pe sub apă. Continuă, cu un aer distrat, să-și fluture pălăria ațintită înspre același punct fix, până ce nu se mai zări în depărtare decât turla ciuntită a bisericii înălțându-se deasupra zidurilor năruite. Atunci intră sub umbrarul navei, se așeză în hamac și-și întinse picioarele pentru ca José Palacios să-l ajute să-și scoată cizmele.

— Să vedem dacă de data asta o să ne creadă lumea că plecăm, spuse el.

Convoiul era compus din opt ambarcațiuni de diferite mărimi și una specială pentru el și suita sa, cu un timonier la pupa și opt vâslași care despicau apele cu lopeți din lemn de guaiac. Spre deosebire de bărcile obișnuite, care aveau în mijloc un umbrar din frunze de palmier pentru încărcătura de la bord, această ambarcațiune avea montată o tendă din pânză sub care să se instaleze hamacul generalului, la umbră, iar pânza era căptușită pe dinăuntru cu o țesătură din bumbac cu dungi colorate și acoperită cu rogojini, și i se făcuseră patru ferestre pentru o mai bună ventilație și ca să fie mai multă lumină. Îi puseră o măsuță pentru scris sau pentru jocul de cărți, o poliță pentru cărți și un chiup cu un filtru de piatră. Cel ce răspundea de convoiul de ambarcațiuni, ales dintre cei mai buni marinari de pe acel fluviu, se numea Casildo Santos și era un vechi căpitan din batalionul de țințași ai unităților de pază, cu un glas ca de tunet, cu ochiul stâng acoperit cu un petic, precum pirații, și o concepție oarecum îndrăzneță despre mandatul pe care-l avea de îndeplinit.

Mai era prima dintre lunile bune pentru vapoarele comodului Elbers, dar aceste luni favorabile nu erau și cele mai bune pentru ambarcațiunile cu vâsle. Căldura ucigătoare, furtunile biblice, curenții de apă înșelători, amenințările nocturne din partea sălbăticiunilor și a păsărilor de pradă, totul părea să conspire împotriva liniștii pasagerilor. Un chin în plus pentru un om sensibilizat de boală era mirosul pestilențial al bucăților de carne sărată și afumată agățate din neatenție pe aripile ambarcațiunii prezidențiale, și generalul ordonă să fie luate de acolo de îndată ce dădu cu ochii de ele, când se urcă la bord. Văzându-și deci seama că acesta nu suporta nici măcar mirosul de mâncare, căpitanul Santos dădu dispoziție ca ambarcațiunea cu alimente să fie așezată la capătul convoiului, în ea aflându-se țarcuri cu găini și porci vii. Totuși, încă din prima zi de călătorie, după ce mănăca cu multă plăcere două farfurii, una după alta, cu terci³, rămase stabilit că numai asta avea să mănânce în tot timpul călătoriei.

— Parcă l-ar fi făcut mâinile fermecate ale Fernandei Séptima, spuse el.

Așa și era. Bucătăreasa lui particulară din ultimii ani, Fernanda Barriga, originară din Quito, căreia el îi spunea Fernanda Séptima⁴, când îl silea să mănânce ceva ce nu-i plăcea, se afla la bord fără știrea lui. Era o indiană blândă, grasă, mucalită, a cărei principală virtute nu era priceperea într-ale gătitului, ci talentul de a face mâncăruri pe placul generalului. El hotărâse ca ea să rămână la Santa Fe cu Manuela Sáenz, care o avea în serviciul său, dar generalul Carreño o chemase de urgență de la Guaduas când José Palacios îl anunță alarmat că generalul nu mai avusese o masă completă din ajunul plecării. Ajunsese la Honda dis-de-diminează și o aduseseră pe furiș la bordul ambarcațiunii cu provizii, așteptând prilejul potrivit să iasă la lumină. Acesta se ivi mai curând decât prevăzuse, datorită plăcerii cu care generalul mănăca terciul de mălai bine fiert, mâncarea sa preferată de când sănătatea începuse să i se șubrezească.

Prima zi de călătorie ar fi putut fi și cea de pe urmă. Cerul se întunecă la orele două după-amiază, apele se învolburară, pământul se cutremură din cauza tunetelor și a fulgerelor, iar vâslașii erau parcă incapabili să facă ceva pentru ca bărcile să nu se ciocnească de țărmurile abrupte și să se facă țândări. Generalul urmări din adăpostul său operațiunile de salvare conduse de căpitanul Santos care zbiera cât îl ținea gura și al cărui

3 în spaniolă, *mazamorra de maíz tierno*, un terci din boabe de porumb crud, pisate și amestecate cu lapte și zahăr

4 („A șaptea" (*sp.*))

geniu marinăresc nu părea să fie de ajuns pentru a face față unei situații atât de dramatice. Le urmări mai întâi din curiozitate, apoi cu o îngrijorare de nestăpânit, iar în momentul cel mai periculos pricepu că Santos dăduse un ordin greșit. Atunci se lăsă condus de instinct, înfruntă vântul și ploaia și anulă ordinul căpitanului aflat pe marginea prăpastiei.

— Nu pe-acolo, strigă el. Pe la dreapta, pe la dreapta, ce dracu'!

Vâsleașii reacționară auzindu-i glasul împuținat dar încă plin de o irezistibilă autoritate, iar el preluă comanda fără să-și dea seama, până ce criza fu depășită. José Palacios se grăbi să-i arunce o pătură pe spate. Wilson și Ibarra îl ținură drept pe locul său. Căpitanul Santos se trase la o parte, dându-și seama, o dată în plus, că luase babordul drept tribord, și așteptă cu o umilință de soldat până când generalul îl căută și-l reperă cu o privire șovăitoare:

— Iertați-mă, domnule căpitan, spuse el.

În sinea lui nu se simțea însă împăcat. În noaptea aceea, în jurul focurilor de tabără pe care le aprinseră oamenii săi pe malul unde acostară ca să doarmă pentru prima oară, depănă povești despre accidente navale de neuitat. Povești cum fratele său Juan Vicente, tatăl lui Fernando, murise înecat într-un naufragiu pe când se întorcea de la Washington, de unde cumpăraseră armament și muniții pentru cea dintâi republică. Povești că el însuși fusese cât pe-acți să aibă aceeași soartă când îi muri calul sub el în timp ce trecea râul Arauca cu apele crescute și, cum avea cizma prinsă în scară, animalul îl trase în jos, până când călăuza izbuti să taie chinga șei. Povești cum în drum spre Angostura, la puțin timp după ce asigurase independența Noii Granade, întâlnise o luntre răsturnată în curenții repezi ai fluviului Orinoco și văzuse un ofițer necunoscut înotând spre țărm. I se spusese că era generalul Sucre. El replicase indignat: „Nu există nici un general Sucre”. Era, într-adevăr, Antonio José de Sucre, care cu puțin înainte fusese avansat la gradul de general al armatei eliberatoare și cu care întreținea încă de atunci relații strânse de prietenie.

— Știam de întâlnirea asta, spuse generalul Carreño, dar fără amănuntul naufragiului.

— Poate că-l confund cu primul naufragiu al lui Sucre când a fugit din Cartagena urmărit de Morillo și s-a menținut pe linia de plutire, Dumnezeu știe cum, aproape douăzeci și patru de ore, spuse el. Și adaugă, puțin nesigur: Ceea ce vreau eu este ca domnul căpitan Santos să-mi înțeleagă necuviința din seara asta.

După miezul nopții, când toată lumea dormea, pădurea întregă se cutremură de un cântec fără acompaniament care nu putea să izvorască decât din suflet. Generalul se clătină în hamac.

— E Iturbide, șopti José Palacios din penumbră. Abia rosti aceste cuvinte când o voce brutală și poruncitoare întrerupse cântecul.

Agustín de Iturbide era fiul cel mai mare al unui general mexican participant la războiul de independență, care se proclamase împărat și nu reușise să se mențină la putere mai mult de un an. Generalul avea o afecțiune deosebită pentru el de când îl văzuse pentru prima oară, în poziție de drepti, tulburat și incapabil să-și stăpânească tremurul mâinilor din cauza emoției de a se afla față-n față cu idolul copilăriei lui. Avea pe atunci douăzeci și doi de ani. Nu împlinise încă șaptesprezece ani când tatăl lui fusese împușcat într-un sat prăfuit și ars de soare din provincia mexicană la câteva ore după întoarcerea din exil, fără să știe că fusese judecat în contumacie și condamnat la moarte pentru înaltă trădare.

Trei lucruri l-au impresionat pe general din primele zile. Unul era acela că Agustín avea ceasul de aur cu pietre prețioase pe care tatăl lui i-l trimisese de la locul de execuție și-l purta atârnat la gât pentru ca nimeni să nu se îndoiască că-l ținea la mare cinste. Altul era candoarea cu care-i povesti cum tatăl său, deghizat în sărăntoc ca să nu fie recunoscut de paza portuară, se dăduse de gol prin eleganța cu care călărea. Al treilea era felul cum cânta.

Guvernul mexican îi pusese în cale tot felul de piedici ca să nu se înroleze în armata Columbiei, convins fiind că pregătirea sa în arta războiului făcea parte dintr-o conspirație monarhică susținută de general, pentru a-l încorona Împărat al Mexicului în virtutea dreptului de prinț moștenitor pe care și-l aroga. Generalul își asumă riscul unui incident diplomatic grav, nu doar pentru că-i recunoscă tânărului Agustín meritele sale militare, ci și pentru că-l făcu aghiotantul său. Agustín se dovedi demn de încrederea sa, cu toate că nu avu nici o zi fericită alături de el și numai obiceiul lui de a cânta îl ajută să trăiască în acele condiții de nesiguranță.

Așa că atunci când i se porunci să tacă în pădurile din valea fluviului Magdalena,

generalul se sculă din hamac înfășurat într-o pătură, străbătu tabăra iluminată de focuri aprinse de militarii din gardă și se duse la el. Îl găsi șezând pe mal și privind cum curge apa.

— Cântă înainte, căpitane, spuse el.

Se așeză lângă el și, când cuvintele cântecului îi erau cunoscute, îl acompania cu glasul său firav. Nu auzise niciodată pe cineva care să cânte cu atâta dragoste, nici nu-și amintea să fi văzut un om atât de trist, dar care, cu toate acestea, să aducă atâta fericire celor din jur. Împreună cu Fernando și Andrés, care-i fuseseră colegi la școala militară din Georgetown, Iturbide alcătuiuse un trio care a adus o adiere tinerească în anturajul generalului, atât de sărăcit de monotonia proprie vieții cazone.

Agustín și generalul continuară să cânte până când larva animalelor pădurii îi sperie pe caimanii adormiți pe mal și apele se răzvrătiră în adâncuri ca într-un cataclism. Generalul rămase așezat jos, pe pământ, buimăcit de cumplita deșteptare a întregii naturi, până când la orizont se ivi o fâșie portocalie și se luminează de ziuă. Atunci se sprijini de umărul lui Iturbide ca să se ridice.

— Mulțumesc, căpitane, spuse el. Cu zece oameni care să cânte ca dumneata am putea să salvăm lumea.

— Ah, domnule general, oftă Iturbide. Ce n-aș da să vă poată auzi maică-mea!

În cea de-a doua zi de călătorie pe apă văzură gospodării dichisite cu pășuni albastrii și cai frumoși care zburdau în libertate, dar apoi începu pădurea și tot peisajul deveni comun și monoton. Încă dinainte începuseră să lase

În urmă niște plute făcute din trunchiuri enorme de copaci, pe care țăpinarii de pe malul fluviului le duceau la Cartagena de Indias să le vândă. Pluteau atât de încet, de parcă stăteau nemișcate pe firul apei și pe ele călătoreau familii întregi, cu copiii și animalele lor, abia apărute de soare sub acoperișurile din ramuri de palmier. În câte un ascunziș al selvei se vedeau deja primele ravagii produse de echipajele navelor cu aburi ca să-și alimenteze cazanele.

— Peștii vor fi nevoiți să învețe să meargă pe uscat pentru că apele or să se isprăvească, spuse el.

Arșița devenea insuportabilă în timpul zilei, iar zarva maimuțelor și a păsărilor era exasperantă, dar nopțile erau răcoroase și pline de mister. Caimanii stăteau ore întregi nemișcați pe mal, cu fălcile căscate ca să prindă fluturi. Alături de casele pustii se zăreau semănăturile de porumb păzite de câini costelivi ce lătrau când trecea câte o ambarcațiune, și chiar și prin coclauri erau capcane pentru prins tapiri și năvoade puse să se usuce la soare, dar nu se vedea nici picior de ființă omenească.

După atâția ani de războaie, de triste guvernări, de amoruri serbede, lipsa de activitate se resimțea ca o durere. Viața plâpândă cu care se trezea în zori generalul și-o irosea meditând în hamac. Era cu corespondența la zi după răspunsul prompt dat președintelui Caycedo, dar își omora timpul dictând scrisori numai pentru amuzamentul său. În primele zile, Fernando îi termină de citit volumul de istorii picante petrecute la Lima și nu reuși să se concentreze asupra nici unei alte lecturi.

A fost ultima carte parcursă de el în întregime. Fusesse întotdeauna un cititor vorace, atât în răgazul dintre două lupte cât și în clipele de repaus din timpul câte unei întâlniri amoroase, dar lecturile sale erau dezordonate și nesistematice. Citea la orice oră, la lumina pe care o avea, fie plimbându-se pe sub copaci, fie călare sub soarele ecuatorial, fie în penumbra caleștilor hurducăind pe caldarâmurile de piatră, fie legănându-se în hamac și dictând o scrisoare în același timp. Un librar din Lima se minunase de mulțimea și diversitatea cărților pe care le alesese dintr-un catalog general, în care se întâlneau de la operele filosofilor greci până la un tratat de chiromanție. În tinerețe îi citise pe romantici influențat fiind de dascălul său Simón Rodríguez, și continuase să le devoreze cărțile ca și cum s-ar fi citit pe sine însuși, cu firea sa idealistă și exaltată. Au fost lecturi pasionante care l-au marcat pentru tot restul vieții. În ultima vreme citise tot ce-i căzuse în mână neavând un singur autor preferat, ci mai mulți, în diferite etape ale vieții sale. Rafturile din nenumăratele case în care a trăit au fost întotdeauna doldora de cărți, iar dormitoarele și coridoarele s-au transformat în cele din urmă în defileuri pe unde abia te puteai strecura printre mormanele de cărți îngrămădite unele peste altele și în munți de documente pe care le purta după el și care se înmulțeau pe drum și-l urmăreau fără milă, căutând tihna arhivelor. Nu reuși niciodată să citească toate cărțile pe care le avea. Când se muta în alt

oraș, le lăsa în grija prietenilor celor mai de nădejde, chiar dacă niciodată nu mai avea să știe nimic despre ele; viața de luptător îl obligă să lase în urma sa un traseu lung de peste patru sute de leghe, din Bolivia până în Venezuela, presărat cu cărți și documente.

Dinainte de a-i slăbi vederea obișnuia să-i pună pe secretari să-i citească și până la urmă nu mai citi deloc singur, căci nu suporta ochelarii. Dar în același timp îi scăzu și interesul pentru conținutul lecturii și el explică acest fapt, ca întotdeauna, invocând un motiv ce nu avea nici o legătură cu realitatea.

— Adevărul e că, pe zi ce trece, apar tot mai puține cărți bune, spunea el.

José Palacios era singurul care nu dădea semne de plictiseală din cauza monotoniei drumului, iar arșița și lipsa de confort nu-i afectau cu nimic bunele maniere și ținuta îngrijită, nici nu-l făceau mai neglijent în îndeplinirea obligațiilor de serviciu. Era cu șase ani mai tânăr decât generalul, în casa căruia se născuse sclav pentru că o africană călcase pe alături, încurcându-se cu un spaniol, și de la acesta moștenise el părul morcoviu, pistruii de pe față și de pe mâini și ochii albaștri spălăciți. În ciuda sobrietății lui înnăscute, avea garderoba cea mai bine asortată și mai scumpă din suită. Trăise toată viața alături de general, îl însoțise în cele două exiluri, în toate campaniile și toate bătăliile în linia întâi, mereu ca civil, căci nu acceptă niciodată să se supună obligației de a purta uniformă militară.

Lucrul cel mai greu de suportat în timpul călătoriei era imobilitatea forțată. Într-o seară, generalul era atât de exasperat de a se tot învârti de colo-colo în spațiul strâmt acoperit de tenda din foaie de cort, încât ordonă să se oprească ambarcațiunea ca să se plimbe pe uscat. În noroiul întărit, văzura niște urme care păreau a fi ale unei păsări de mărimea struțului și cel puțin la fel de grea cât un bou, dar vâslașii nu vedeau nimic nefiresc în asta, căci spuneau că prin locurile acelea pustii dădeau târcoale niște oameni înalți ca arborii de capoc, cu creste și picioare de cocoș. El făcu haz de o asemenea legendă, așa cum râdea de tot ce avea o aparență supranaturală, dar zăbovi pe uscat mai mult decât era prevăzut și până la urmă fură nevoiți să poposească acolo, neținând seama de părerea căpitanului și chiar a aghiotanților săi, care socoteau zona periculoasă și insalubră. Noaptea nu închise un ochi, chinuit de zăpușeală și de potopul de fânțari care parcă treceau prin pânza sufocantă a apărătoarei și ascultând urlatul înspăimântător al pumei, care-i ținu toată noaptea în stare de alertă. Pe la orele două dimineața se duse să stea de vorbă cu grupurile care vegheau în jurul focurilor de tabără. Abia în zori, pe când contempla întinsele mlaștini poleite de primele raze de soare, renunță să se mai gândească la himera care îl ținuse treaz toată noaptea.

— Ei, bine, spuse el, va trebui să plecăm de aici fără să-i cunoaștem pe amicii noștri cu picioare de cocoș.

În momentul când porniră în larg, sări în barcă un câine negru, râios și jigărit, cu o labă ruptă. Cei doi câini ai generalului dădură să-l atace, dar beteagul se apăra cu o ferocitate de sinucigaș și nu se dădu bătut nici când îl umplură de sânge și-i sfârtecară grumazul. Generalul dădu dispoziție să fie păstrat și José Palacios îl luă în grija sa așa cum făcuse de atâtea ori cu atâția câini vagabonzi.

În aceeași zi luară la bord un neamț care fusese abandonat pe o insulă de nisip pentru că-l ciomăgise pe unul dintre vâslașii săi. De când se urcă la bord se prezentă drept astronom și botanist, dar din discuție reieși că nu avea habar nici de un domeniu nici de celălalt.

În schimb îi văzuse cu proprii săi ochi pe oamenii cu picioare de cocoș și era hotărât să prindă unul viu, să-l închidă într-o cușcă și să-l poarte prin Europa, prezentându-l ca pe un fenomen comparabil numai cu femeia-păianjen de pe continentul american ce făcuse atâta vâlvă cu un secol în urmă în porturile din Andaluzia.

— Duceți-mă pe mine, îi spuse generalul, și vă asigur că o să faceți mai multe parale expunându-mă într-o cușcă drept cel mai mare neghiob din istoria lumii.

La început i se păruse a fi un șarlatan simpatic, dar își schimbă părerea când neamțul începu să spună bancuri deocheate despre rușinoasa pederastie a baronului Alexander von Humboldt.

— Trebuia să-l lăsăm și noi pe uscat, îi spuse lui José Palacios.

După-amiază se întâlniră cu barca poștală care mergea în amonte și generalul făcu uz de puterea sa de seducție pentru ca factorul să-și deschidă sacii cu corespondență și să-i dea scrisorile care-i erau adresate. La sfârșit îi ceru să-i facă favoarea de a-l duce pe neamț

până în portul Nare și acesta acceptă, cu toate că avea barca supraîncărcată. În seara aceea, în timp ce Fernando îi citea scrisorile, generalul bombănea:

— P...a mării lui! Ce n-ar da nenorocitul ăla să fie măcar un fir de păr din capul lui Humboldt!

Se gândea la baron dinainte de a-l lua pe neamț la bord, căci nu reușea să-și închipuie cum supraviețuise el în acele sălbătici. Îl cunoscuse în anii petrecuți la Paris, când Humboldt se întorcea din călătoria sa prin țările echinoctiale și îl uimira la el atât inteligența și cunoștințele bogate, cât și remarcabila lui frumusețe, cum nu văzuse întipărită nici pe chipul vreunei femei. În schimb, ceea ce nu-i plăcu la el fu certitudinea sa că teritoriile coloniale spaniole din America erau pregătite să-și obțină independența. Făcuse această afirmație fără să-i tremure măcar vocea, în vreme ce lui nu-i trecuse prin cap nici măcar ca o plăsmuire a unei clipe de răgaz.

— Nu lipsește decât omul potrivit, îi spuse Humboldt. Generalul i-a povestit întâmplarea lui José Palacios mulți ani după aceea, la Cuzco, considerând poate că locul său era undeva mai presus de lume, când istoria tocmai demonstrase că omul potrivit era chiar el. Nu a mai spus-o nimănui, dar de fiecare dată când se vorbea despre baron profita de ocazie ca să-i aducă un omagiu pentru clarviziunea de care dăduse dovadă:

— Humboldt mi-a deschis ochii.

Era cea de-a patra călătorie a sa pe fluviul Magdalena și nu putu să-și reprime senzația că refăcea traseul propriei sale vieți. Îi brăzdase apele pentru prima oară în 1813, pe vremea când, fiind colonel al armatei de voluntari și învins în propria sa țară, sosise la Cartagena de Indias din exilul de la Curaçao, căutând resurse pentru continuarea războiului. Noua Granadă era împărțită în secțiuni autonome, cauza independenței pierdea adeviziunea poporului din pricina represiunii sângeroase a spaniolilor, iar victoria finală părea tot mai nesigură. În cea de-a treia călătorie întreprinsă la bordul unei bărci cu aburi, cum o numea el, opera de eliberare era deja încheiată, dar visul lui aproape maniacal de integrare continentală începea să se năruie. În cea ultimă călătorie, nu se alesese nimic din visul său, dar dăinuia concentrat într-o singură frază pe care el o repeta întruna: „Dușmanii noștri nu vor avea decât de câștigat atâta vreme cât nu instituim o guvernare unitară în America”.

Dintre atâtea amintiri comune care-l legau de José Palacios, una din cele mai emoționante era aceea a primei călătorii, când luptaseră în războiul de eliberare a zonei fluviului Magdalena. În fruntea a două sute de oameni înarmați cum se putuse, într-un interval de vreo douăzeci de zile, nu lăsară în bazinul fluviului nici măcar un singur spaniol monarhist. Cât de mult se schimbaseră lucrurile își dădu seama însuși José Palacios în cea de-a patra zi de călătorie, când începură să vadă la marginea satelor șirurile de femei care așteptau să treacă ambarcațiunile lor.

— Alea sunt văduvele, spuse el.

Generalul ieși să le vadă, îmbrăcate în negru, aliniat la mal asemenea unor corbi îngândurați sub soarele dogoritor, așteptând fie și numai un salut dat din milă. Generalul Diego Ibarra, fratele lui Andrés, obișnuia să spună că generalul nu avusese niciodată un fiu, dar în schimb era tatăl și mama tuturor văduvelor din țară. Acestea îl urmau pretutindeni, iar el le ținea în viață spunându-le vorbe bune care erau pentru ele o adevărată mângâiere. Totuși, văzând șirurile de femei cernite în satele de pe malul fluviului era cu gândul mai mult la sine însuși decât la ele.

— Acum văduvele suntem noi, spuse el. Suntem orfanii, mutilații, oropsiții războiului de independență.

Până să ajungă la Mompoș nu se opriră în nici un alt loc decât în Puerto Real, singura ieșire a orașului Ocaña la fluviul Magdalena. Acolo se întâlniră cu generalul venezuelean José Laurencio Silva, care îndeplinise misiunea să-i însoțească pe grenadirii rebeli până la frontiera țării lui, și urma să se alătore suitei.

Generalul rămase la bord până se lăsă întunericul, când coborî pe uscat ca să doarmă în tabăra improvizată. Până atunci primi la bord șirurile de văduve, sărmani și invalizi de război, care voiau să-l vadă. El își aducea aminte aproape de toți cu o precizie uluitoare. Cei care rămăneau acolo trăgeau să moară în condiții de sărăcie lucie, alții plecaseră în căutarea altor războaie ca să poată supraviețui sau se făceau tâlhari de drumul mare, ca nenumărații soldați din armata eliberatoare lăsați la vatră, de pe tot cuprinsul țării. Unul dintre ei a rezumat într-o singură frază ceea ce gândeau cu toții:

— Acum independență avem, domnule general, numai să ne spuneti ce să facem cu ea.

În euforia victoriei, el îi învățase să i se adreseze așa, spunând lucrurilor pe nume. Dar acum adevărul era de partea altcuiva.

— Independența însemna, pur și simplu, câștigarea războiului, le spunea el. Marile sacrificii vor veni, poate, mai târziu, ca să facem din aceste popoare o singură patrie.

— Până acum numai sacrificii am făcut, domnule general, îi răspundeau ei.

El nu renunța deloc la ideea sa:

— Mai trebuie făcute. Unitatea nu are preț.

În noaptea aceea, în vreme ce se plimba prin șopronul unde i se instalase hamacul pentru dormit, văzuse o femeie întorcând capul după el când trecea și se miră că nu era surprins de goliciunea lui. Auzi până și cuvintele cântecului pe care îl murmură: "*Spune-mi că nu-i prea târziu niciodată să mori de iubire*". Paznicul casei stătea treaz în refugiul de la intrare.

— E vreo femeie pe-aici? îl întrebă generalul.

Omul era categoric.

— Nici una demnă de Excelența voastră, răspuse el.

— Dar nedemnă de excelența mea?

— Nici, răspuse paznicul. Nu e nici o femeie pe o rază mai mică de o leghe.

Generalul era atât de sigur că o văzuse, încât o căută prin toată casa până noaptea târziu. Insistă ca aghiotanții săi să meargă și să verifice, iar a doua zi își întârzie plecarea cu mai bine de o oră, până când se dădu învins de invariabilul răspuns: nu era nimeni. Nu se mai vorbea deloc despre acest subiect. Dar în tot timpul călătoriei care urmă, de fiecare dată când își aducea aminte, revenea cu insistență asupra aceleiași întrebări. Lui José Palacios îi era dat să supraviețuiască încă mulți ani după ce generalul se va fi stins, deci urma să aibă atât de mult timp să mediteze la viața pe care o trăise alături de el, încât să nu-i rămână neelucidat nici un amănunt, oricât de mărunț. Singura problemă pe care nu o lămură niciodată a fost dacă ceea ce văzuse generalul în noaptea aceea la Puerto Real fusese un vis, o nălucire sau o stafie.

Nu-și mai aduse nimeni aminte de câinele pe care îl culeseră de pe drum și care umbla de colo-colo în timpul ăsta, vindecându-se de rănila de pe corp, până când ordonanța care se ocupa de mâncare băgă de seamă că nu avea nume. Îl spălaseră cu acid fenic, îl parfumaseră cu pudră de talc pentru nou-născuți, dar nici așa nu izbutiseră să-l facă să arate mai puțin jigărit și să-l scape de duhoarea de răie. Generalul stătea la proră ca să ia aer, când José Palacios i-l aduse târâș.

— Ce nume-i dăm? îl întrebă.

Fără să mai stea pe gânduri, generalul răspuse scurt:

— Bolívar.

O canonieră care era acostată în port se puse în mișcare îndată ce se află vestea că se apropie un grup de ambarcațiuni. José Palacios o zări prin ferestrele tendei și se aplecă deasupra hamacului în care stătea întins generalul, cu ochii închiși.

— Stăpâne, spuse el, am ajuns la Mompoș.

— Pământ al lui Dumnezeu! exclamă generalul fără să deschidă ochii.

Pe măsură ce înaintau spre vărsare, fluviul devenea tot mai vast și mai maiestuos, ca o mlaștină fără maluri, iar arșița era așa de densă și apăsătoare că puteai s-o atingi cu mâna. Generalul lăsă în urmă fără nici o părere de rău zorile ivite fără veste și sfârșierea din amurguri, care în primele zile îl făceau să zăbovească la proră, și căzu într-o stare depresivă. Nu mai dictă scrisori, nu mai citi și nu mai puse însoțitorilor săi nici o întrebare care ar fi lăsat să se întrevadă că l-ar mai fi interesat viața cătuși de puțin. Chiar și în după-amiezile cele mai fierbinți se acoperea cu pledul și rămânea întins în hamac, cu ochii închiși. De teamă că nu l-a auzit, José Palacios i se adresă din nou, și el îi răspuse încă o dată fără să deschidă ochii.

— Mompoș-ul nu există. Câteodată îl visăm, dar el nu există.

— Pot măcar să dau mărturie că există turla de la Santa Bárbara, spuse José Palacios.

O văd de aici.

Generalul deschise ochii cu privirea răvășită, se ridică în capul oaselor în hamac și văzu, în lumina cu străluciri de aluminiu a amiezii, primele acoperișuri ale străvechiului și tristului oraș Mompoș, prefăcut în ruină după război, scos din calmul lui patriarhal de

tulburările din republică, decimat de variolă. Încă de atunci fluviul începuse să-și schimbe cursul, cu un incorigibil dispreț care până la finele secolului avea să ducă la o totală părăsire a albiei. Din digul de piatră cioplită pe care administratorii coloniali se grăbeau să-l refacă cu o încăpățănare peninsulară după ravagiile produse de fiecare dată de viituri, nu mai rămâneau decât niște dărâmături risipite pe un țărm plin de bolovani.

Nava de război se apropie de bărci și un ofițer negru, care mai purta încă uniforma vechii poliții din vremea viceregalului, îndreptă tunul spre ei. Căpitanul Casildo Santos apucă să-i strige:

— Nu fi dobitoc, negrule!

Vâslașii se opriră brusc și bărcile rămaseră plutind în voia curentului. În așteptarea ordinilor, grenadirii din escortă își ațintiră puștile spre canonieră. Ofițerul rămase imperturbabil.

— Pașapoartele! strigă el. În numele legii!

Abia atunci zări sufletul acela chinuit care se ivi de sub tendă și-i văzu mâna vlăguită, dar înzestrată cu o inexorabilă autoritate, ordonând soldaților să coboare armele. Apoi se adresă ofițerului cu glas firav:

— Domnule căpitan, poate că n-o să vă vină să credeți, dar n-am pașaport.

Căpitanul nu știa cine este. Dar când îi spuse Fernando, se aruncă în apă cu armă cu tot și, ajuns pe uscat, se îndepărtă în goană ca să ducă oamenii vestea cea bună. Canoniera escortă bărcile în dangăt de clopot până în port. Până să se distingă bine orașul în toată întinderea lui după ultimul cot al fluviului, începuseră să bată clopotele de la cele opt biserici, anunțând evenimentul.

Santa Cruz de Mompox fusese în perioada colonială punctul comercial de legătură între coasta Mării Caraibilor și interiorul țării, și pe acest fapt se întemeiase prosperitatea sa. Când se stârni vântul de libertate, acea rețută a aristocrației creole fu cea dintâi care să o proclame. Recucerit mai întâi de Spania, fusese din nou eliberat de generalul însuși. Nu erau decât trei străzi paralele cu fluviul, largi, drepte, prăfoase, cu case cu un singur cat și ferestre mari, în care duseseră o viață îmbelșugată doi conți și trei marchizi. Faima de care se bucura acolo meșteșugul orfevrăriei a dăinuit în ciuda transformărilor din perioada republicană.

De astă dată generalul sosea atât de decepționat de propria sa reputație și atât de pornit împotriva lumii, că se miră să vadă mulțimea de oameni care-l aștepta în port. Își trăsese în grabă pantalonii de catifea și cizmele înalte, își aruncase poncho-ul pe umeri cu toate că era zăpușeală, iar în locul scufiei de dormit purta pălăria cu boruri mari pe care o avusese pe cap la plecarea din Honda.

În Biserica Imaculatei Concepțiuni se desfășura cu mare pompă o ceremonie funebră. Toate autoritățile civile și bisericesti, congregațiile și școlile, notabilitățile în ținută solemnă cu crep de doliu care luau parte la serviciul funebru, cu toții fură tulburați de dangătul asurzitor al clopotelor, crezând că se dădea alarma de incendiu. Dar chiar ipistatul, care intrase cât se poate de agitat și tocmai îi șoptise ceva la ureche primarului, strigă ca să-l audă toată lumea:

— Președintele e în port!

Căci multă lume încă nu știa că nu mai era președinte. Luni trecuse pe acolo un curier venit de la Honda, care răspândise zvonul în așezările de pe malul fluviului, dar nu lămuri cu nimic lucrurile. Așa încât, situația confuză făcu să devină și mai însuflețită manifestația spontană de bun sosit, și până și familia îndoliată înțelese că cei mai mulți dintre aceia care participaseră la slujbă ieșeau din biserică alergând spre dig. Ceremonia funebră se întrerupse la jumătate și numai un grup de apropiați rămase să conducă sicriul până la cimitir, în bubuit de petarde și dangăt de clopote.

Apele fluviului erau încă sărace din cauza ploilor rare din luna mai, așa încât trebuiră să urce un mal abrupt cu pietriș ca să ajungă în port. Când cineva se oferă să-l ducă pe sus, generalul îl refuză cu brutalitate, apoi urcă panta sprijinit de brațul căpitanului Ibarra, clătînându-se la fiecare pas și abia ținându-se pe picioare, dar izbuti să ajungă la capătul drumului cu demnitatea neștirbită.

În port salută autoritățile cu o puternică strângere de mână, dovedind o vigoare incredibilă pentru starea fizică în care se afla și dimensiunile minuscule ale mâinilor sale. Cei care îl văzuseră ultima dată când sosise prin acele locuri credeau acum că îi înșală memoria. Părea bătrân ca tata-mare, dar puținele puteri care-i mai rămâneau îi erau de

ajuns ca să nu îngăduie nimănui să-l comande. Refuză să fie dus pe targa pe care era purtat Iisus răstignit în Vinerea Mare și pe care i-o pregătiseră, și acceptă să meargă pe jos până la Biserica Imaculatei Concepțiuni. Până la urmă fu nevoit să încalece pe catârca primarului, căci acesta poruncise să fie înșeuată în grabă îndată ce-l văzuse coborând pe uscat într-o asemenea stare de epuizare.

José Palacios văzuse în port multe chipuri pătate de violet de gențiană acolo unde vărsatul lăsase urme ca de arsuri. Variola era o boală specifică așezărilor de pe cursul inferior al Magdalenei, iar patrioții ajunseseră în cele din urmă să se teamă mai mult de ea decât de spanioli, din cauza ravagiilor pe care le făcuse în rândurile armatei eliberatoare în timpul campaniei de pe valea fluviului. Atunci, văzând că variola bântuie în continuare, generalul reuși să-l convingă pe naturalistul francez aflat în trecere pe acolo să mai zăbovească prin acele locuri ca să imunizeze populația prin metoda inoculării unui lichid secretat de vitele bolnave de variolă. Dar victimele pe care le făcea erau așa de multe, că până la urmă nimeni nu mai vru să audă de „medicina la coada vacii”, cum li se năzări unora să o numească, și multe mame preferau ca odraslele lor să suporte riscul unei contaminări în loc de efectele nocive la vaccinului. Totuși, rapoartele oficiale pe care le primea generalul îl făcură să creadă că flagelul variolei era pe punctul de a fi învins. Așa încât, atunci când José Palacios îi atrase atenția asupra mulțimii de obrazuri pătate, reacția sa exprimă nu atât surprindere, cât lehamite.

— Așa o să fie mereu, spuse el, atâta vreme cât subalternii or să ne tot mintă ca să ne facă pe plac.

Acelora care-l primiră în port nu le arătă cât era de mâhnit. Le vorbi pe scurt de împrejurările în care demisionase și de haosul care se instalase la Santa Fe, fapt pentru care le recomandă insistent să acorde sprijin unanim noului guvern.

— Altă cale nu e, spuse el. Ori unitate, ori anarhie. Le spuse că pleca pentru totdeauna, nu atât ca să caute o alinare a suferințelor trupești, care erau multe și grele, după cum se putea observa, cât mai degrabă ca să încerce să se liniștească după atâta amărăciune câtă îi aduseseră necazurile altora. Dar nu spuse când avea să plece, nici încotro, ci repetă fără nici o legătură cu afirmațiile dinainte că nu primise încă de la guvern pașaportul pentru ieșirea din țară. Le mulțumi pentru cei douăzeci de ani de glorie pe care i-o adusesese Mompoș-ul și-i rugă fierbinte să nu-i acorde alte titluri decât acela de simplu cetățean.

Pe zidul Bisericii Imaculatei Concepțiuni era încă arborat crepul de doliu și încă se mai simțea în aer o undă de parfum de flori și miros de lumânări de la slujba de înmormântare, când mulțimea năvăli înăuntru ca să asiste la un tedeum improvizat. José Palacios, așezat pe banca rezervată suitei, își dădu seama că generalul nu avea stare în locul unde ședea. Primarul, în schimb, un metis imperturbabil cu un frumos cap leonin, rămânea alături de el, într-un spațiu care-i era propriu. Fernanda, văduva lui Benjumea, a cărei frumusețe creolă zdrobise multe inimi la curtea de la Madrid, îi împrumutase generalului evantaiul ei din lemn de santal ca să-l ajute să se apere de toropeala din timpul ceremoniei. El și-l agita cu disperare, abia consolându-se cu efluviile parfumate pe care le isca, până când începu să respire greu din cauza căldurii. Atunci îi șopti primarului la ureche:

— Credeți-mă că nu merit o asemenea pedeapsă.

— Dragostea popoarelor își are prețul ei, Excelență, răspunse primarul.

— Din păcate nu-i dragoste, ci curiozitate față de nou, spuse el.

La sfârșitul tedeumului își luă rămas bun de la văduva lui Benjumea cu o reverență și-i înapoie evantaiul. Ea încercă să i-l dea înapoi.

— Faceți-mi onoarea de a-l păstra amintire de la cineva care vă iubește mult, îi spuse ea.

— Partea tristă, doamna mea, este că nu-mi mai rămâne prea mult timp pentru amintiri, răspunse el.

Parohul insistă să-l protejeze de arșiță conducându-l sub baldachinul folosit în Săptămâna Patimilor pe drumul de la biserică la Colegiul Sfântul Petru, o clădire cu două caturi, cu un clastru mănăstiresc împodobit cu ferigi și garoafe, având în spate o grădină însoțită cu pomi fructiferi⁵. Galeria cu arcade nu erau locuibile în lunile acelea din cauza vânturilor nesănătoase ce băteau dinspre fluviu, dar încăperile de lângă sala cea mare erau apărate de zidurile groase de piatră, care le mențineau într-o tomnatică penumbră.

⁵ Fructele pomului fructifer *guayabo*, asemănătoare perelor

José Palacios o luase înainte ca să pregătească totul. Dormitorul cu pereții zgrunțuroși, proaspăt văruți cu măturoiul, era luminat slab de o singură fereastră cu jaluzele verzi care dădea în livadă. José Palacios ceru să se mute patul în alt loc, pentru ca fereastra dinspre livadă să fie la picioarele lui și nu la căpătai, așa încât generalul să poată vedea guavele galbene din copaci și să le savureze parfumul.

Generalul sosi la braț cu Fernando și cu parohul Bisericii Imaculatei Concepțiuni, care era rectorul colegiului. Cum trecu pragul se sprijini cu spatele de zid, surprins de parfumul guavelor expuse într-o tigvă, pe pervăzul ferestrei, căci mirosul lor tare și plăcut umplea tot dormitorul. Rămase așa, cu ochii închiși, trăgând în piept fumul înmiresmat al unor trăiri de odinioară care îi sfâșiau sufletul, până i se tăie răsufarea. Apoi examinează încăperea cu atenție stăruitoare, de parcă fiecare obiect era pentru el o revelație. În afară de patul cu baldachin erau un scrin din lemn de mahon, o noptieră tot din mahon, acoperită cu o placă de marmură, și un fotoliu tapisat cu catifea roșie. Pe perete, lângă geam, era un orologiu octogonal cu cifre romane care se oprise la unu și șapte minute.

— În sfârșit, iată ceva care a rămas neschimbat! exclamă generalul.

Parohul se miră.

— Iertați-mă, Excelență, spuse el, dar, din câte știu eu, domnia voastră n-a mai fost pe la noi.

Și José Palacios era surprins, căci nu mai intraseră niciodată în casa aceea, dar generalul insistă să-și povestească amintirile cu atâta lux de amănunte exacte, încât îi lăsă pe toți perplecși. La sfârșit încercă totuși să-i liniștească cu obișnuita lui ironie.

— Poate c-a fost într-o altă viață. La urma urmei, totul e posibil într-un oraș unde tocmai am văzut un excomunicat străbătând străzile sub baldachin, întocmai ca și Papa.

În scurt timp se porni o furtună cu puhoie și tunete care aduse orașul în stare de naufragiu. Generalul profită de ea ca să-și refacă forțele după ceremonia de primire, bucurându-se de parfumul guavelor în vreme ce se făcea că doarme întins pe spate, îmbrăcat, în umbra încăperii, apoi adormi de-a binelea în liniștea reconfortantă de după potop. José Palacios își dădu seama, căci îl auzi vorbind cu pronunția îngrijită și timbrul clar din tinerețe, pe care la vremea aceea nu le recăpăta decât în somn. Vorbi despre Caracas, un oraș în ruină care nu mai era al său, cu zidurile acoperite acum de manifeste cu injurii la adresa lui și străzile pline până la refuz de un puhoi de excremente umane. José Palacios veghe într-un colț al camerei, aproape invizibil în fotoliul său, ca să se asigure că nimeni în afara persoanelor din suită nu ar fi putut auzi mărturisirile pe care le făcea generalul în somn. Prin crăpătura ușii, îi făcu semn generalului Wilson și acesta îi îndepărtă pe soldații din gardă care umblau de colo-colo prin livadă.

— Aici nu ne vrea nimeni, iar la Caracas nimeni nu ne ascultă, spuse generalul în somn. Suntem în plus.

Continuă cu un șir de tânguiri amare, rămășițe ale unei glorii năruite, făcută zdrențe, pe care viforul morții le lua cu sine. După aproape o oră de delir îl trezi forfoteala din galerie și timbrul metalic al unei voci trufașe. Scoase deodată un sforăit și vorbi fără să deschidă ochii, cu vocea stinsă pe care o avea în stare de trezie:

— Ce naiba se-ntâmplă?

Se întâmpla că generalul Lorenzo Cárcamo, veteran al războaielor de eliberare, care avea o fire morocânoasă și un curaj aproape nebunesc, încerca să intre cu forța în dormitor înainte de ora fixată pentru audiențe. Trecuse neținând seama de colonelul Wilson, după ce îl lovise cu sabia pe un locotenent de grenadiri, și nu se plecaseră decât în fața autorității nepământești a parohului, care îl conduse cu blândețe în biroul de alături. Aflând de acest incident de la Wilson, generalul țipă indignat:

— Spune-i lui Cárcamo c-am murit! Chiar așa, că am murit!

Colonelul Wilson se duse în birou să se înfrunte cu zgomotosul ofițer gătit pentru acea ocazie cu uniforma de paradă și o mulțime de medalii din războaie. Dar din aroganța lui nu mai rămăsese nimic și avea ochii înecați în lacrimi.

— Nu, Wilson, nu-mi da nici un mesaj, spuse el. L-am auzit adineauri.

Când deschise ochii, generalul băgă de seamă că ceasul arăta tot unu și șapte minute. José Palacios îl întoarse, îl potrivi din cap, fără să controleze, și confirmă imediat că era ora exactă pe care o indicau cele două ceasuri cu lanț ale sale. Ceva mai târziu intră Fernanda Barriga și încercă să-l convingă pe general să mănânce o farfurie cu ghiveci de legume. El refuză, cu toate că nu mâncase nimic din ajun, dar porunci să i se ducă farfuria

în birou ca să mănânce în timpul audiențelor. Până atunci nu rezistă tentației de a lua o guavă din grămada din tigvă. O clipă se simți îmbătat de parfumul ei, mușcă o dată cu poftă, îi mestecă miezul cu o încântare copilărească, o savură cu fiecare înghițitură și o înfulecă încetul cu încetul pe toată, scoțând un lung oftat de aducere-aminte. Apoi se așeză în hamac cu tigva cu guave între picioare și le devoră pe toate, una după alta, în grabă, aproape pe nerăsuflăte. José Palacios îl surprinse când era la penultima.

— O să murim din cauza lor! îi spuse el.

Generalul, bine dispus, îi replică pe același ton:

— Mai morți decât suntem acum nu se poate.

Exact la trei și jumătate, după cum era prevăzut, ordonă ca cei veniți în audiență să înceapă să intre în birou doi câte doi, căci așa putea să-l expedieze pe unul cât mai repede, arătându-i că se grăbea să se ocupe de celălalt. Doctorul Nicasio del Valle, care intră printre primii, îl găsi șezând cu spatele la o fereastră de unde se vedea întreaga așezare împreună cu mlaștinile fumegânde din depărtare. Ținea în mână farfuria cu ghiveci pe care i-o adusese Fernanda Barriga și din care nici măcar nu gustase, căci simțea că începea să i se aplece din cauza guavelor. Mai târziu, doctorul del Valle își exprimă pe scurt impresia pe care o lăsase întvederea aceea folosind un limbaj brutal: „Omul ăsta e c-un picior în groapă”. Toți cei care au fost în audiență — fiecare în felul său — erau de aceeași părere. Totuși, chiar și aceia pe care apatia sa îi impresionase cel mai mult se dovedeau lipsiți de milă și insistau să vină să le boteze copii, sau să inaugureze edificii publice, sau să constate lipsurile în care trăiau din cauza inerției guvernului.

După un interval de o oră grețurile și crampele cauzate de guave deveniră alarmante și generalul trebui să întrerupă audiențele, cu toate că dorea să primească pe toată lumea care-l aștepta de dimineață. În curtea interioară nu mai era loc de tăurașii, caprele, găinile și vânatul de tot felul care-i fuseseră aduse în dar. Grenadirii din gardă fură nevoiți să intervină ca să preîntâmpine o eventuală agitație a mulțimii, dar spre seară se restabili ordinea grație unei noi averse providențiale care limpezi aerul și aduse liniștea.

În ciuda refuzului clar al generalului, i se pregătise pentru orele patru după-amiază un dineu în onoarea sa într-o casă din apropiere. El nu participă însă la banchet, căci virtuțile carminative ale guavelor îl ținură în stare de urgență până după unsprezece noaptea. Rămase întins în hamac, istovit de crampele care-i răscoleau intestinele și de pârțurile înmiresmate, având tot timpul senzația că i se irosea sufletul o dată cu fecalele abrazive ce se scurgeau din el. Parohul îi aduse un medicament preparat de spițerul casei. Generalul îl refuză.

— Dacă după un vomitiv am pierdut puterea, la al doilea o să dau ortul popii, spuse el.

Se lăsă în voia sorții, cutremurat de sudoarea rece ce-i scălda oasele, fără altă mângâiere decât minunata muzică de instrumente de coarde care ajungea până la el, adusă parcă de rafale îndepărtate de la banchetul ce se desfășura în lipsa lui. Încet, încet i se domoli izvorul din pânțece, durerea îi trecu, muzica încetă și el rămase plutind în neant.

Ultima lui trecere prin Mompox fusese cât pe-aci să rămână și cea de pe urmă. Se întorcea de la Caracas după ce reușise, ajutat de farmecul personalității sale, o reconciliere de moment cu generalul José Antonio Páez, care era totuși departe de a renunța la visul lui separatist. Dușmănia dintre el și Santander era atunci atât de bine cunoscută de toată lumea, încât se știa până și faptul că refuzase să mai primească scrisori de la acesta, căci nu mai avea încredere nici în sentimentele, nici în conștiința lui. „Nu te mai osteni să spui că-mi ești prieten”, îi scrisese el. Motivul imediat al antipatiei lui Santander era un discurs pripit pe care generalul îl ținuse la Caracas, în care, fără să se gândească prea mult, făcuse afirmația că în toate acțiunile sale îl călăuzise gândul la libertatea și gloria orașului Caracas. La întoarcerea în Noua Granadă, încercase să o dreagă cu o frază potrivită adresată orașelor Cartagena și Mompox. „Dacă în Caracas am văzut lumina zilei, voi mi-ați adus în schimb gloria”. Dar fraza suna a cârpeală retorică și nu a fost de ajuns de convingătoare ca să potolească demagogia santanderiștilor.

Căutând să împiedice dezastrul final, generalul se întorcea la Santa Fe cu un corp de armată și spera să i se alătore și alții pe drum ca să poată reîncepe eforturile de unificare. Atunci spusesese că acela era momentul decisiv, așa cum afirmase când se dusese să împiedice separarea Venezuelei. Dacă s-ar fi gândit mai bine ar fi înțeles că de aproape douăzeci de ani nu existase moment în viața lui care să nu fi fost decisiv. „Toată biserica,

toată armata, imensa majoritate a populației erau de partea mea", scria el mai târziu, evocând acele zile. Dar cu toate aceste avantaje, spunea el, se dovedise în repetate rânduri că, de fiecare dată când se îndepărta de sud și se îndrepta spre nord și invers, ținuturile pe care le părăsea se năruiau în urma sa și erau prefăcute în ruine de noi războaie civile. Asta era soarta lui.

Presă santanderistă nu scăpa nici o ocazie să pună dezastrele militare pe seama abuzurilor sale nocturne. Printre multe alte scorneli menite să-l discrediteze, s-a publicat în zilele acelea la Santa Fe zvonul că nu el ci generalul Santander a fost cel care a condus bătălia de la Boyacá, prin care s-a consfințit independența de la 7 august 1819, la orele șapte dimineața, în vreme ce el își făcea mendrele la Tunja cu o femeie de proastă reputație din cercul susținătorilor viceregalului.

În orice caz, presa santanderistă nu era singura care-i invoca noapțile de desfrâu ca să-l compromită. Încă dinainte de victorie se spunea că cel puțin trei bătălii din războiul de independență fuseseră pierdute numai pentru că el nu se afla acolo unde trebuia să fie, ci în patul unei femei. În timpul unei alte vizite la Mompo, a trecut pe strada principală un convoi de femei de toate vârstele și culorile, care au lăsat în urma lor aerul îmbâcsit de un parfum ieftin. Călăreau ca amazoanele și purtau umbreluțe de soare din atlas imprimat și rochii din mătăsuri fine cum nu se mai văzuseră nicicând în acel oraș. Nimeni n-a dezmințit bârfa că erau concubinele generalului, care călătoreau cu el și i-o luaseră înainte. Bârfă neîntemeiată, ca atâtea altele, căci seraiurile sale din vreme de război erau una din multele născociri care circulau prin saloane, urmărindu-l și după moarte.

Metodele acelea de a răspândi informații mincinoase nu erau noi. Însuși generalul făcuse uz de ele în timpul războiului împotriva Spaniei, când îi ordonase lui Santander să tipărească știri eronate ca să-i păcălească pe comandanții spanioli. Așa că, odată instaurată republica, când îl critică pe Santander pentru felul incorect în care se folosea de presă, acesta îi ripostă cu sarcasmul lui fin:

— Am avut un bun profesor, Excelență.

— Ba un profesor prost, răspunse generalul, căci, după cum poate că-ți amintești, știrile pe care le-am fabricat s-au întors împotriva noastră.

Era atât de sensibil la tot ce se spunea despre el, fie minciună, fie adevăr, încât nu-i trecea niciodată supărarea după o calomnie și până în ceasul morții a luptat ca să dezmințască zvonurile. Cu toate acestea, a făcut prea puțin ca să se pună la adăpost de ele. Ca și în alte ocazii, și în precedenta sa vizită la Mompo își puse în joc gloria pentru o femeie.

Se numea Josefa Sagrario și era o femeie de viță nobilă din partea locului, care-și croi drum trecând de cele șapte posturi de pază înveșmântată într-o rasă de călugăr franciscan, spunând parola pe care i-o dăduse José Palacios: „Pământ al lui Dumnezeu". Avea pielea atât de albă, încât trupul îi strălucea chiar și în întuneric, dând-o în vileag. În plus, în noaptea aceea reușise să facă să pălească strălucirea frumuseții sale pe lângă podoabele pe care le purta, căci își atârname pe piept și pe spate, peste rochie, o adevărată platoșă de giuvaeruri meșteșugit lucrute în aur de artizani locali. Așa încât, când generalul dori să o poarte pe brațe până la hamac, abia putu s-o ridice de greutatea aurului. În zori, după o noapte năvalnică, îngrozită de gândul că totul e efemer, ea îl rugă să mai rămână o noapte.

A riscat enorm, căci, potrivit informațiilor date de serviciile secrete, Santander pusese la cale un complot ca să-l înlăture de la putere și să dezmembreze Columbia. Totuși, a rămas cu ea, și nu doar o noapte. A mai zăbovit încă zece nopți - nopți atât de fericite, încât amândoi au ajuns să creadă că se iubeau cu adevărat mai mult decât oricare alții pe lumea asta.

Ea i-a lăsat aurul. „Pentru războaiele tale", îi spusese ea. El nici nu s-a atins de dar, gândindu-se că era o avere câștigată în pat, deci nu pe căi cinstite, și a lăsat-o unui prieten în păstrare. A uitat de ea. În cea din urmă vizită a sa la Mompo, după indigestia din cauza guavelor, generalul ceru să se deschidă cutărul ca să-i controleze conținutul, și abia atunci își aduse aminte de toată întâmplarea, până în cel mai mic amănunt.

Era o priveliște de basm: platoșa de aur a Josefei Sagrario, alcătuită din nenumărate ornamente fine de aur, cântărind cu totul treizeci de livre. Mai era acolo și o cutie mare cu douăzeci și trei de furculițe, douăzeci și patru de cuțițe, douăzeci și patru de linguri, douăzeci și trei de lingurițe și niște clești mici pentru zahăr, toate din aur, și alte obiecte de uz casnic de mare valoare, și ele lăstate în păstrare cu diferite ocazii, iar mai apoi uitate.

Socotind fabuloasa dezordine în care se aflau bunurile generalului, până la urmă nimeni nu se mai miră de acele obiecte descoperite în locurile cele mai neașteptate. Generalul dădu instrucțiuni ca tacâmurile să-i fie adăugate la bagaj și lada cu aur să-i fie înapoiată celei căreia îi aparținea. Dar părintele rector al Colegiului Sfântul Petru îl lăsă cu gura căscată când îi dădu vestea că Josefa Sagrario trăia în exil în Italia pentru vina de a fi uneltit împotriva securității statului.

— Intrigile lui Santander, de bună seamă! spuse generalul.

— Ba nu, domnule general, răspuse parohul. Chiar dumneavoastră i-ați trimis în surghiun, fără să vă dați seama, după conflictele din '28.

Lăsă cufărul cu aur la locul lui până aveau să se limpezească lucrurile și nu se mai sinchisi de exilul Josefei. Căci era sigur, după cum îi mărturisi lui José Palacios, că Josefa Sagrario se va întoarce în țară o dată cu mulțimea gălăgioasă a dușmanilor săi aflați în exil, îndată după plecarea lui, când Cartagena și întreaga zonă de coastă aveau să se piardă în depărtare.

— Cred că în clipa asta Casandro își și face bagajele, spuse el.

Într-adevăr, mulți surghiuniți începură să se repatrieze de cum aflară că generalul pornise în călătorie spre Europa. Dar generalul Santander, care chibzuia îndelung înaintea de a trece la fapte și lua hotărâri de neînțeles, s-a întors printre ultimii. Vestea că generalul demisionase îl adusese în stare de alertă, dar nu dădu semne că se pregătea de întoarcere, nici nu se grăbi să-și încheie mult-doritele călătorii de studii pe care le începuse prin țările europene când debarcase la Hamburg cu un an înainte, în luna octombrie. La 2 martie 1831, când se afla la Florența, a citit în *Journal du Commerce* că generalul murise. Cu toate acestea, nu și-a început călătoria anevoioasă de întoarcere decât după șase luni, când un nou guvern l-a repus în drepturi, redându-i gradul și onorurile militare, iar congresul l-a ales în absență președinte al republicii.

Înainte de a pleca de la Mompox, generalul îi făcu o vizită lui Lorenzo Cárcamo, vechiul său tovarăș de luptă, ca să-i ceară scuze pentru purtarea sa. Abia atunci află că era grav bolnav și că se sculase din pat cu o seară înainte numai ca să-l salute pe el. Cu toate ravagiile bolii, trebuia să facă eforturi ca să-și stăpânească forța trupească și vorbea cu glas tunător, în timp ce-și ștergea cu perna lacrimile care-i curgeau șiroaie fără nici o legătură cu starea lui sufletească.

Se plânseră unul altuia de necazurile lor, se văitară de ușurătatea oamenilor și de nerecunoștința lor în ceasul victoriei și-și vărsară amarul vorbind despre Santander, care era întotdeauna un subiect nelipsit în discuțiile lor. Rareori vorbise generalul atât de răspicat. În timpul campaniei din 1813, Lorenzo Cárcamo fusese martorul unei altercații violente dintre general și Santander, când acesta din urmă refuzase să execute ordinul de a trece frontiera ca să elibereze Venezuela pentru a doua oară. Generalul Cárcamo mai credea și acum că aceea fusese cauza unei amărăciuni ascunse căreia evenimentele de mai târziu nu au făcut decât să-i dea amploare.

Generalul socotea, dimpotrivă, că acela nu fusese sfârșitul, ci începutul unei mari prietenii. Nu era adevărat nici faptul că motivul discordiei ar fi fost privilegiile acordate generalului Páez, sau nefericita constituție a Boliviei, sau investitura imperială acceptată de general în Peru, sau funcțiile prezidențială și senatorială pe viață pe care visa să le instituie în Columbia, sau puterea absolută pe care și-o asumase după Convenția de la Ocaña. Nu: nu erau acestea, nici altele asemenea, motivele care au dus la teribila ranchiună care crescuse an de an, culminând cu atentatul din 25 septembrie.

— Adevărata cauză a fost că Santander n-a putut accepta niciodată ideea că acest continent ar putea să alcătuiască o singură țară, spuse generalul. Unitatea Americii era o înfăptuire prea mare pentru mintea lui îngustă.

Se uită la Lorenzo Cárcamo ce stătea întins în pat ca pe un ultim câmp de luptă dintr-un război de la început pierdut, și-și încheie vizita.

— Desigur că nimic din toate astea nu mai contează acum, căci mortul de la groapă nu se mai întoarce, spuse el.

Lorenzo Cárcamo îl văzu cum se ridică trist și auster și înțelese că amintirile îl apăsau mai mult decât povara anilor, ca și pe el. Când îi reținu mâna într-ale sale, își dădu seama că amândoi aveau febră și se întrebă care din ei avea să moară primul, făcând astfel imposibilă orice revedere.

— S-a dus lumea de râpă, bătrâne Simón, spuse Lorenzo Cárcamo.

— Ei au dus-o de răpă, răspunse generalul. Și acum nu ne rămâne decât s-o luăm de la capăt.

— O s-o facem, spuse Lorenzo Cárcamo.

— Eu nu, replică generalul. Nu mai am mult și or să mă azvârle la gunoi.

Lorenzo Cárcamo îi dădu amintire o pereche de pistoale într-un frumos toc din atlas stacojiu. Știa că generalului nu-i plac armele de foc și că în puținele lui dueluri se servise de sabie. Dar pistoalele sale aveau valoarea sentimentală de a-i fi purtat noroc într-un duel pentru o chestiune amoroasă, și de aceea generalul le primi emoționat. Câteva zile mai târziu, la Turbaco, avea să-i ajungă la ureche vestea că generalul Cárcamo murise.

Călătoria reîncepu sub bune auspicii la 21 mai, într-o duminică seara. Înaintând mai mult grație curentului prielnic decât efortului vâslaşilor, ambarcațiunile lăsau în urma lor sisturile prăpăstioase și mirajele plajelor întinse. Plutele din bușteni pe care le întâlneau acum în număr mai mare păreau să fie mai rapide. Spre deosebire de cele pe care le văzuseră în primele zile, pe acestea se construiseră căsuțe de vis cu ghivece de flori și rufe puse la uscat la ferestre, și tot pe ele se aflau cotețe din sârmă pentru găini, vaci de lapte, copiii prostituți care continuau să le facă semne de rămas bun mult timp după ce bărcile trecuseră. Călătoriră toată noaptea pe un ochi de apă liniștit, presărat cu stele. Dis-dimineată, zăriră localitatea Zambrano strălucind în lumina primelor raze de soare.

Sub uriașul arbore de capoc din port îi aștepta don Cástulo Campillo, supranumit „El Nene”¹ (Nume pe care servitorii sau sclavii din țările Americii Latine îl dădeau adesea tinerilor stăpâni; în spaniolă, cuvântul are și sensul de „tartor”), care pregătise la el acasă un ghiveci specific acelei zone de coastă, în onoarea generalului. Invitația pe care i-o adresă se baza pe legenda potrivit căreia, în timpul primei sale vizite la Zambrano, generalul mâncase într-o cârciumă mizerabilă de pe promontoriul din port și declarase că trebuia să revină acolo o dată pe an fie și numai pentru ghiveciul¹ (în spaniolă, *sancocho*, un fel de ghiveci preparat din carne, banane, manioc ș.a.) acela delicios. Cârciumăreasa fu atât de impresionată de a avea un oaspete atât de important, că împrumută farfurii și tacâmuri de la respectabila familie Campillo. Generalul nu-și aminti prea multe amănunte despre acea vizită, și nici el nici José Palacios nu erau siguri că ghiveciul nu era de fapt aidoma cu specialitatea venezueleană din fasole verde cu carne grasă. Generalul Carreño era însă convins că era unul și același fel de mâncare și că îl mâncaseră pe promontoriul din port, dar nu în timpul campaniei purtate pe valea fluviului, ci când călătoriseră ei pe acolo cu trei ani în urmă, cu nava cu aburi. Generalul, tot mai îngrijorat de fetele pe care i le juca memoria, îi acceptă mărturia cu umilință.

Pentru grenadirii din gardă, masa fu pusă sub migdalii mari din curtea interioară a casei boierești a familiei Campillo, și servită pe scânduri acoperite cu frunze de bananier în loc de fețe de masă. Pe terasa cu vedere spre curte era întinsă o masă bogată pentru general, ofițerii săi și câțiva invitați, aranjată impecabil, în stil englezesc. Stăpâna casei le spuse că îi luase prin surprindere vestea sosită la patru dimineața de la Mompox și abia avuseseră timp să taie vita cea mai frumoasă de pe izlaz. Carnea era acolo, tăiată în bucăți suculente și fiartă la foc iute în apă multă, împreună cu toate roadele grădinii.

Vestea că i se pregătise un ospăț fără să fie anunțat dinainte îl iritase pe general și José Palacios trebui să-și pună în joc tot talentul lui de împăciuitoare pentru ca acesta să accepte să coboare pe uscat. Atmosfera primitoare din timpul mesei îi dădu însă o stare mai bună. Lăudă pe drept cuvânt bunul-gust care se vădea în toată casa și drăgălășenia fetelor gazdei, care, sfoase și îndatoritoare, serviră masa cu îndemănare, după vechile obiceiuri. Lăudă mai ales calitatea veselei și sunetul nobil al tacâmurilor de argint fin cu însemnul heraldic al câte unei familii rase de pe fața pământului de vijelia vremurilor noi, dar mâncă totuși cu ale sale.

Singura surpriză neplăcută i-o oferi un francez care trăia sub aripa protectoare a soților Campillo și care manifestă în timpul dejunului o nepotolită dorință de a-și etala în fața unor oaspeți așa de iluștri cunoștințele despre toate enigmele acestei lumi și ale lumii de dincolo. Își pierduse toată averea într-un naufragiu, și de aproape un an de zile ocupa jumătate din casă împreună cu suita sa de aghiotanți și servitori, în așteptarea unor ajutoare nesigure care trebuiau să-i sosească de la New Orleans. José Palacios află că se numea Diocles Atlantique, dar nu putu să se lămurească în privința cunoștințelor sale, nici asupra naturii misiunii pe care o avea de îndeplinit în Noua Granadă. Gol și cu un trident în mână ar fi arătat ca zeul Neptun, iar în sat se bucura deja de reputația de șleampăt și necioplit.

Dar perspectiva de a lua dejunul cu generalul îl entuziasmă atât de tare, încât veni la masă proaspăt îmbăiat și cu unghiile curate și îmbrăcat, pe vremea aceea caniculară de mai, ca iarna în saloanele pariziene, cu veston albastru cu nasturi aurii și pantaloni în dungă, după moda veche din perioada Directoratului.

De la primele cuvinte de salut făcu o demonstrație de enciclopedism într-o spaniolă curată. Le spuse că un coleg de școală primară de la Grenoble tocmai descifrase hieroglifile egiptene după paisprezece ani de nesomn. Că porumbul nu era originar din Mexic, ci dintr-o regiune din Mesopotamia, unde s-au descoperit fosile datând dinainte de sosirea lui Columb în Antile. Că asirienii au dovedit pe cale experimentală influența astrelor asupra bolilor. Că în pofida afirmației întâlnite într-o enciclopedie recentă, grecii nu au cunoscut pisica până în anul 400 înainte de Hristos. Perora într-una pe aceste teme și pe multe altele, făcând câte o pauză numai de nevoie, ca să se plângă de neajunsurile culturale ale bucătăriei autohtone.

Generalul, așezat față în față cu el, abia dacă îl băgă în seamă din politețe, mai mult prefăcându-se că mănâncă, fără să-și ridice privirea din farfurie. Francezul încercă să-i vorbească de la bun început în limba lui și generalul îi răspundea din curtoazie, dar apoi o dădea imediat pe spaniolă. Răbdarea sa din acea zi îl surprinse pe José Laurencio Silva, care știa cât de mult îl exaspera spiritul dominator al europenilor.

Francezul se adresa cu voce tare când unui oaspete când altuia, chiar și aceluia așezați la capătul opus al mesei, dar era evident că nu-l interesa decât să capteze atenția generalului. Sărind dintr-o dată de la un subiect la altul, cum însuși recunosc, îl întrebă direct care ar fi, la urma urmelor, sistemul de guvernare potrivit pentru noile republici. Fără să-și ridice ochii din farfurie, generalul îl întrebă, la rândul său:

— Dar dumneavoastră ce credeți?

— Socotesc că exemplul lui Bonaparte este bun nu numai pentru noi, ci și pentru întreaga lume, răspunse francezul.

— Nu mă îndoiesc că asta-i părerea dumneavoastră, spuse generalul cu nedisimulată ironie. Europenii cred că numai născocirile europene sunt bune pentru întreaga lume și că tot ce e diferit e execrabil.

— Eu credeam că Excelența voastră e adeptul soluției monarhice, spuse francezul.

Generalul își ridică privirea pentru prima dată.

— Să nu mai credeți, răspunse el. Fruntea mea nu va fi niciodată pângărită de o coroană.

Arătă cu degetul spre grupul aghiotanților săi și încheie:

— Îl am acolo pe Iturbide ca să-mi aducă mereu aminte.

— Apropo, spuse francezul, declarația pe care ați făcut-o când a fost executat împăratul a dat mult curaj monarhiștilor europeni.

— N-aș retrage nici un cuvânt din ce am declarat atunci, răspunse generalul. E uimitor că un om atât de oarecare ca Iturbide a făcut lucruri așa de ieșite din comun, dar să mă ferească Dumnezeu să am soarta lui, cum m-a ferit să am cariera lui, cu toate că știu că n-o să mă ferească de aceeași ingratitude din partea oamenilor.

Căută imediat să-și îndulcească tonul vocii și-i povesti că inițiativa de a instaura un regim monarhic în noile republici aparținuse generalului José Antonio Páez. Ideea se răspândise, impulsivă de tot felul de interese dubioase, și lui însuși a ajuns să i se strecoare în minte ascunsă sub mantia unei președinții pe viață, ca o ultimă soluție de a înfăptui și a menține cu orice preț integritatea Americii. Dar și-a dat seama imediat cât era de absurdă.

— Cu federalismul mi se întâmplă invers, conchise el. Mi se pare o formulă mult prea bună pentru țările noastre, căci ea cere virtuți și talente cum noi nu avem.

— În orice caz, spuse francezul, nu sistemele politice, ci excesele lor sunt cele care dezumanizează istoria.

— Știm vorbele astea pe de rost, replică generalul. În fond e vorba de aceeași negliobie ca a lui Benjamin Constant, cel mai mare oportunist din Europa, care a fost întâi împotriva revoluției, apoi în favoarea ei, care a luptat contra lui Napoleon și după aia a fost unul din oamenii lui de încredere, care nu o dată s-a întâmplat să fie republican și mâine să se trezească monarhist sau viceversa, și care acuma pretinde că deține monopolul asupra adevărului nostru, în virtutea supremației europene.

— Argumentele lui Constant împotriva tiraniei sunt cât se poate de raționale, spuse

francezul.

— Domnul Constant, ca bun francez ce este, e un susținător fanatic al intereselor egoiste. În schimb, abatele Pradt a spus singurele cuvinte raționale ale acestei polemici când a arătat că politica depinde de locul unde se face și de timpul când se face. În vremea războiului pe viață și pe moarte chiar eu am dat ordin să fie executați, într-o singură zi, opt sute de prizonieri spanioli, inclusiv bolnavii din spitalul din La Guayra. Azi, în aceleași împrejurări, nu mi-ar tremura glasul să dau același ordin, și spaniolii nu ar avea autoritatea morală să mă acuze, căci dacă există pe lume o istorie murdară, plină de vărsări de sânge, de ticăloșii și de nedreptăți, asta e istoria Europei.

Pe măsură ce analiza lucrurile mai în profunzime, el însuși devenea tot mai vehement, în marea liniște ce se lăsase, parcă, peste tot satul. Francezul, încolțit, încercă să-l întrerupă, dar el îl opri cu un gest al mâinii. Generalul evocă cumplitele masacre din istoria europeană. În Noaptea Sfântului Bartolomeu, numărul morților trecuse de două mii în zece ore. În vremurile pline de strălucire ale Renașterii, douăsprezece mii de mercenari plătiți de armatele imperiale jefuiseră și devastaseră Roma și măcelăriseră opt mii de locuitori, și culmea culmilor: Ivan al IV-lea, țarul tuturor Rusiilor, pe drept cuvânt numit Cel Groaznic, exterminase întreaga populație a orașelor situate între Moscova și Novgorod, iar în acesta din urmă fuseseră uciși, din ordinul său, într-un singur asalt, cei douăzeci de mii de locuitori, pentru simpla bănuială că ar fi existat un complot împotriva lui.

— Așa că fiți buni și nu ne mai spuneți nouă ce trebuie să facem, încheie el. Nu încercați să ne învățați cum trebuie să fim, nu căutați să ne faceți să semănăm cu dumneavoastră, nu ne pretindeți nouă să facem bine în douăzeci de ani ceea ce domniile voastre ați făcut atât de prost în două mii de ani.

Încrucieșă tacămurile în farfurie, și pentru prima oară își aținti privirea învăpăiată asupra francezului.

— Vă rog, lăsați-ne naibii să ne trăim liniștiți evul nostru mediu!

I se tăie răsufierea, învins de un nou acces de tuse. Dar când reuși să se liniștească, nu mai avea pe chip nici urmă de furie. Se întoarse spre „El Nene” Campillo și-i dăruie zâmbetul lui cel mai frumos.

— Mă ierți, dragă prietene, îi spuse. Trăncăneala noastră nu-și avea locul la un dejun de neuitat ca acesta.

Colonelul Wilson îi povesti acest episod unui cronicar din vremea aceea, care nu catadicsi să-l evoce.

— Bietul general e un caz clasat, spuse el.

Ce-i drept, asta era certitudinea celor care l-au văzut în ultima lui călătorie, și poate tocmai de aceea nimeni nu a lăsat vreo mărturie scrisă. Până și unii apropiați ai săi se îndoiau că generalul avea să intre în istorie.

Pădurea deveni mai puțin deasă după ce trecură de Zambrano, iar satele erau mai vesele și mai pline de culoare, și în unele din ele se auzea muzică pe ulițe, fără nici un motiv special. Generalul se trânti în hamac încercând să digere, într-o liniștită siestă, obrăznicile francezului, dar nu-i era ușor. Continuă să se gândească la el, plângându-i-se lui José Palacios că nu a găsit la timp cuvintele potrivite și argumentele imbatabile care abia acum îi veneau în minte, în singurătatea hamacului, când adversarul nu mai era de față. Cu toate acestea, spre seară se simți mai liniștit și îi dădu generalului Carreño instrucțiuni ca guvernul să caute să ușureze soarta francezului aflat în necaz.

Cei mai mulți dintre ofițeri, stimulați de apropierea de mare, apropiere pe care freamătul naturii o făcea pe zi ce trecea tot mai evidentă, dădeau frâu liber firii lor generoase ajutându-i pe vâslași, vânând caimani cu baioneta în chip de harpon, complicând treburile cele mai simple ca să se ușureze de surplusul de energie printr-o muncă zilnică de ocnaș pe galeră. José Laurencio Silva, în schimb, dormea ziua și muncea noaptea ori de câte ori putea, căci îl obseda vechea spaimă că are să orbească din cauza cataractei, cum se întâmplase cu niște rude ale sale din partea mamei. Se scula pe întuneric ca să se învețe să fie un orb folositor. În nopțile de insomnie din taberele de război, generalul îl auzise adeseori foindu-se de colo-colo și meșteșugind, tăind cu fierăstrăul lemnul copacilor pe care tot el îl cioplea, îmbinând piesele, înăbușind zgomotul ciocanului ca să nu tulbure somnul celorlalți. A doua zi, la lumina soarelui, era greu de crezut că asemenea opere de tâmplărie fină fuseseră făcute pe întuneric. În noaptea petrecută la Puerto Real, José Laurencio Silva abia avu timp să spună parola când o santinelă era cât pe-acum să tragă în el,

crezând că era cineva care încerca să se furișeze pe întuneric până la hamacul generalului.

Călătoria pe apă era mai rapidă și mai liniștită, și singura neplăcere veni din partea unui vapor al comodorului Elbers care trecu din sens opus pufăind; siajul lui puse în pericol ambarcațiunile cu vâsle și făcu să se răstoarne barca cu alimente. Pe flancul lui se putea citi un nume scris cu litere de-o șchioapă: *El Libertador*. Generalul se uită la el gânditor până când pericolul trecu și vaporul se pierdu în zare.

— Eliberatorul, murmură el.

Apoi, ca și cum ar da pagina mai departe, își spuse:

— Și când te gândești că ăsta sunt eu!

Noaptea rămase treaz în hamac, în vreme ce vâslașii se luau la întrecere să recunoască vocile pădurii: maimuțele-capușin, gaițele, anacondele. Ca din senin, fără nici o legătură cu discuția lor, unul dintre ei spuse că soții Campillo îngropaseră în curte vesela englezească, paharele de cristal de Boemia, fețele de masă de olandă, de frică să nu se molipsească de oftică.

Era pentru prima oară că generalul auzea din întâmplare acel diagnostic, cu toate că de-acum era cunoscut pe toată valea fluviului, iar foarte curând zvonul avea să se răspândească pe tot litoralul. José Palacios își dădu seama că era tulburat, căci se opri din legănat. După o îndelungă reflecție spuse:

— Am mâncat cu tacâmurile mele.

În ziua următoare acostară în dreptul localității Tenerife ca să-și procure provizii în locul celor pierdute în timpul naufragiului. Generalul rămase la bord păstrându-și anonimatul, dar îl trimise pe Wilson să se intereseze de un negustor francez pe nume Lenoit sau Lenoir, a cărui fiică, Anita, avea pe atunci vreo douăzeci de ani. Cum cercetările făcute la Tenerife se dovediră zadarnice, generalul vru să fie continuate până la capăt și în localitățile vecine Guáitaro, Salamina și El Piñón, până se convingea că legenda nu avea nici o bază reală.

Interesul său era de înțeles, pentru că ani de zile îl urmărise de la Caracas la Lima zvonul insidios că între Anita Lenoit și el încolțise o iubire nebunească și nepermisă la trecerea sa prin Tenerife, în timpul campaniei de pe fluviul Magdalena. Îl îngrijora, cu toate că nu putea să facă nimic ca să-l dezmință. În primul rând pentru că și colonelul Juan Vicente Bolívar, tatăl său, avusese de suferit din pricina mai multor rapoarte și mărturii aduse în fața episcopului din San Mateo despre preținse violuri având drept victime femei de vârste diferite și despre relațiile lui imorale cu multe alte femei, în setea sa nepotolită de a-și revendica dreptul primei nopți. Și în al doilea rând pentru că în timpul campaniei nu stătuse la Tenerife decât două zile — prea puține pentru o iubire așa de înfocată. Totuși, legenda luase proporții până într-atât încât în cimitirul din Tenerife exista un mormânt cu piatră funerară al domnișoarei Anne Lenoit, care avea să fie un loc de pelerinaj pentru îndrăgostiți până la sfârșitul secolului.

În rândurile ofițerilor din suita generalului constituiau un subiect de glume cordiale durerile pe care le simțea José María Carreño în ciotul brațului. Simțea mișcările mâinii, reflexul tactil al degetelor, durerea pe care i-o pricinuia vremea rea în oasele pe care nu le mai avea. Mai avea destul simț al umorului ca să facă haz de sine însuși. În schimb, îl îngrijora obiceiul lui de a răspunde unor întrebări care i se puneau în timp ce dormea. Se angaja în discuții de orice fel fără să se simtă inhibat ca atunci când era treaz, își destăinuia gândurile și frustrările pe care, treaz fiind, le-ar fi trecut fără îndoială sub tăcere, iar odată i se năzări că ar fi comis în somn o infidelitate de ordin militar. În ultima noapte de călătorie, pe când stătea de veghe lângă hamacul generalului, José Palacios îl auzi pe Carreño spunând de la prora ambarcațiunii:

— Șapte mii opt sute optzeci și două.

— Despre ce vorbim? îl întrebă José Palacios.

— Despre stele, răspunse Carreño.

Generalul deschise ochii, convins că acesta vorbea în somn, și se ridică în capul oaselor în hamac ca să privească cerul nopții pe fereastră. Era imens și luminos, iar stelele cu contururi clare suzeau cerul fără să lase un loc liber.

— Trebuie să fie de vreo zece ori mai multe, spuse generalul.

— Ba sunt câte am zis, spuse Carreño, plus încă două căzătoare, care au dispărut în timp ce le număram.

Atunci generalul se sculă din hamac și îl văzu întins pe spate la proră, mai treaz ca

oricând, cu pieptul gol brăzdat de o rețea încurcată de cicatrice și numărând stelele cu brațul ciuntit. Așa îl găsiseră după lupta de la Cerritos Blancos din Venezuela, însângerat și cu trupul pe jumătate ciopârțit și îl lăsaseră întins în noroi, crezându-l mort. Avea paisprezece răni de sabie, și din cauza unora dintre ele și-a pierdut brațul. Mai târziu s-a ales cu alte răni, în alte lupte, dar nu s-a descurajat și a învățat să se folosească cu atâta iscusință de mâna stângă, încât a ajuns vestit nu numai pentru cruzimea cu care mânua arma, dar și pentru frumusețea scrisului său.

— Nici stelele nu scapă de moarte, zise Carreño. Acum sunt mai puține ca în urmă cu optsprezece ani.

— Ești nebun, spuse generalul.

— Nu sunt, ripostă Carreño. Sunt bătrân, dar refuz s-o cred.

— Am cu opt ani mai mult decât tine, spuse generalul.

— Eu am câte doi ani în plus pentru fiecare din rănilor mele, continuă Carreño. Așa că sunt cel mai bătrân dintre toți.

— În cazul ăsta, cel mai bătrân ar fi José Laurencio, replică generalul: șase împușcături, șapte răni de lance, două de săgeată.

Carreño îl luă în răspăr, răspunzându-i cu o mânie ascunsă:

— Iar cel mai tânăr ați fi dumneavoastră; nici măcar o zgârietură.

Nu era prima oară că generalul auzea acest adevăr ca pe un reproș, dar nu păru jignit să-l simtă în vocea lui Carreño, a cărui prietenie o pusese deja la încercare în situațiile cele mai grele. Se așeză lângă el ca să contemple împreună stelele, oglindite în apele fluviului. Când începu din nou să vorbească, după o îndelungă tăcere, Carreño era de acum cufundat în hăurile adânci ale visării.

— Nu accept ca viața să se sfârșească cu această călătorie, spuse el.

— Viețile nu se sfârșesc numai în moarte, replică generalul. Sunt și alte feluri de a muri, chiar și mai demne.

Carreño refuza să accepte ideea.

— Ar trebui să facem ceva, spuse el. Chiar de-ar fi să facem o baie bună cu *cariaquito morado*⁶. Și nu numai noi. Toată armata eliberatoare.

În cea de-a doua călătorie a sa la Paris, generalul nu auzise încă vorbindu-se de băile cu *cariaquito morado*, care nu era altceva decât floarea de *lentana*, bine cunoscută în țara sa că ar alunga ghinionul. Doctorul Aimé Bonpland, colaborator al lui Humboldt, a fost cel care i-a vorbit cu o insidioasă seriozitate științifică de aceste flori pline de virtuți. Tot cam pe atunci a cunoscut un venerabil magistrat al Curții de Justiție a Franței, care își petrecuse tinerețea la Caracas și își făcea adeseori apariția în saloanele literare de la Paris cu frumoasele lui plete și barba de apostol vopsite în violet din cauza băilor purificatoare.

El râdea de tot ce mirosea a superstiție sau practică miraculoasă sau de orice altă convingere care se opunea raționalismului dascălului său Simón Rodríguez. Pe atunci abia împlinise douăzeci de ani; era vădov de puțin timp și bogat, era uluit de încoronarea lui Napoleon Bonaparte, devenise mason, recita pe de rost, cu voce tare, paginile favorite din *Emil* și *Noua Eloiză* de Rousseau, care au fost mult timp cărțile lui de căpătai, și străbătuse pe jos, de mână cu maestrul său și cu desaga în spate, aproape toată Europa. Pe una dintre colinele de pe care se vedea Roma la picioarele lor, don Simón Rodríguez a rostit una din sentințele lui profetice despre soarta Americii. Dar el a văzut-o mai clar.

— Pe nemernicii ăia de spanioli trebuie să-i dăm afară din Venezuela numai în șuturi. Și vă jur că am s-o fac!

Când, în cele din urmă, a intrat în posesia moștenirii la vârsta majoratului, a adoptat stilul de viață pe care i-l impuneau atmosfera exuberantă a epocii și firea sa expansivă, tocând o sută cincizeci de mii de franci în trei luni. Locuia în camerele cele mai scumpe din hotelul cel mai costisitor din Paris, avea doi valeți în livrea, o trăsură cu cai albi și un vizitiu turc, și amante pe care le schimba după împrejurări, fie că se afla la masa lui preferată din cafeneaua „Procope”, ori la balurile din Montmartre, ori în loja personală de la teatrul de operă, și povestea oricui era dispus să-l creadă că pierduse trei mii de pesos la ruletă, într-o noapte cu ghinion.

Întors la Caracas se simțea și mai legat de Rousseau, care îi era mai drag decât lumina ochilor, și continua să recitească *Noua Eloiză* cu o pasiune rușinoasă, dintr-un

⁶ Arbust care răspândește o aromă suavă; are flori albe sau mov; *morado* = mov

exemplar făcut ferfeniță, care se dezmembra când îl lua în mână. Cu toate acestea, cu puțin înainte de atentatul din 25 septembrie, când își îndeplinise întru totul jurământul făcut la Roma, a întrerupt-o pe Manuela Sáenz în timp ce-i recita pentru a zecea oară *Emil*, pentru că i s-a părut o carte detestabilă. „Nicăieri nu m-am plictisit atâta ca la Paris în anul 1804”, i-a spus el de astă dată. În schimb, pe când se afla acolo, se crezuse nu numai fericit, dar chiar cel mai fericit om de pe pământ, fără să-și fi vopsit destinul cu apele binefăcătoare de *cariquito morado*.

După douăzeci și patru de ani, furat de vraja apelor fluviului, învins și pe moarte, s-o fi întrebat, poate, dacă să se încumete să dea dracului frunzele de sovârv și de salvie și cojile de portocale amare din care îi prepara José Palacios băile lui reconfortante și să urmeze sfatul lui Carreño de a se afunda cu totul, împreună cu armata lui de cerșetori, cu gloria ce nu îi mai servea la nimic, cu greșelile lui memorabile, cu întreaga țară, într-un ocean mântuitor de *cariquito morado*.

Era o liniște desăvârșită în noaptea aceea, ca în uriașele estuare din Llanos, unde puteai să auzi ecourile unor discuții intime de la o distanță de mai multe leghe. Cristofor Columb trăise un asemenea moment și notase în jurnalul său: „Toată noaptea am auzit păsările zburând”. Căci uscatul era aproape după șaiszeci și nouă de zile de călătorie pe apă. Le auzi și generalul. Începură să zboare pe la opt, în vreme ce Carreño dormea, iar peste o oră erau așa de multe deasupra capului său, încât adierea pe care o iscau cu aripile era mai puternică decât a vântului. Puțin mai târziu începură să înoate pe sub bărci niște pești enormi, rățăciți printre stelele din adâncuri, și se simțiră primele rafale cu iz de putreziciune dinspre nord-est. Nu era nevoie s-o vezi cu adevărat ca să recunoști forța inexorabilă pe care o sădea în inimi acea ciudată senzație de libertate.

— Dumnezeule al celor sărmani! oftă generalul. Încă puțin și am ajuns.

Și așa era. Căci iată că se vedea marea, iar dincolo de mare era lumea.

Și așa ajunse din nou la Turbaco. În aceeași casă cu odăi răcoroase, cu arcade mari și uși cu geamuri ce dădeau spre piața acoperită cu pietriș și spre curtea interioară ca de mănăstire unde văzuse fantoma lui don Antonio Caballero y Gángora, arhiepiscop și vicerege al Noii Granade, care în nopțile cu lună își mai liniștea conștiința încărcată de multele lui păcate și greșeli iremediabile, plimbându-se printre portocali. Spre deosebire de clima dominantă din regiunea de coastă, fierbinte și umedă, cea din Turbaco era mai rece și mai sănătoasă, grație poziției sale deasupra nivelului mării, iar pe malul gârlelor creșteau dafini imenși cu rădăcini tentaculare la umbra cărora se întindeau soldații să-și facă somnul de după-amiază.

Sosiseră cu două seri în urmă la Barranca Nueva, punctul final al călătoriei de-a lungul fluviului după care tânjiseră, și fuseseră nevoiți să doarmă chinuit în mirosul pestilențial al unui șopron cu pereții din paiantă, printre grămezi de saci cu orez și piei netăbăcite, pentru că nu aveau rezervat nici un loc de popas și nu erau pregătite nici catârcele pe care le tocmiseră din timp. Așa încât generalul ajunse la Turbaco ud leoarcă, mâhnit și dornic să se culce, dar fără să-i fie somn.

Nu isprăviseră încă descărcatul și vestea sosirii lor se și răspândise până la Cartagena de Indias, la numai șase leghe de locul în care se aflau, unde generalul Mariano Montilla, intendent șef și comandant militar al provinciei, pregătise pentru a doua zi o manifestație populară de bun sosire. Dar el n-avea chef de festivități nehibzuite. Pe cei care îl așteptară pe drumul mare, pe burnița necruțătoare, îi salută cu efuziune ca pe niște vechi prieteni, dar le ceru cu aceeași franchețe să îl lase singur.

De fapt, se simțea mai rău decât lăsa să se vadă proasta lui dispoziție, chiar dacă se încăpățâna s-o ascundă, încât până și membrii suitei sale observau cât de mult se șubrezea de la o zi la alta. Avea sufletul vlăguit. Pielea lui își schimbase culoarea dintr-un verzui pal într-un galben cadaveric. Avea febră, iar durerile de cap deveniseră permanente. Preotul paroh se oferă să cheme un medic, dar el se împotrivi.

— Dacă îi luam în seamă pe doctorii mei, de mult eram în groapă.

Sosise cu dorința de a-și continua în ziua următoare drumul spre Cartagena, dar în cursul dimineții primi vestea că nu se afla în port nici un vas cu destinația Europa și nici nu-i venise pașaportul cu ultima poștă. Așa că se hotărî să rămână acolo trei zile ca să se odihnească. Ofițerii săi se bucurară nu numai pentru că era spre binele stării sale trupesti, ci și fiindcă primele vești despre situația din Venezuela, care soseau în secret, nu erau dintre cele mai salutare pentru dispoziția lui sufletească.

Nu îi putu împiedica totuși pe localnici să arunce petarde până li se termină pulberea, nici să instaleze foarte aproape o formație de cimpoieri, care avea să cânte întruna până noaptea târziu. Din ținuturile mlăștinoase Marialabaja, aflate în apropiere, îi mai aduseră și o trupă de negri, femei și bărbați, costumați în curteni europeni din secolul al XVI-lea, care parodiau, cu o măiestrie tipic africană, dansurile spaniole de salon. Îi aduseră pentru că, în vizita lui anterioară, generalului îi plăcuseră atât de mult, încât îi rechemase de mai multe ori, dar de astă dată nici măcar nu se uită la ei.

— Terminați cu hărmălaia asta de aici! spuse el.

Viceregele Caballero y Góngora construisese casa și locuise în ea vreo trei ani, și ecourile fantomatice ale încăperilor ei erau puse pe seama lucrării vrăjitoarești a sufletului său chinuit. Generalul nu vru să revină în dormitorul de data trecută, pe care și-l amintea ca pe o cameră a coșmarurilor, căci în fiecare noapte când dormise acolo visase o femeie cu pletele pline de lumină care îl lega la gât cu o panglică roșie până îl trezea, și asta se repeta o dată și încă o dată, și tot așa până în zori. Așa încât ceru să i se atârne hamacul de belciugele din salon și dormi puțin, fără să viseze. Ploua torențial și un grup de copii se ițiră la ferestrele dinspre stradă ca să-l vadă cum doarme. Unul din ei îl trezi cu glas tainic:

— Bolívar, Bolívar!

El îl căută cu privirea împăienjenită de febră, iar copilul îl întrebă:

— Tu mă iubești?

Generalul răspunse afirmativ cu un zâmbet ezitant, dar după aceea porunci să fie alungate găinile care umblau prin casă la orice oră, să fie luați copiii de acolo și să se închidă ferestrele, apoi adormi din nou. Când se trezi iar, continua să plouă, iar José Palacios pregătea apărătoarea de țăntari pentru hamac.

— Am visat că un copil de pe stradă îmi pune întrebări ciudate prin fereastră, îi spuse generalul.

Acceptă o ceșcuță cu infuzie, cea dintâi în douăzeci și patru de ore, dar nu izbuti s-o termine de băut. Se întinse din nou în hamac, cuprins de un leșin, și rămase mult timp adâncit într-o meditație crepusculară, contemplând șirul de liliesci agățați de grinzile din tavan. În cele din urmă spuse oftând:

— Am ajuns la fundul sacului.

Fusese atât de darnic cu foștii ofițeri și simplii soldați din armata eliberatoare care i-au vorbit despre necazurile lor în timpul călătoriei pe fluviul Magdalena, încât ajuns la Turbaco, nu mai rămăsese decât cu a patra parte din banii de drum. Rămânea de văzut dacă guvernul provinciei avea în vistieria sa secătuită fonduri disponibile ca să acopere valoarea mandatului de plată, sau măcar posibilitatea să îl negocieze cu un agiotor. Pentru instalarea sa imediată în Europa conta pe recunoștința Angliei, căreia îi făcuse atâtea favoruri. „Englezii mă iubesc”, obișnuia el să spună. Ca să poată supraviețui cu demnitate potrivit nostalgiilor sale, împreună cu o suită cât de mică, se baza pe speranța iluzorie de a vinde minele de la Aroa. Cu toate acestea, dacă voia într-adevăr să plece, biletele de drum și costul călătoriei pentru el și suita sa erau prima urgență din ziua următoare, iar banii gheață pe care îi mai avea nu îi permiteau nici măcar să se gândească la plecare. Dar nici gând să renunțe la capacitatea sa infinită de a se amăgi atunci când îi venea lui la socoteală. Dimpotrivă. Deși vedea licurici acolo unde nu erau, din cauza febrei și a durerii de cap, își învinse starea de somnolență care îi paraliza simțurile și îi dictă lui Fernando trei scrisori.

Prima era o scrisoare de suflet ca răspuns la cuvintele de rămas bun ale mareșalului Sucre, în care nu făcu nici un comentariu despre boala lui, cu toate că obișnuia în situații ca cea din seara aceea, când avea atâta nevoie să fie compătimit. A doua scrisoare i-o adresă lui don Juan de Dios Amador, prefectul Cartagenei, cerându-i insistent să plătească cei opt mii de pesos, potrivit mandatului de plată, din tezaurul provinciei. „Sunt sărac și am nevoie de acești bani pentru plecare”, îi scria el. Rugămintea lui se dovede eficientă, căci nu trecură patru zile și primi răspunsul favorabil, iar Fernando plecă la Cartagena după bani. Cea de-a treia era pentru ministrul Columbiei la Londra, poetul José Fernández Madrid, cerându-i să plătească o poliță pe care generalul o emisese în favoarea lui sir Robert Wilson și alta în favoarea profesorului englez Joseph Lancaster, căruia i se datorau douăzeci de mii de pesos pentru că introdusese în Caracas noul sistem de învățământ prin acord de reciprocitate. „E în joc onoarea mea”, îi spuse el. Căci spera că vechiul lui proces se va fi soluționat până atunci și că minele se vor fi vândut. Zadarnică osteneală: până să ajungă scrisoarea la Londra, ministrul Fernández Madrid muri.

José Palacios le făcu semn să păstreze liniște ofițerilor care se ciondăneau în gura mare în vreme ce jucau cărți în galeria interioară, dar ei continuară să se certe în șoaptă până bătu de orele unsprezece la biserica din apropiere. Puțin după aceea se stinse sunetul cimpoaielor și al tobelor de la serbarea populară, briza mării îndepărtate împrăștie norii mari și întunecați care se adunaseră din nou după avera de după-amiază, iar luna plină se ivi ca o lumină în curtea cu portocali.

José Palacios nu îl neglija nici o clipă pe general, care, de când se lăsase seara, delira în hamacul lui din cauza febrei. Îi pregăti o poțiune obișnuită și-i adăugă un laxativ din frunze de siminichie, în speranța că cineva cu mai multă autoritate va îndrăzni să-i propună să cheme un doctor, dar nimeni nu o făcu. Abia dacă moțai o oră în zori.

În ziua aceea veni în vizită generalul Mariano Montilla cu un grup select de prieteni din Cartagena, printre care se aflau cei trei Juani din partidul bolivarist, cum erau ei cunoscuți: Juan García del Río, Juan de Francisco Martín și Juan de Dios Amador. Cei trei rămaseră îngroziți în fața aceluia trup chinuit care încercă să se ridice în capul oaselor în hamac și care nu avea destulă suflare ca să-i poată îmbrățișa pe toți. Îl văzuseră la Congresul Admirabil, ai cărui membri erau, și nu le venea să creadă că trupul i se împuținase atâta într-un timp așa de scurt. Îi ieșeau oasele prin piele și nu izbutea să-și fixeze privirea. Era probabil conștient de duhoarea și căldura răsuflării sale, căci avea grijă să le vorbească de la distanță și aproape din profil. Dar ce îi impresionă cel mai mult fu faptul evident că scăzuse în înălțime până într-atât încât generalului Montilla i se păru, când îl îmbrățișă, că-i ajungea până la brâu.

Cântărea patruzeci de kilograme și avea să aibă cu patru mai puțin cu o zi înainte de a muri. Înălțimea lui oficială era de un metru șazeci și cinci, cu toate că fișele medicale nu coincideau întotdeauna cu cele militare, iar pe masa de autopsie avea să măsoare cu patru centimetri mai puțin. Picioarele îi erau la fel de mici ca și mâinile în raport cu corpul și parcă și ele i se micșoraseră. José Palacios văzuse că pantalonii îi ajungeau până la înălțimea pieptului și trebuia să-și întoarcă manșetele de la cămașă. Generalul observă curiozitatea musafirilor și recunoscă că cizmele lui dintotdeauna, numărul treizeci și cinci după măsurile franțuzești, îi erau mari din luna ianuarie. Generalul Montilla, vestit pentru scânteietoarele lui vorbe de duh, chiar și în situațiile cele mai puțin potrivite, puse capăt patetismului.

— Important, spuse el, e ca Excelența voastră să nu se împuțineze pe dinăuntru.

Ca de obicei, își sublinie propriile cuvinte printr-un hohot violent, ca un tir de artilerie. Generalul îi răspunse cu un zâmbet ca între vechi amici și schimbă vorba. Vremea se îndreptase și era plăcut să stai la aer și să discuți, dar el preferă să-și primească musafirii așezat în hamac, în aceeași cameră unde dormise.

Tema dominantă a fost starea națiunii. Bolivariștii din Cartagena refuzau să recunoască noua constituție și pe conducătorii aleși, sub pretext că studenții santanderiști făcuseră presiuni inadmisibile asupra congresului. În schimb, militarii care îi erau fideli se menținuseră pe margine, din ordinul generalului, iar preoțimea rurală care îl susținea nu avu condiții să se mobilizeze. Generalul Francisco Carmona, comandantul unei garnizoane din Cartagena și credincios cauzei sale, fusese pe punctul de a declanșa o insurecție și încă mai amenința să o facă. Generalul îi ceru lui Montilla să i-l trimită pe Carmona ca să încerce să-l potolească. Apoi, adresându-se tuturor fără să se uite însă la vreunul dintre ei, le descrie în câteva cuvinte dure noul guvern:

— Mosquera e un dobitoc, iar Caycedo e un pișicher, și pe amândoi i-au băgat în sperieți copiii ăia de la Colegiul Sf. Batolomeu.

Ceea ce însemna, în jargon caribian, că președintele era un neputincios, iar vicepreședintele un oportunist capabil să treacă dintr-un partid într-altul, după cum bătea vântul. Mai adăugă, cu o acreală ca în zilele lui cele mai proaste, că nici nu era de mirare că erau amândoi frați de episcopi. În schimb, noua constituție i se păru mai bună decât era de așteptat, într-un moment istoric în care pericolul nu îl constituia înfrângerea în alegeri, ci războiul civil pe care Santander îl alimenta prin scrisorile lui de la Paris. Președintele ales lansase în Popayán tot felul de apeluri la ordine și unitate, dar încă nu spusese dacă accepta președinția sau nu.

— Îl așteaptă pe Caycedo să facă treaba murdară, spuse generalul.

— Mosquera trebuie să fie deja la Santa Fe, adăugă Montilla. A plecat de la Popayán luni.

Generalul nu știa, dar nici nu se miră.

— Or să vadă ei ce-o să se mai dezumfle când o să fie nevoit să acționeze, spuse el. Ți-a nu-i bun nici de portar la clădirea guvernului.

Reflectă îndelung și îl copleși tristețea.

— Păcat, continuă el. Omul potrivit era Sucre.

— Cel mai merituos dintre generali, spuse De Francisco zâmbind.

Vorbele acelea deveniseră de acum celebre în toată țara, în ciuda eforturilor pe care le făcuse generalul ca să împiedice răspândirea lor.

— Cuvintele geniale ale lui Urdaneta! glumi Montilla.

Generalul trecu cu vederea această întrerupere și se pregăti să afle amănuntele de culise ale politicii locale, mai mult în glumă decât în serios, însă Montilla restabili imediat atmosfera solemnă pe care el însuși o tulburase.

— Scuzați-mă, Excelență, spuse el, domnia voastră cunoaște mai bine ca oricare altul devotamentul meu față de Marele Mareșal, dar omul potrivit nu e el.

Și își duse ideea până la capăt, cu o afectare teatrală:

— Omul potrivit sunteți dumneavoastră.

Generalul i-o reteză scurt:

— Eu nu exist.

Apoi, reluând firul discuției, povesti cum mareșalul Sucre refuzase să răspundă rugămintelor sale de a accepta președinția Columbiei.

— Are toate calitățile ca să ne salveze de anarhie, comentă el, numai că s-a lăsat ademenit de cântecul sirenelor.

García del Río socotea că adevăratul motiv era că Sucre nu avea deloc vocația puterii. Generalului nu i se păru un obstacol de netrecut.

— În îndelungata istorie a umanității s-a dovedit de multe ori că vocația este fiica legitimă a necesității, spuse el.

Oricum, nostalgiile erau tardive, căci el știa mai bine ca oricine că generalul cel mai merituos din republică aparținea atunci unor oștiri mai puțin efemere decât ale sale.

— Marea putere stă în forța iubirii, spuse el, apoi își întregi gândul poznaș: Chiar Sucre a spus-o.

În timp ce generalul vorbea despre el la Turbaco, mareșalul Sucre pleca de la Santa Fe spre Quito singur și decepționat de viața militară, dar în floarea vârstei, sănătos tun și savurându-și gloria. Ultimul lucru făcut în ajun fusese să se ducă în secret la o cunoștință a lui, ghicitoare din Cartierul Egiptului, care îl călăuzise în multe din acțiunile lui de război, și ea văzuse în cărți că și în vremurile acelea furtunoase tot drumul pe mare era pentru el cel mai norocos. Dar Marelui Mareșal de Ayacucho i se părea prea lent pentru urgențele lui sentimentale, așa încât se expuse riscurilor ce îl pândeau pe uscat, în pofida bunului sfat al cărților de ghicit.

— Așa că nu e nimic de făcut, conchise generalul. Suntem atât de îndărătnici, că cel mai bun guvern e pentru noi cel mai rău.

Îi cunoștea pe susținătorii săi din partea locului. În epopeea războiului de eliberare, ei fuseseră personalități de marcă, posesori a nenumărate distincții, dar în împrejurările mărunte de zi cu zi erau cartofori înrăiți, mici traficanți de funcții, care ajunseseră chiar să încheie alianțe cu Montilla împotriva sa. Așa cum făcuse cu atâția alții, el nu se lăsă până nu izbuti să îi cucerească. Așa încât, le ceru să sprijine guvernul, chiar împotriva intereselor lui personale. Motivele sale aveau, ca de obicei, un suflu profetic: mâine, când el nu avea să mai fie, guvernul pentru care le cerea acum sprijin avea să-l cheme pe Santander, iar acesta avea să se întoarcă încununat de glorie ca să lichideze și ultimele rămășițe ale viselor lui; de patria imensă și unică pe care el o făurise în atâția ani de războaie și sacrificii nu avea să se aleagă decât praful și pulberea, partidele aveau să se sfâșie unele pe altele, iar numele lui avea să fie repudiat și opera vieții sale denaturată în memoria secolelor ce aveau să vină. Dar lui prea puțin îi păsa de toate astea în acel moment, dacă măcar putea fi împiedicat un nou episod sângeros.

— Insurecțiile sunt ca valurile mării, una trece, alta vine, spuse el. De-aia nu mi-au plăcut mie niciodată.

Apoi, văzând nedumerirea musafirilor, încheie:

— Cum se face că acum o regret până și pe aceea pe care am făcut-o împotriva spaniolilor.

Generalul Montilla și prietenii lui presimțiră că acela era sfârșitul. Înainte de a-și lua rămas bun, primiră de la el o medalie de aur cu efigia sa și nu putură să-și reprime senzația că era un dar postum. În timp ce se îndreptau spre ușă, García del Río spuse cu glas șoptit:

— Are de-acum față de mort.

Cuvintele lui, amplificate și repetate de ecourile casei, îl urmăriră pe general toată noaptea. Totuși, generalul Francisco Carmona se miră a doua zi văzându-l cât de bine arăta. Îl găsi în curtea cu mireasmă de flori de portocal, într-un hamac având numele lui brodat cu fir de mătase, pe care i-l făcuseră în localitatea învecinată, San Jacinto, și pe care José Palacios îl atârname între doi portocali. Tocmai se îmbăiase, iar părul dat pe spate și tunica de stofă albastră, fără cămașă, îi dădeau o aură de inocență.

În vreme ce se legăna foarte încet, îi dicta nepotului său Fernando o scrisoare plină de indignare adresată președintelui Caycedo. Generalului Carmona nu i se păru că ar fi bolnav pe moarte, cum i se spusese, poate pentru că îl vedea răscolit de unul din legendarele lui accese de furie.

Carmona era prea impunător ca să treacă pe undeva neobservat, dar generalul privi prin el pe când dicta o frază împotriva perfidiei detractorilor săi. Abia la sfârșit se întoarse spre uriașul care se uita la el fără să clipească, proțâpî cât era de mare în fața hamacului, și-l întrebă fără să îl salute:

— Și dumneata mă crezi un instigator de insurecții?

Generalul Carmona, așteptându-se la o primire ostilă, îl întrebă, la rândul lui, cu o ușoară aroganță:

— Dar de unde ați tras concluzia asta, domnule general?

— Exact de unde au tras-o și ei, răspunse el.

Îi dădu niște tăieturi din ziare pe care tocmai le primise prin poștă de la Santa Fe, în care era acuzat încă o dată că i-ar fi instigat în secret pe grenadiri la revoltă cu scopul de a reveni la putere împotriva hotărârii congresului.

— Mojicii nerușinate! spuse el. În timp ce eu îmi pierd vremea predicând unirea, avortoniiăștia mă acuză c-aș fi un complotist!

Citind textele, generalul Carmona avu un sentiment de amărăciune.

— Păi eu nu numai că așa credeam, spuse el, dar mă și bucuram că e adevărat.

— Îmi închipui, replică el.

Nu dădu semne de nemulțumire, ci îl rugă să-l aștepte să termine de dictat scrisoarea prin care cerea din nou aprobarea oficială de a pleca din țară. Până să isprăvească își recăpătă stăpânirea de sine cu aceeași fulgerătoare ușurință cu care și-o pierduse când citise presa. Se ridică fără ajutor și îl luă de braț pe generalul Carmona ca să se plimbe în jurul fântâni.

Lumina era o pulbere de aur ce se filtra prin frunzișul portocalilor după trei zile de ploi, stârnind păsărelele care zburăteau printre florile din copaci. Generalul le privi o clipă cu atenție, le resimți în suflet și spuse aproape oftând:

— Slavă domnului că încă mai cântă!

Apoi îi explică generalului Carmona, în termeni erudiți, de ce păsările din Antile cântă mai frumos în aprilie decât în iunie, după care trecu brusc la treburile care îl interesau. Nu îi trebuiră mai mult de zece minute să-l convingă să se supună necondiționat autorității noului guvern. Pe urmă îl conduse până la ușă și se duse în dormitor ca să îi scrie cu mâna lui Manuelei Sáenz, care continua să se plângă de piedicile pe care guvernul le pune scrisorilor sale.

La prânz abia dacă mâncă o farfurie de terci pe care Fernanda Barriga i-o aduse în dormitor în timp ce scria. La ora siestei îl rugă pe Fernando să-i citească în continuare dintr-o carte despre plantele chinezești pe care o începuse în noaptea trecută. José Palacios intră puțin mai târziu în dormitor cu infuzia de sovârv pentru baia caldă și îl găsi pe Fernando adormit pe scaun, cu cartea deschisă pe genunchi. Generalul stătea treaz în hamac și își duse degetul arătător la buze, făcându-i semn să nu vorbească. Pentru prima oară în două săptămâni nu avea febră.

Și așa, trăgând de timp, între o poștă și alta, rămase la Turbaco douăzeci și nouă de zile. Mai fusese acolo în două rânduri, dar nu apreciasse cu adevărat virtuțile medicinale ale locului decât a doua oară, cu trei ani în urmă, când se întorcea de la Caracas la Santa Fe ca să împiedice planurile separatiste ale lui Santander. I-a plăcut atât de mult clima de acolo, încât de data aceea a rămas zece zile în loc de două nopți, cum era prevăzut. Au fost zile

întregi de serbări populare. La sfârșit a avut loc o mare reprezentatie în arenă, în pofida aversiunii sale față de coride, și el însuși și-a măsurat forțele cu un tăuraș, care i-a tras din mână pătura în chip de muletă, smulgând mulțimii un țipăt de groază. Acum, în cea de-a treia vizită, jalnica lui soartă era împlinită, și fiecare zi care trecea nu făcea decât să o confirme până la exasperare. Ploile deveniră mai dese și mai mohorâte, iar viața se reduse la așteptarea știrilor despre noi și noi eșecuri. Într-o noapte, José Palacios, lucid cum era în starea lui de veghe încordată, îl auzi oftând în hamac.

— Dumnezeu știe pe unde-o umbla Sucre!

Generalul Montilla mai venise de două ori și îl găsisese într-o stare mult mai bună decât în prima zi. Mai mult decât atât: i se păru că, încet-încet își recăpăta elanul de altădată, judecând mai ales după stăruința cu care reclamă că orașul Cartagena nu votase încă noua constituție și nici nu recunoscuse noul guvern, potrivit înțelegerii din vizita lui anterioară. Generalul Montilla îi servi pe loc scuza că așteptau să afle mai întâi dacă Joaquín Mosquera accepta funcția prezidențială.

— Ar fi mai bine să-i anticipați decizia, spuse generalul.

În cursul următoarei vizite i-o ceru cu și mai multă vehemență, căci îl cunoștea pe Montilla de când era copil și știa că rezerva pe care el o punea pe seama altora nu putea să-i aparțină decât lui. Nu numai că îi lega o prietenie de clasă și de activitate comună, dar trăiseră alături o viață întreagă. Într-un timp relațiile lor s-au răcit până într-atât încât nu au mai vorbit unul cu altul, pentru că Montilla l-a lăsat pe general singur la Mompoș fără să-l sprijine cu trupe într-unul din momentele cele mai grele ale războiului împotriva lui Morillo, iar generalul l-a acuzat că este autorul moral al stării de dezbinare și capul tuturor răutăților. Reacția lui Montilla a fost așa de pătimașă, încât l-a provocat la duel, dar a continuat să lupte pentru cauza independenței, dincolo de resentimentele personale.

Studiase matematicile și filosofia la Academia Militară din Madrid și făcuse parte din garda personală a regelui Ferdinand VII până în ziua în care i-au sosit primele vești despre eliberarea Venezuelei. A fost mare complotist în Mexic, mare contrabandist de arme la Curaçao și mare luptător pretutindeni, din momentul în care s-a ales cu primele răni, la vârsta de șaptesprezece ani. În 1821 a curățat de spanioli zona de coastă, de la Riohacha până în Panama, și a cucerit Cartagena luptând contra unei armate mai numeroase și mai bine înarmate. Atunci, printr-un gest nobil, i-a propus generalului să se împace: i-a trimis cheile de aur ale orașului, iar acesta i le-a dat înapoi, împreună cu decizia de înaintare în gradul de general de brigadă și cu ordinul de a-și asuma guvernarea zonei de coastă. Nu era un conducător iubit, cu toate că își atenua măsurile excesive prin simțul umorului. Casa lui era cea mai frumoasă din oraș, ferma de la Aguas Vivas era dintre cele mai râvnite din toată provincia, iar oamenii îl întrebau în inscripțiile de pe ziduri de unde avusese bani să le cumpere. Dar el continua să rămână pe loc, după opt ani de dur și singuratic exercițiu al puterii, și se transformase într-un politician abil și imperturbabil.

La fiecare cerere stăruitoare a generalului, Montilla răspundea cu un alt argument. Până la urmă îi spuse totuși adevărul fără înconjur: bolivariștii din Cartagena erau hotărâți să nu voteze o constituție de compromis și să nu recunoască un guvern slab, care se născuse nu prin acordul, ci din dezbinarea tuturor. Era o atitudine tipică pentru politica locală, ale cărei divergențe fuseseră cauza unor mari tragedii istorice.

— Și nu fără motiv, de vreme ce Excelența voastră, omul cel mai liberal, ne lăsați la discreția acelor care și-au luat numele de liberali ca să distrugă tot ce ați înfăptuit dumneavoastră, spuse Montilla.

Așa încât singura soluție pentru rezolvarea situației era ca generalul să rămână în țară ca să împiedice fărâmițarea ei.

— Bine, dacă așa stau lucrurile, spune-i lui Carmona să mai vină o dată și o să-l convingem să se răzvrătească, răspunse generalul, cu un sarcasm care îi era caracteristic.

O să fie o luptă mai puțin sângeroasă decât războiul civil pe care cartagenezii vor să-l provoace cu impertinența lor. Înainte de a se despărți de Montilla își recăpătase însă calmul și îl rugă să aducă la Turbaco personalitățile marcante din rândurile susținătorilor săi ca să soluționeze divergențele. Încă îi mai aștepta când generalul Carreño îi aduse vestea că Joaquín Mosquera își preluase funcția prezidențială. El se bătu cu palma peste frunte.

— P... mă-sii de treabă! Nu cred nici dacă-l văd cu ochii mei.

Generalul Montilla veni să-i confirme știrea în aceeași după-amiază, pe o ploaie torențială cu vijelie care smulse copaci din rădăcină, distruse jumătate din sat, făcu praf

țarcul vitelor și duse o dată cu puhoiul de apă animalele înecate. Dar avu și efectul de a amortiza șocul veștii proaste. Membrii escortei oficiale, care se plictiseau de moarte din cauza zilelor întregi în care nu se întâmpla nimic, acționară pentru ca dezastrul să nu ia proporții mai mari. Montilla își aruncă pe el o manta de ploaie și conduse operațiunile de salvare. Generalul rămase așezat într-un balansoar în fața ferestrei, învelit cu o pătură, cu privirea meditativă și respirația domoală, contemplând puhoiul de noroi ce lua cu sine rămășițele din urma dezastrului. Acele capricii ale vremii din zona caraibiană îi erau cunoscute din copilărie. Totuși, în timp ce militarii se grăbeau să restabilească ordinea în casă, el îi spuse lui José Palacios că nu-și amintea să mai fi văzut vreodată așa ceva. Când, în cele din urmă, lucrurile se liniștiră din nou, Montilla intră în salon șiroind de apă și plin de noroi până la genunchi. Generalul rămânea la idea lui, imperturbabil.

— Ei, bine, Montilla, îi spuse el, Mosquera e acum președinte, și Cartagena tot nu-l recunoaște.

Dar nici Montilla nu se lăsa impresionat de vijelii.

— Dacă Excelența voastră s-ar afla la Cartagena, ar fi mult mai ușor, replică el.

— Ar exista riscul ca venirea mea să fie interpretată ca o imixtiune, și nu vreau să fiu eu în centrul atenției, spuse el. Mai mult: n-am să mă clintesc de-aici câtă vreme problema nu e rezolvată.

În seara aceea îi scrisese generalului Mosquera o scrisoare de curtoazie. „Tocmai am aflat, nu fără surpriză, că ați acceptat să preluați funcția de președinte al statului, fapt pe care îl socotesc îmbucurător atât pentru țară, cât și pentru mine”, îi scria el. „Dar îmi pare rău și îmi va părea întotdeauna rău pentru dumneavoastră”. Și încheie scrisoarea cu un post-scriptum abil: „Nu am plecat pentru că nu mi-a sosit pașaportul, dar voi pleca negreșit, de îndată ce îl voi primi”.

Duminică veni la Turbaco și se alătură suitei generalului Daniel Florence O'Leary, membru proeminent al Legiunii Britanice, care fusese mult timp aghiotant și secretarul bilingv al generalului. Montilla veni împreună cu el de la Cartagena, mai bine dispus ca oricând, și amândoi petrecură o după-amiază plăcută cu generalul la umbra portocalilor. După o discuție îndelungată cu O'Leary despre activitatea lui militară, generalul aruncă undița, ca întotdeauna:

— Ce mai zice lumea pe-acolo?

— Că nu e adevărat că plecați, răspunse O'Leary.

— Aha, făcu generalul. Dar de ce?

— Pentru că Manuelita rămâne pe loc.

Generalul îi replică cu o sinceritate dezarmantă:

— Dar ea întotdeauna a rămas pe loc!

O'Leary, prieten apropiat al Manuelei Sáenz, știa că generalul avea dreptate. Căci era adevărat că ea rămânea întotdeauna acasă, dar nu pentru că așa ar fi dorit, ci pentru că generalul o lăsa sub un pretext oarecare, într-un efort temerar de a scăpa de obligația unor amoruri formale. „N-am să mă mai îndrăgostesc niciodată”, i-a mărturisit el odată, când a venit vorba, lui José Palacios, singura ființă omenească față de care și-a permis vreodată asemenea destăinuirii. „E ca și cum ai avea două suflete în același timp”. Manuela s-a impus cu o fermitate de neclintit și fără ca propria demnitate să fie pentru ea un obstacol, dar cu cât încerca mai mult să-l subjuge, cu atât părea generalul mai dornic să se elibereze de lanțurile ei. A fost o iubire cu veșnice escapade. După primele două săptămâni de orgie de la Quito, el a trebuit să plece la Guayaquil ca să se întâlnească cu generalul José de San Martín, eliberatorul estuarului Río de la Plata, iar ea a rămas acasă întrebându-se ce fel de amant era acela care pleca în timpul cinei, lăsând în urma lui masa pusă. El îi promisese că îi va scrie în fiecare zi, de peste tot, ca să jure, cu inima zdrobită, că o iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva pe lumea aceasta. I-a scris, într-adevăr, uneori cu mâna lui, dar nu i-a trimis scrisorile. Între timp se consola cu o idilă multiplă cu cele cinci femei, inseparabile una de alta, ale familiei Garaycoa, fără ca el însuși să știe bine vreodată pe care anume ar fi ales-o dintre bunica de cincizeci și șase de ani, fiica de treizeci și opt și cele trei nepoate în floarea vârstei. Odată încheiată misiunea din Guayaquil, a fugit de toate, promițându-le iubire eternă și înapoiere grabnică, și a revenit la Quito ca să se cufunde în nisipurile mișcătoare ale Manuelei Sáenz.

La începutul anului următor a plecat din nou fără ea ca să încheie lupta de eliberare a Perului, ultimul efort prin care avea să-și îndeplinească visul. Manuela a așteptat patru luni,

dar s-a îmbarcat cu destinația Lima de îndată ce au început să-i sosească scrisori nu numai scrise — cum se întâmpla adeseori —, ci și gândite și simțite de Juan José Santana, secretarul particular al generalului. L-a găsit în casa de odihnă din La Magdalena, învestit de congres cu puteri dictatoriale și asediat de femeile frumoase și impertinente de la noua curte republicană. Într-atât de mare era dezordinea din locuința prezidențială, încât un colonel dintr-o unitate de lăncieri se mutase de acolo în miez de noapte pentru că nu-l lăsau să doarmă caznele amoroase de prin iatacuri. Dar Manuela se afla atunci pe un teren pe care îl știa prea bine. Se născuse la Quito, fiind copilul din flori al unei bogate moșierese creole cu un bărbat căsătorit, iar la optsprezece ani a sărit pe fereastra mănăstirii unde învăța, fugind cu un ofițer din armata regală. Cu toate acestea, după doi ani s-a căsătorit la Lima, împodobită cu lămâiță ca o fecioară, cu doctorul James Thorne, un om binevoitor care avea de două ori vârsta ei. Așa încât, revenită în Peru pe urmele iubirii vieții ei, nu a trebuit să o învețe nimeni să-și instaleze tabăra drept în mijlocul scandalului.

O'Leary a fost cel mai bun aghiotant al lui în aceste războaie ale inimii. Manuela nu a rămas pironită locului în La Magdalena, ci intra în casă când dorea, pe ușa din față și cu onoruri militare. Era isteată, neîmblânzită, de un farmec irezistibil și avea simțul puterii și o strașnică tenacitate. Vorbea bine engleza, grație soțului ei, și o franceză rudimentară dar inteligibilă și cânta la clavecin în stilul pedant al călugărițelor. Scrisul ei era încâlcit, cu o sintaxă de nepătruns, și murea de râs de ceea ce ea însăși numea ororile ei ortografice. Generalul a numit-o administratoarea arhivelor sale ca s-o aibă aproape, ceea ce le-a ușurat întâlnirile amoroase la orice oră și în orice loc, în larma sălbăticiunilor din pădurile Amazonului pe care Manuela le îmblânzea cu farmecele ei.

Când însă generalul a pornit să cucerească ținuturile greu de străbătut din Peru, care se mai aflau încă sub stăpânirea spaniolilor, Manuela nu a reușit să-l convingă s-o ia pe lângă statul său major. A mers după el fără îngăduința sa cu cuferele ei de primă doamnă, lăzile cu arhive și suita de sclave, în ariergarda trupelor columbiene care o adorau pentru limbajul ei deocheat, de cazarmă. A călătorit cale de trei sute de leghe călare pe o catârcă pe povârnișurile amețitoare ale Anzilor și în patru luni nu a izbutit să fie alături de general decât două nopți, într-una dintre ele pentru că a reușit să-l sperie amenințându-l cu sinuciderea. A trecut un timp până să descopere că, în timp ce ea nu putea să ajungă până la el, generalul se deconecta cu alte amoruri trecătoare, care i se iveau în drum. Printre ele idila cu Manuelita Madroño, o metisă necioplită de optsprezece ani, care îi sfîinți nopțile de insomnie.

De la întoarcerea ei la Quito, Manuela se hotărâse să-și lase soțul, pe care îl descria ca pe un englez insipid care făcea amor fără plăcere, conversa fără grație, mergea tacticos, saluta cu plecăciuni, se așeza și se ridica în picioare cu grijă și nu râdea nici măcar de propriile lui glume. Dar generalul a convins-o să-și păstreze cu orice preț privilegiile pe care i le conferea starea ei civilă, iar ea s-a supus calculului lui.

La o lună după victoria de la Ayacucho, stăpân de-acum al unei jumătăți a lumii, generalul a plecat în Alto Peru, care avea să se transforme mai târziu în Republica Bolivia. Nu numai că s-a dus fără Manuela, dar înainte de a pleca i-a înfățișat ca pe o problemă de stat necesitatea unei despărțiri definitive. „Văd că nimic nu ne poate uni sub semnul cinstei și al onoarei”, i-a scris el. „Pe viitor vei fi singură, deși alături de soțul tău, iar eu voi fi singur în mijlocul mulțimii. Gloria de a ne fi înfrânat va fi singura noastră consolare”. Nu trecuseră trei luni când a primit o scrisoare prin care Manuela îl amenința că pleca la Londra cu bărbatul ei. Vestea l-a surprins în patul Franciscăi Zubiaga de Gamarra, o femeie vitează și bătaioasă, soția unui mareșal care mai apoi avea să devină președintele republicii. Generalul nu mai așteptă o a doua tentativă amoroasă din noaptea aceea, ci se grăbi să-i dea Manuelei un răspuns neîntârziat, care suna mai curând a ordin de luptă: „Spune adevărul și nu pleca nicăieri”. Și sublinie cu mâna lui propoziția finală: „*Te iubesc statornic*”. Ea s-a conformat încântată.

Visul generalului a început să se năruie în aceeași zi în care a ajuns la apogeu. Abia întemeiase Bolivia și încheiase reorganizarea instituțională în Peru, că a trebuit să se întoarcă în mare grabă la Santa Fe, alarmat de primele tentative separatiste ale generalului Páez în Venezuela și de intrigile politice ale lui Santander în Noua Granadă. De astă dată i-a luat mai mult timp Manuelei să-l convingă să o lase să-l însoțească, dar când, în cele din urmă, a fost de acord, parcă au plecat țigani cu cortul, cu cuferele ei de călătorie așezate pe spinările a douăsprezece catârce, cu nelipsitele ei sclave, plus unsprezece pisici, șase câini,

trei maimuțe ce stăpâneau arta de a executa figuri obscene pentru reprezentațiile de la palat, un urs dresat să bage ața în ac și nouă colivii cu papagali și *guacamayas*¹ (Specie de papagali originară din America, având coada foarte lungă și penajul colorat în roșu, albastru și galben.) care îl înjurau pe Santander în trei limbi.

În noaptea blestemată de 25 septembrie abia a ajuns la Santa Fe la timp ca să salveze puțină viață care îi mai rămânea generalului de trăit. Trecuseră cinci ani de când se cunoscuseră, dar el era atât de îmbătrânit și de șovăielnic, de parcă ar fi trecut cincizeci, și Manuela avea impresia că se chinuia rătăcind prin cețurile singurătății. El avea să revină în sud la scurt timp după aceea ca să țină în frâu ambițiile colonialiste ale Perului față de Quito și Guayaquil, dar orice efort era deja inutil. Manuela a rămas atunci la Santa Fe, nedorind câtuși de puțin să meargă pe urmele lui, căci știa că eternul ei fugar nu mai avea de-acum nici măcar unde să evadeze.

O'Leary a notat în memoriile sale că generalul nu fusese niciodată atât de spontan în evocarea amorurilor lui furtive ca în după-amiaza aceea de duminică, la Turbaco. Montilla crezu și afirmă după ani de zile, într-o scrisoare particulară, că era un semn clar de bătrânețe. Incitat de buna sa dispoziție și de entuziasmul său dătător de încredere, Montilla nu rezistă tentației de a-i lansa generalului

o provocare cordială.

— Numai Manuela rămânea acasă? îl întreabă el.

— Toate rămâneau, răspunse generalul serios. Dar Manuela mai mult ca toate celelalte.

Montilla îi făcu cu ochiul lui O'Leary și spuse:

— Mărturisiți-ne, domnule general: câte au fost?

Generalul se eschivă.

— Mult mai puține decât crezi dumneata, replică el.

Noaptea, în timp ce își făcea baie caldă, José Palacios vru să-i risipească îndoielile.

— După socotelile mele sunt treizeci și cinci, spuse el. Fără să punem la socoteală și puicuțele de câte o noapte, bineînțeles.

Cifra se potrivea cu calculele generalului, dar el nu dorise să le-o spună musafirilor, în timpul vizitei.

— O'Leary e un mare om, un mare militar și un prieten credincios, dar notează tot ce se întâmplă, explică el. Și nu e nimic mai periculos decât memoria scrisă.

În ziua următoare, după o lungă discuție între patru ochi cu O'Leary, care îi vorbise despre situația de la graniță, îi ceru acestuia să meargă la Cartagena cu însărcinarea oficială de a-l pune la curent cu plecările navelor spre Europa, cu toate că adevărata lui misiune era aceea de a-l informa în detaliu despre chestiunile de culise ale politicii locale. O'Leary abia avu timp să ajungă. Sâmbătă, 12 iunie, congresul din Cartagena adoptă noua constituție și îi recunoscu pe demnitarii aleși. Montilla îi trimise generalului, împreună cu această veste, un mesaj ce nu putea fi trecut cu vederea: „Vă așteptăm”.

Continua să aștepte și în momentul când îl făcu să sară din pat zvonul că generalul murise. Porni spre Turbaco în galop, neavând timp să aștepte confirmarea veștii, și acolo îl găsi pe general într-o stare mai bună ca oricând, dejunând cu contele francez de Raigecourt, care venise să-l invite să plece împreună în Europa cu un pachebot englez ce sosea la Cartagena în săptămâna următoare. Era încununarea unei zile bune. Generalul își propusese să-și înfrunte boala cu ajutorul forței interioare și nimeni nu putea spune că nu izbutise. Se sculase devreme, trecuse pe la țarcurile cu vite la ora mulului, vizitase tabăra grenadirilor, se interesase de condițiile lor de viață discutând chiar cu ei și dădu ordine ferme ca acestea să fie îmbunătățite. La întoarcere se opri la un birt din piață, bău cafea și își luă ceașca cu el ca să evite umilinta de a afla că au spart-o în urma lui. Tocmai se îndrepta spre casă, când fu atacat prin surprindere, la un colț de stradă, de copiii care ieșeau de la școală cântând și bătând din palme în același timp:

— *Trăiască Eliberatorul! Trăiască Eliberatorul!*

Buimăcit, nu ar fi știut ce să facă dacă nu l-ar fi lăsat chiar copiii să-și continue drumul.

Acasă îl găsi pe contele de Raigecourt, care sosise fără să se anunțe, însoțit de femeia cea mai frumoasă, cea mai elegantă și cea mai semețată pe care o văzuse în viața lui. Era îmbrăcată în costum de călărie, deși în realitate veniseră cu o caleașcă trasă de un asin. În legătură cu identitatea ei nu-i dezvălui decât faptul că se numea Camille și că era originară

din Martinica. Contele nu adăugă nimic, cu toate că în cursul acelei zile avea să devină evident că o iubea nebunește.

Simpla prezență a lui Camille îl făcu pe general să-și recapete entuziasmul de altădată, și el porunci să se pregătească în mare grabă un dejun de gală. Deși contele vorbea corect spaniola, discuția continuă în franceză, care era limba lui Camille. Când ea mărturisi că se născuse la Trois-Ilets, generalul făcu un gest de entuziasm și în ochii lui cu priviri stinse se ivi deodată o scânteie.

— A, spuse el. Unde s-a născut Josefina.

Ea râse.

— Vă rog, Excelență, mă așteptam la o remarcă mai inteligentă din partea dumneavoastră.

El se arătă jignit și se apără cu o evocare lirică a moșiei *La Pagerie*, unde era casa natală a lui Marie Joséphe, împărăteasa Franței, ce se anunța de la o distanță de mai multe leghe prin imensele plantații de trestie de zahăr, prin zarva păsărilor și mirosul înțepător al alambicurilor. Ea se miră că generalul cunoștea locurile atât de bine.

— Adevărul e că n-am fost niciodată acolo și nici în vreun alt loc din Martinica, recunosc eu.

— *Et alors?*⁷ întrebă ea.

— M-am pregătit ani de zile, răspunse generalul, pentru că știam că într-o zi voi avea nevoie să știu toate astea ca să fiu pe placul celei mai frumoase femei din acele insule.

Vorbea întruna, cu vocea spartă, dar elocventă, îmbrăcat cu niște pantaloni de bumbac imprimați și un veston din atlas și încălțat cu pantofii roșii de casă. Ei îi atrase atenția adierea de apă de colonie ce plutea în sufragerie. Generalul mărturisi că era o slăbiciune a lui atât de mare, încât dușmanii îl acuzau că ar fi cheltuit opt mii de pesos din fondurile publice pe apă de colonie. Era la fel de palid cum fusese cu o zi înainte, dar starea gravă în care se afla nu se vedea decât din puținătatea trupului său.

Numai între bărbați, generalul era în stare să-și dea drumul la gură ca ultimul borfaș, dar era de ajuns prezența unei femei pentru ca manierele și limbajul său să devină rafinate până la pedanterie. El însuși destupă, gustă și servi un vin fin de Burgundia, pe care contele îl defini fără pudoare ca pe o mângâiere catifelată. Tocmai erau la cafea când căpitanul Iturbide îi spuse ceva la ureche. El îl ascultă cu o expresie gravă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului râzând cu poftă.

— Ascultați aici, vă rog, spuse el, avem o delegație de la Cartagena venită pentru înmormântarea mea!

Porunci să fie lăsați să intre. Lui Montilla și însoțitorilor lui nu le rămase altceva de făcut decât să intre în joc. Aghiotanții chemară niște cimpoieri din San Jacinto care dădeau târcoale pe acolo din seara trecută, iar un grup de bătrâni, bărbați și femei, dansară *cumbia* în cinstea oaspeților. Camille rămase surprinsă de eleganța aceluia dans popular de origine africană, și dori să-l învețe. Generalul avea o reputație de mare dansator și unii dintre comeseni își amintiră că în ultima lui vizită dansase *cumbia* ca un adevărat maestru. Dar când îl invită Camille, el refuză onoarea care i se făcea.

— Trei ani înseamnă mult, spuse el zâmbitor.

Ea dansă singură după ce i se dădură două-trei indicații. Deodată, când muzicanții făcură o pauză, se auziră ovații și un șir de explozii zguduitoare și detunături de arme de foc. Camille se sperie.

Contele exclamă serios:

— Ei, drăcie! E revoluție!

— Nici nu vă puteți imagina ce nevoie am avea de așa ceva, spuse generalul râzând. Din păcate, nu e decât o luptă de cocoși.

Aproape pe negândite își termină cafeaua și, făcând un gest circular cu mâna, invită pe toată lumea la arena pentru luptele de cocoși.

— Vino cu mine, Montilla, ca să vezi ce mort sunt! spuse el.

Așa încât, la orele două după-amiază, se duse la arenă însoțit de un numeros grup avându-l în frunte pe contele de Raigecourt. Dar într-o adunare numai de bărbați cum era aceea, nimeni nu îi dădu atenție, ci toți își fixară privirile asupra lui Camille. Nimănui nu-i venea să creadă că femeia aceea uluitor de frumoasă nu era una dintre multele lui amante,

mai ales într-un asemenea loc, în care accesul femeilor era interzis. Și cu atât mai puțin când se spuse că era venită cu contele, căci era știut că generalul le punea pe amantele lui secrete să se afișeze în compania altor bărbați ca să ascundă adevărul.

Cea de-a doua luptă fu teribil de dură. Un cocoș roșu îi scoase ochii adversarului din câteva împunsături sigure de pinten. Dar cocoșul orb nu se dădu învins. Se înverșună împotriva celuilalt până izbuti să-i smulgă căpățâna, pe care i-o măncă ciugulindu-i-o.

— Nu mi-am imaginat niciodată un spectacol atât de sângeros, spuse Camille. Dar îmi place.

Generalul o lămuri că era cu mult mai sângeros când cocoșii erau asmuțiți prin strigăte obscene și se trăgea în aer, dar că publicul se simțea stânjenit în după-amiaza aceea de prezența unei femei, și mai cu seamă a uneia atât de frumoase. O privi cu cochetărie și îi spuse:

— Așa că vina e a dumneavoastră.

Ea zâmbi, amuzată.

— Ba a dumneavoastră, Excelență, pentru că ați condus atâția ani această țară și nu ați dat o lege care să-i oblige pe bărbați să se comporte la fel și când sunt de față femei și când nu sunt.

El începea să-și piardă cumpătul.

— Vă rog să nu-mi spuneți Excelență, îi replică. Mi-e de-ajuns să fiu un om drept.

În seara aceea, când îl lăsă plutind în apele ineficace din scaldătoare, José Palacios îi spuse:

— Femeie mai arătoasă ca asta n-am mai văzut.

Generalul nu deschise ochii.

— E îngrozitoare, răspunse.

Apariția sa la arena de lupte de cocoși era, potrivit părerii curente, un act premeditat prin care să contrazică diversele afirmații referitoare la boala lui, atât de gravă în ultimele zile încât nimeni nu puse la îndoială zvonul despre moartea sa. Ea își făcu efectul, căci scrisorile trimise de la Cartagena duseră către diverse destinații știrea despre starea lui bună de sănătate, iar susținătorii săi o sărbătoriră prin serbări populare mai degrabă sfidătoare decât vesele.

Generalul reușise să-și păcălească până și propriul trup, căci continuă să fie foarte bine dispus și în zilele următoare și chiar își permise să-și reia locul la masa de joc a aghiotanților, care își mai amăgeau plictiseala jucând partide interminabile. Andrés Ibarra, cel mai tânăr și mai exuberant, care mai avea încă idei romantice despre război, îi scrisese în acele zile unei prietene din Quito: „Mai bine moartea în brațele tale decât această pace fără tine”. Jucau zi și noapte, uneori absorbiți de misterul cărților de joc, alteori ciondănindu-se în gura mare, dar întotdeauna săcâți de țăntării care în anotimpul acela cu ploii îi asaltau chiar și în plină zi, în ciuda focurilor de bălegar din grajduri pe care ordonanțele de serviciu le țineau mereu aprinse. El nu mai jucase din noaptea nefericită de la Guaduas, căci incidentul dur pe care îl avusese cu Wilson îi lăsase un gust amar pe care voia să și-l alunge din suflet, dar le asculta din hamac țipetele, destăinuirile, dorul de război în trândăveala unei păci iluzorii. Într-o seară se învârti puțin prin casă și nu rezistă tentației de a se opri în galerie. Celor așezați cu fața spre el le făcu semne să tacă și se apropie de Andrés Ibarra pe la spate. Îi puse câte o mână pe fiecare umăr, ca ghearele unei păsări de pradă, și-l întrebă:

— Spune-mi un lucru, vere, și dumitale ți se pare că am față de mort?

Ibarra, obișnuit cu stilul lui, nu se întoarse să-l privească.

— Mie nu, domnule general, îi răspunse.

— Atunci ori ești orb, ori minți, spuse el.

— Ori sunt întors cu spatele, continuă Ibarra.

Generalul se interesă de joc, se așeză, și până la urmă jucă. Pentru toți, aceasta a fost ca o revenire la normalitate, nu numai în seara aceea, dar și în cele care urmau. „Până ne sosește pașaportul”, după cum se exprimă generalul. José Palacios îi repetă totuși că, în ciuda ritualului jocului de cărți, în ciuda bunăvoinței sale, în ciuda propriei sale persoane, ofițerii din suită erau sătui până-n gât de acel du-te-vino spre neant.

Nimeni nu era mai preocupat decât el de soarta ofițerilor săi, de întâmplările lor mărunte de zi cu zi și de perspectivele vieții lor, dar când problemele erau iremediabile le rezolva înșelându-se pe sine însuși. De la incidentul cu Wilson, apoi în toată călătoria pe

fluviu, refuzase din când în când să se mai gândească la suferințele lui ca să se ocupe de ei. Comportamentul lui Wilson era de neconceput, și numai un grav sentiment de frustrare putea să-i inspire o reacție atât de dură. „E un militar la fel de bun ca și tatăl lui”, spusese generalul când îl văzuse luptând la Junín. „Și mai modest”, adăugase el, când a refuzat să primească înaintarea în gradul de colonel pe care i-a acordat-o mareșalul Sucre după bătălia de la Tarqui și pe care el l-a obligat să o accepte.

Regimul pe care li-l impunea tuturor, atât pe timp de pace cât și în război, era nu numai acela al unei discipline eroice, dar și acela al unei fidelități care aproape se cerea sprijinită de clarviziune. Erau oameni de război, cu toate că nu și de cazarmă, căci luptaseră atât de mult, încât abia dacă avuseseră timp să-și instaleze tabere. Erau oameni de tot felul, dar nucleul acelora care au dus războiul de independență alături de general era format din floarea aristocrației creole, educată la școlile principilor. Duseseră o viață de luptă deplasându-se dintr-un loc într-altul, departe de casele lor, de nevestele lor, de copiii lor, departe de tot, iar nevoia îi transformase în politicieni și bărbați de stat. Erau cu toții venezueleni, cu excepția lui Iturbide și a aghiotanților europeni, și aproape toți erau rude de sânge sau prin alianță cu generalul: Fernando, José Laurencio, cei doi Ibarra, Briceño Méndez. Legăturile de clasă și de sânge îi identificau și îi uneau.

Unul din ei se deosebea de ceilalți: José Laurencio Silva, fiul moașei din satul El Tinaco, din Llanos, și al unui pescar. Ca și tatăl și mama lui, era foarte oacheș, din categoria desconsiderată a mulatrilor, dar generalul îl însurase cu Felicia, o altă nepoată a sa. A avansat în carieră de la recruta voluntar în armata eliberatoare la șaisprezece ani până la generalisim la cincizeci și opt, alegându-se cu peste cincisprezece răni grave și multe altele mai ușoare, provocate de diverse arme, în cincizeci și două de acțiuni de luptă din toate campaniile războiului de independență. Singura neplăcere pe care i-a adus-o condiția lui de mulatru a fost faptul de a fi respins de o doamnă din aristocrație pe care a invitat-o la dans în timpul unei petreceri de gală. Generalul a cerut atunci să se repete valsul și l-a dansat cu el.

Generalul O'Leary era opusul lui: blond, înalt, cu o înfățișare atrăgătoare, subliniată de uniformele lui dichisite. Sosise în Venezuela la vârsta de optsprezece ani ca stegar al unei unități de Husari Roșii și își desfășurase întreaga carieră participând la aproape toate luptele din războiul de independență. Avusese și el, ca toți ceilalți, ceasul său de dizgrație, pentru că i-a dat dreptate lui Santander în disputa acestuia cu José Antonio Páez, când generalul l-a însărcinat să caute o formulă de reconciliere. Generalul nu s-a mai salutat cu el și l-a lăsat paisprezece luni de capul lui, până i-a trecut supărarea.

Meritele personale ale fiecăruia dintre ei erau indiscutabile. Partea proastă era că generalul nu a fost niciodată conștient de zidul de autoritate pe care el însuși îl ridica în fața lor, cu atât mai greu de trecut cu cât el se credea mai accesibil și mai generos. Dar în seara în care José Palacios îl făcu să înțeleagă care era starea lor de spirit, jucă de la egal la egal, pierzând fără să se mai sinchisească, până când și ofițerii se lăsară în voia jocului.

Era limpede că nu-i mai măcinau vechile nemulțumiri. Nu le păsa că se simțeau înfrânți chiar și după ce câștigau un război. Nu le păsa de încetineala cu care generalul le acorda avansările ca să nu apară ca niște privilegii, nu le păsa nici de dezrădăcinarea pe care o implica viața lor de continuă deplasare dintr-un loc într-altul, nici de necazurile amorurilor întâmplătoare. Soldele erau reduse la o treime din cauza crizei fiscale din țară și chiar și așa se primeau cu o întârziere de trei luni și în bonuri de valoare cu o convertibilitate îndoielnică, pe care ei le vindeau în pierdere speculanților. Nu le păsa însă, după cum nu le păsa dacă generalul pleca trântind ușa cu o bufnitură care să răsună în lumea întregă, nici dacă îi lăsa la discreția dușmanilor săi. Nimic din toate acestea: gloria era pentru alții. Ceea ce nu puteau răbda era sentimentul de nesiguranță pe care li-l trezise din momentul când luase hotărârea de a se retrage de la putere, sentiment ce devenea din ce în ce mai insuportabil pe măsură ce continua, tot mai anevoios, drumul acela nesfârșit spre nicăieri.

Generalul se simți atât de mulțumit în seara aceea încât, în timp ce făcea baie, îi spuse lui José Palacios că nu mai exista nici cea mai mică neînțelegere între el și ofițerii săi. Cu toate acestea, ofițerii rămaseră cu impresia că nu reușiseră să-i trezească generalului un sentiment de recunoștință sau de culpabilitate, ci un început de neîncredere.

Mai ales José Maria Carreño. Din noaptea când stătuseră de vorbă în barcă era morocânos și, fără să știe, alimenta zvonul că ar fi în legătură cu separatiștii din Venezuela.

Sau, cum se spunea atunci, că devenea un căzuș. Cu patru ani în urmă, generalul și-l scosese din suflet, ca pe O'Leary, ca pe Montilla, ca pe Briceño Méndez, ca pe Santana, ca pe atâția alții, pentru simpla bănuială că dorea să câștige popularitate pe socoteala armatei. Ca și atunci, acum generalul îl pune sub supraveghere, îi adușmea urmele, pleca urechea la toate calomniile ce se scorneau pentru discreditarea lui, încercând să întrezărească un licăr cât de mic în întunericul propriilor sale îndoieli.

Într-o noapte, n-a știut niciodată dacă adormit fiind sau treaz, îl auzi spunând din camera alăturată că pentru binele patriei erai îndreptățit să recurgi până și la trădare. Atunci îl luă de braț, îl duse în curte și-l supuse puterii sale irezistibile și miraculoase de seducție, tutuindu-l, așa cum făcea numai în situații excepționale. Carreño îi mărturisi adevărul. Într-adevăr, era mâhnit pentru că generalul își lăsa opera de izbeliște, fără să-i pese că în urma sa rămâneau cu toții fără nici un căpătai. Dar planurile lui de trădare erau cinstite. Obosit să tot caute o scânteie de speranță în acea călătorie a orbilor, nemaiputând să trăiască fără suflet, se hotărâse să fugă în Venezuela ca să se pună în fruntea unei mișcări armate în favoarea unificării.

— Nu-mi trece prin minte altceva mai demn de făcut, încheie el.

— Dar tu ce crezi, că o să fii mai bine tratat în Venezuela? îl întreabă generalul.

Carreño nu îndrăzni să-i răspundă afirmativ.

— În sfârșit, cel puțin acolo ne e patria, replică el.

— Nu fi prost! spuse generalul. Pentru noi patria e America, și toată este la fel: fără leac.

Nu îl lăsa să mai spună nimic. Îi vorbi îndelung, arătându-i cu fiecare cuvânt ceea ce părea să fie lăuntru inimii sale, cu toate că nici Carreño nici nimeni altul nu avea să știe vreodată cum era ea în realitate. În cele din urmă, îl bătu ușor pe spate și-l lăsa în beznă.

— Lasă aiurelile, Carreño, îi spuse. S-a dus totul dracului.

Miercuri, 16 iunie, primi vestea că guvernul îi aprobase pensia viageră acordată de congres. Confirmă primirea ei printr-o scrisoare oficială adresată președintelui Mosquera, nu lipsită de ironie, iar după ce o termină de dictat îi spuse lui Fernando, imitând pluralul de maiestate și stilul pedant și ceremonios al lui José Palacios:

— Suntem bogați!

Marti, 22, primi pașaportul pentru plecarea din țară și, fluturându-l în aer, declară:

— Suntem liberi!

Două zile mai târziu, trezindu-se după o oră de somn chinuit, în hamac, deschise ochii și spuse:

— Suntem triști.

Atunci se hotărî să plece imediat la Cartagena, profitând de faptul că era o vreme înnorată și răcoroasă. Singurul ordin expres era ca ofițerii din suită să călătorească în civil și neînarmați. Nu dădu nici o explicație, nici un indiciu care ar fi lăsat să i se ghicească motivele, nu zăbovi să-și ia rămas bun de la nimeni. Plecară de îndată ce fu pregătită garda personală, lăsând bagajele pentru mai târziu, împreună cu restul alaiului.

În călătoriile sale, generalul obișnuia să se oprească ici și colo ca să se intereseze de problemele oamenilor cu care se întâlnea pe drum. Îi întreba de toate: ce vârstă aveau copiii lor, de ce boli sufereau, cum le mergeau treburile, ce gândeau ei în general. De astă dată nu scoase o vorbă, nu își schimbă ritmul de mers, nu tuși, nu dădu semne de oboseală și toată ziua nu puse gura pe nimic altceva decât un pahar de porto. După-amiază, pe la orele patru, se ivi la orizont vechea mănăstire de pe Cerro de la Popa. Era vremea procesiunilor, și de pe drumul mare se vedeau șirurile de pelerini ca niște furnici cărăușe urcând panta abruptă. Ceva mai târziu zăriră în depărtare nelipsitul stol de ulii rotindu-se deasupra pieței publice și a apelor de la abator. Cum dădu cu ochii de zidurile orașului, generalul îi făcu un semn lui José María Carreño. Acesta se apropie și îi dădu ciotul brațului său vânjos de șoimar ca să se sprijine.

— Am o misiune confidențială pentru dumneata, îi spuse generalul în șoaptă. Cum ajungem, caută să afli pe unde umblă Sucre.

La urmă îl bătu prietenește pe spate, cum îi era obiceiul, și încheie:

— Asta rămâne între noi, bineînțeles.

Un alai numeros avându-l în frunte pe Montilla îi aștepta pe șosea, iar generalul se văzu nevoit să-și continue călătoria până la capăt cu trăsura care îi aparținuse guvernatorului spaniol, trasă de o pereche de catârce sprintene. Cu toate că soarele începea

să coboare pe cer, crengile de mangrove parcă fierbeau din cauza zăpușelii în smârcurile amorțite ce înconjurau orașul, a căror duhoare era mai greu de suportat decât a apelor golfului, care de un secol emanau un iz de putreziciune de la sângele și resturile provenite de la abator. Când intrară pe poarta Semilunii, un stol de vulturi speriați se zburătăci din piață în înaltul cerului. Mai stăruiau încă urme de panică din cauza unui câine turbat care mușcase în dimineața aceea mai multe persoane de vârste diferite, printre care o femeie albă din Castilia care nu-și văzuse de drum. Îi mușcase și pe niște copii din cartierul sclavilor, dar chiar aceștia reușiseră să-l omoare aruncând cu pietre în el. Leșul era agățat de un copac, lângă poarta școlii. Generalul Montilla dădu ordin să fie ars, nu numai din motive sanitare, dar și ca să-i potolească pe sclavii care s-ar fi apucat să alunge farmecele cu descântece africane.

Populația din zona fortificată, convocată printr-un ordin urgent, ieșise în stradă. În iunie, în preajma solstițiului de vară, amurgurile întârziate deveneau mai diafane, în balcoane vedeai ghirlande de flori și femei îmbrăcate în rochii decoltate, viu colorate, ca fetele din mahalalele Madridului, iar clopotele catedralei, muzica de fanfară și bubuitul salvelor de artilerie se auzeau până la mare, dar nu reușeau câtuși de puțin să acopere mizeria pe care doreau să o ascundă. În vreme ce saluta cu pălăria din trăsura hodorogită, generalul nu putea să nu se vadă pe sine însuși într-o lumină jalnică, dacă compară acea primire modestă cu intrarea sa triumfală în Caracas din august 1813, încununat cu lauri, într-o caleașcă trasă de cele mai frumoase șase fete din oraș, prin mijlocul unei mulțimi cu ochii scăldați în lacrimi ce în ziua aceea îi dădu numele glorios cu care avea să rămână veșnic în memoria lumii: *El Libertador*. Caracasul era încă o localitate îndepărtată a provinciei coloniale, urâtă, tristă, săracă, dar după-amiezile pe Ávila umpleau sufletul de o nostalgie sfâșietoare.

Cea de atunci și cea de acum parcă nu erau două amintiri ale aceleiași vieți. Căci nobila și eroica cetate Cartagena de Indias, de mai multe ori capitală a viceregatului și adeseori slăvită ca una dintre cele mai frumoase din lume, nu mai era nici umbra a ceea ce fusese. Suferise nouă asedii, pe uscat și pe mare, și fusese prădată de câteva ori de corsari și de generali. Cu toate acestea, nimic nu o distrusese atâta cât luptele pentru independență, apoi războaiele dintre facțiuni. Familiile înstărite din vremurile de aur fugiseră din oraș. Foștii sclavi rămăseseră de izbeliște, într-o libertate fără rost, iar din palatele marchizilor ocupate acum de sărăcime ieșeau pe străzile pline de mormane de gunoarie niște șobolani mari cât pisicile. Centura de fortificații invincibile pe care don Felipe II dorise să le cerceteze cu aparatele sale de vedere la distanță din foșoarele Escorialului abia dacă mai putea fi imaginată pe câmpurile invadate de bălării. Comerțul, care atinsese o maximă înflorire în secolul al XVII-lea grație traficului cu sclavi se redusese la câteva dughene dărăpănate. Era imposibil să asociezi gloria cu miasma canalelor destupate. Generalul îi șopti lui Montilla la ureche:

— Mult ne-a mai costat nenorocita asta de independență!

Montilla convocă în seara aceea notabilitățile orașului în casa lui boierească din Strada Comerțului, unde dusesse o viață de mizerie marchizul de Valdehoyos, dar prosperase soția lui, marchiza, din contrabanda cu făină și comerțul cu sclavi. În casele cele mai răsărite se aprinseseră lumini ca în Duminica Floriilor, dar generalul nu își făcea iluzii, căci știa că în zona caraibiană orice eveniment de orice fel, până și moartea unui om de vază, putea să devină motiv de bairam public. Era, într-adevăr, o falsă petrecere. De câteva zile circulau niște manifeste pline de infamii, iar partidul advers își incitase cetele de susținători să arunce cu pietre în ferestre și să se ciomăgească cu poliștii.

— Slavă domnului că nu ne-a mai rămas nici un geam bun de spart! spuse Montilla cu obișnuitul său umor, dându-și seama că furia mulțimii era îndreptată mai mult împotriva lui decât a generalului. Întări rândurile grenadirilor din gardă cu trupe locale, încercui zona și interzise tuturor să-l informeze pe general despre starea de război ce se instalase în stradă.

Contele de Raigecourt trecu în seara aceea să-i spună generalului că pachebotul englez se zărea la orizont din castelele din Boca Chica, dar că el nu pleca. Motivul mărturisit era că nu dorea să împartă imensitatea oceanului cu un grup de femei ce călătoreau claie peste grămadă în singura cabină care exista. Dar adevărul era că, în ciuda dejunului monden de la Turbaco, în ciuda aventurii de la arena de lupte de cocoși, în ciuda a tot ceea ce făcuse generalul ca să biruie necazurile bolii, contele își dădea seama că starea sa nu îi

permitea să pornească în călătorie. Se gândea că sufletește era, poate, în stare să suporte călătoria, dar trupește nu, și refuza să-i facă morții un hatâr. Dar nici aceste motive, nici multe altele nu îl făcură pe general în seara aceea să renunțe la hotărârea pe care o luase.

Montilla nu se dădu bătut. Își expedie devreme oaspeții pentru ca bolnavul să se poată odihni, dar pe el îl mai reținu un timp în balconul interior în vreme ce o adolescentă plâpândă, îmbrăcată în tunică de muselină aproape invizibilă, le cântă la harpă șapte romanețe de amor. Erau atât de frumoase, și executate cu atâta duioșie, încât cei doi militari nu putură să rostească un cuvânt până ce briza mării nu luă cu sine și ultimele frânturi ale muzicii. Generalul rămase în balansoar amețit de somn, plutind pe undele muzicii de harpă, dar deodată se cutremură de un fior lăuntric și cântă cu glas abia șoptit, dar limpede și melodios, textul întreg al ultimei bucăți. La sfârșit se întoarse către cântăreață, murmurându-i un cuvânt de recunoștință spus din tot sufletul, dar în fața ochilor nu văzu altceva decât instrumentul părăsit și o cunună de lauri ofiliți. Atunci își aduse aminte.

— Este la Honda un bărbat întemnițat pentru crimă îndreptățită, spuse el.

Montilla râse înainte de a-și auzi propriile cuvinte spuse pe ton de bârfa:

— De ce culoare îi sunt coarnele?

Generalul se făcu că nu îl aude și îi înfățișă cazul în toate amănunțele, cu excepția incidentului cu Miranda Lyndsay în Jamaica, în care fusese personal implicat. Montilla avea soluția simplă a problemei.

— Trebuie să ceară să fie transferat aici din motive de sănătate, spuse el. Odată ajuns aici, ne ocupăm de grațierea lui.

— Se poate? întrebă generalul.

— Nu se poate, răspunse Montilla, dar se face.

Generalul închise ochii, fără să audă lătratul asurzitor al câinilor stârniți fără veste, și Montilla crezu că ațipise din nou. După ce reflectă adânc, deschise iar ochii și expedie toată afacerea.

— De acord, spuse. Dar eu nu știu nimic.

Abia după aceea auzi lătratul ce se propaga în unde concentrice dinspre zona fortificată spre mlaștinile cele mai îndepărtate, unde existau câini dresați să nu latre ca să nu-și dea stăpânii de gol. Generalul Montilla îi spuse că erau otrăviți câinii vagabonzi ca să se împiedice răspândirea turbării. Nu reușiseră să-i prindă decât pe doi dintre copiii mușcați în cartierul sclavilor. Pe ceilalți îi ascuseseră, ca de obicei, părinții, ca să moară sub oblăduirea zeilor la care se închinau, ori îi duceau în ascunzișurile din zonele sălbatice și mlăștinoase din Marialabaja, unde nu ajungea brațul guvernului, și încercau să-i salveze prin tot felul de meșteșuguri necurate.

Generalul nu încercase niciodată să suprimă acele rituri fataliste, dar otrăvirea câinilor i se părea nedemnă de condiția umană. Îi iubea la fel de mult cum îndrăgea caii și florile. Când s-a imbarcat pentru prima oară spre Europa, și-a luat cu el o pereche de cățelandri până la Veracruz. Avea mai mult de zece când a trecut Anzii din Llanos, din Venezuela, în fruntea a patru sute de oameni de la șes în picioarele goale, ca să elibereze Noua Granadă și să întemeieze republica Columbia. I-a purtat întotdeauna după el, pe timp de război. Nevado, cel mai vestit, care fusese alături de el din primele campanii și biruise singur o întreagă ceată de dulăi feroci ai armatei spaniole, a fost răpus de o lovitură de lance în prima luptă de la Carabobo. La Lima, Manuela Sáenz a avut mai mulți câini decât își putea permite, pe lângă mulțimea de animale de tot felul pe care le ținea la ferma din La Magdalena. Cineva îi spusese generalului că dacă murea un câine trebuie să-l înlocuiască imediat cu altul la fel și cu nume identic, ca să aibă impresia că era același. El nu era de acord. Întotdeauna i-a dorit diferiți unul de altul, ca să și-l amintească pe fiecare cu propria lui identitate, cu jindul din privire și gâfâitul neliniștit, și pentru ca moartea fiecăruia să îl doară. În noaptea nefericită din 25 septembrie, printre victimele asaltului s-au numărat cei doi copoi măcelăriți de complotiști. Acum, în ultima călătorie, îi avea cu sine pe ultimii doi care îi mai rămăseseră, pe lângă viteazul uitat de Dumnezeu pe care îl culeseră din apă. Vestea pe care i-o dădu Montilla, că numai în prima zi fuseseră otrăviți peste cincizeci de câini, îi alungă buna dispoziție cu care rămăsese după cântul sentimental de harpă.

Lui Montilla îi păru cu adevărat rău și-i făgădui că nu vor mai exista câini morți pe stradă. Promisiunea îl liniști nu pentru că ar fi crezut că avea să fie dusă la îndeplinire, ci pentru că bunele intenții ale generalilor lui erau o consolare. La aceasta se adăugă splendoarea nopții. Din curtea iluminată se înălța o boare de parfum de iasomie și aerul

părea de diamant, iar pe cer erau mai multe stele ca oricând. „Ca în Andaluzia în aprilie”, spusese el cândva, amintindu-și cuvintele lui Columb. Un vânt potrivnic duse cu sine zgomotele și mirosurile și nu mai rămase în urma lui decât tumultul valurilor zdrobindu-se de ziduri.

— Domnule general, spuse Montilla pe ton rugător. Nu plecați.

— Vasul e în port, răspunse el.

— Vor mai fi și altele, insistă Montilla.

— Tot aia e, replică el. Oricare va fi pentru mine ultimul.

Nu cedă nici un pic. După multe rugăminți zadarnice, lui Montilla nu îi rămase altceva de făcut decât să-i dezvăluie secretul pe care își dăduse cuvântul că avea să-l păstreze până în ajunul evenimentelor: generalul Rafael Urdaneta, în fruntea ofițerilor boliviariști, pregătea o lovitură de stat la Santa Fe pentru primele zile ale lui septembrie. Contrar celor așteptate de Montilla, generalul nu păru surprins.

— Nu știam, spuse el, dar era ușor de imaginat.

Montilla îi dezvălui atunci amănuntele complotului militar ce se punea de-acum la cale în toate garnizoanele fidele din țară, în înțelegere cu ofițeri din Venezuela. Generalul reflectă bine.

— N-are sens, spuse. Dacă Urdaneta vrea cu adevărat să pună țara la cale, să se înțeleagă cu Páez și să repete istoria ultimilor cincisprezece ani de la Caracas până la Lima. Pe urmă, nu mai sunt decât doi pași până în Patagonia.

Înainte de a se retrage la culcare lăsă totuși o ușă întredeschisă.

— Sucre e la curent? întrebă el.

— E împotriva, răspunse Montilla.

— Din cauza disputei lui cu Urdaneta, desigur, spuse generalul.

— Nu, continuă Montilla, ci pentru că e împotriva a tot ce-l împiedică să plece la

Quito.

— Oricum, cu el trebuie să vorbiți, spuse generalul. Cu mine vă pierdeți timpul.

Se părea că era ultimul lui cuvânt. Încât a doua zi, foarte devreme, îi porunci lui José Palacios să încarce bagajele la bord cât timp pachebotul se afla în golf și îl trimise la căpitanul vasului să-l roage să-l ancoreze în după-amiaza aceea în fața fortăreței Santo Domingo, pentru ca s-o poată vedea de pe balconul casei. Erau dispoziții atât de precise, încât, pentru că nu spusese cine avea să plece cu el, ofițerii își închipuiră că nu va lua pe nimeni. Wilson procedă după cum stabilise din ianuarie și își încărcă bagajul fără să ceară sfatul nimănui.

Până și cei mai puțin convinși de faptul că pleca se duseră să-și ia rămas bun când văzură cele șase căruțe încărcate trecând pe străzi și îndreptându-se spre cheiul din golf. Contele de Raigecourt, de astă dată însoțit de Camille, fu invitatul de onoare la dejun. Ea era, parcă, mai tânără și privirea îi părea mai puțin dură, așa cum era, cu părul prins într-un coc, cu o tunică verde și niște pantofi de casă de aceeași culoare. Generalul își ascunse prin câteva cuvinte pline de curtoazie neplăcerea de a o vedea.

— Doamna trebuie să fie foarte sigură de frumusețea ei ca să-și închipuie că verdele o avantajează, spuse în spaniolă.

Contele traduse imediat, iar Camille pufni într-un râs de femeie liberă, fără prejudecăți, care se revărsă în toată casa, împreună cu aroma de lemn-dulce a răsufării ei.

— Să n-o luăm iar de la capăt, don Simón, spuse ea.

Ceva se schimbase în amândoi, căci nici unul nu cutează să reia duelul verbal din timpul primei lor întâlniri de teamă să nu-l jignească pe celălalt. Camille uită de el, zburând în voie ca un fluture prin mulțimea special educată ca să vorbească franțuzește în ocazii ca cea de atunci. Generalul se duse să stea de vorbă cu fray⁸ Sebastián de Sigüenza, un om cumsecade ce se bucura de un binemeritat prestigiu pentru că îl tratase pe Humboldt de variola pe care o contractase în trecerea lui prin oraș, în anul 1800. Dar călugărul era singurul care nu făcea nici un caz de asta. „Domnul a lăsat ca unii să moară de variolă, alții nu, și baronul era printre aceștia din urmă”, spunea el. Generalul ceruse să-l cunoască în călătoria sa anterioară, când a aflat că vindeca trei sute de boli diferite prin tratamente pe bază de aloe.

Montilla dădu ordin să se pregătească parada militară de rămas bun când José

8 Titlu dat călugărilor „Cuvioșia sa

Palacios se întoarce din port cu mesajul oficial că pachebotul avea să fie în fața casei după prânz. Împotriva soarelui de la ora aceea din miez de iunie porunci să se monteze tende în felurile care urmau să-l ducă pe general de la fortăreața Santo Domingo până la bordul pachebotului. La orele unsprezece, casa era ticsită de oaspeți și de persoane neinvitate ce se sufocau de căldură. Atunci li se servi o masă copioasă cu tot felul de specialități rare ale bucătăriei autohtone. Camille nu reuși să-și explice cauza agitației ce se stârni în încăperea până când auzi foarte aproape de urechea ei vocea spartă care îi spuse:

— *Après vous, madame.*⁹

Generalul o ajută să ia câte puțin din toate, explicându-i numele, rețeta și originea fiecărui fel, apoi își luă el însuși o porție bine asortată, spre uimirea bucătăresei pe care cu o oră în urmă o refuzase când ea oferise niște mâncăruri mai fine decât acelea expuse pe masă. După aceea, făcându-i loc printre grupurile care căutau un loc să se așeze, o conduse până în colțul retras, cu uriașe flori ecuatoriale, din balconul interior, și o abordă fără nici o introducere.

— Va fi o adevărată încântare să ne întâlnim la Kingston, îi spuse.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, spuse ea deloc surprinsă. Ador Munții Albaștri.

— Singură?

— Cu oricine aș fi, întotdeauna mă voi simți singură, răspunse ea. Și adăugă ștregărește: Excelență.

El zâmbi.

— Vă voi căuta cu ajutorul lui Hyslop, spuse el.

Asta a fost tot. O conduse înapoi traversând încăperea până în locul unde o găsisse, se despărți de ea salutând-o cu capul ca într-o figură de contradans, își lăsă farfuria neatinsă pe consola din fața unei ferestre și reveni la locul său. Nimeni nu știu când a luat hotărârea de a rămâne, nici de ce a luat-o. Torturat de politicieni, tocmai vorbea despre conflictele locale când se întoarce brusc spre Raigecourt și, fără nici o legătură cu discuția, spuse ca să fie auzit de toată lumea:

— Aveți dreptate, domnule conte. Ce să mă fac cu atâtea femei în starea jalnică în care mă aflu?

— Așa e, domnule general, răspunse contele cu un oftat. Și se grăbi să adauge: în schimb, săptămâna viitoare sosește vasul *Shannon*, o fregată engleză care are nu numai o cabină bună, ci și un medic excelent.

— Asta-i mai rău ca o sută de femei, spuse generalul.

În tot cazul, explicația nu fu decât un pretext, căci unul dintre ofițeri era dispus să-i cedeze propria lui cabină până în Jamaica. Numai José Palacios lămuri motivul exact prin aforismul lui infailibil:

— Ce gândește stăpânul, numai dânsul știe!

În plus, nici nu ar fi putut călători, căci pachebotul eșuă în timp ce mergea să-l ia din fața fortăreței Santo Domingo, suferind o avarie gravă.

Așa încât rămase pe loc, cu singura condiție de a nu mai locui în casa lui Montilla. Generalul o socotea cea mai frumoasă din oraș, dar i se părea prea umedă pentru oasele lui, din cauza apropierii de mare, mai ales iarna, când se trezea cu cearșafurile ude learcă. Ceea ce cerea sănătatea lui era o atmosferă mai puțin aristocratică decât cea din zona fortificată. Montilla luă aceasta ca pe un indiciu că rămânea acolo mult timp și se grăbi să-i facă pe plac.

Pe costișele de pe Cerro de la Popa exista un cartier cu case de odihnă pe care locuitorii înșiși îl incendiaseră în 1815 ca să nu aibă unde să-și instaleze tabăra spaniolii ce se întorceau să recucerească orașul. Sacrificiul nu a folosit la nimic, căci spaniolii au ocupat zona fortificată după o sută șaisprezece zile de asediu, timp în care asediații și-au mâncat până și tălpile pantofilor, și mai bine de șase mii de oameni au murit de foame. După cincisprezece ani, valea pârjolită continua să fie expusă razelor nimicitoare ale soarelui de la orele două după-amiaza. Una dintre puținele case reconstruite era aceea a negustorului englez Judah Kingseller, care în acele zile era plecat într-o călătorie. Casa atrăsese atenția generalului când sosise de la Turbaco prin acoperișul ei din lemn de palmier bine întreținut, prin zidurile vesel colorate și pentru că era aproape ascunsă într-un

⁹ După dumneavoastră, doamnă (*fr.*)

desiș de pomi fructiferi. Generalul Montilla considera că era o casă prea modestă pentru rangul locatarului, dar acesta îi aminti că dormise la fel de bine în patul unei ducese ca și pe jos, într-o cocină de porci, învelit în mantia lui. Așa încât o închirie pentru un timp nedefinit, cu o suprataxă pentru pat și lavoar, pentru cele șase taburete de piele din salon și alambicul artizanal cu care domnul Kingseller își distila singur alcoolul. Generalul Montilla mai aduse un fotoliu de catifea de la reședința sa și puse să se construiască o baracă cu pereții de paiantă pentru grenadirii din gardă. Casa era răcoroasă la orele când soarele devenea neîndurător și în general mai puțin umedă ca cea a marchizului de Valdehoyos, și avea patru dormitoare, fiecare așezat pe câte o latură, prin care se plimbau iguanele. Insomnia era mai ușor de suportat dimineța în zori, când se auzea dintr-o dată pocnetul fructelor de *guanábano* căzând din copaci de coapte ce erau. După-amiaza, mai cu seamă în perioada ploilor torențiale, se vedeau trecând convoaiele de săraci ce-și duceau înecații la mănăstire să-i privegheze.

De când se mută în vale, la Pie de la Popa, generalul nu reveni decât de trei ori în zona fortificată, și numai ca să-i pozeze lui Antonio Meucci, un pictor italian aflat în trecere prin Cartagena. Se simțea atât de slăbit, încât trebuia să pozeze așezat pe terasa interioară a palatului marchizului, printre florile sălbatice, în zarva păsărelor, dar chiar și așa nu putea să stea nemișcat mai mult de o oră. Portretul îi plăcu, cu toate că era evident că artistul îl privise cu indulgență.

Pictorul granadin José María Espinosa îl pictase la reședința din Santa Fe cu puțin înainte de atentatul din septembrie, și portretul i se păruse atât de diferit de imaginea pe care o avea despre sine însuși, că nu și-a putut stăpâni impulsul de a-și descărca nervii în prezența generalului Santana, secretarul lui de atunci.

— Dumneata știi cu cine seamănă portretul ăsta? îl întrebă. Cu boșorogul ăla de Olaya, cel din La Mesa.

Când a aflat Manuela Sáenz, s-a arătat indignată, căci îl cunoștea pe bătrânul din La Mesa.

— Mi se pare mie că nu prea țineți la propria dumneavoastră persoană, i-a spus ea. Olaya mergea pe optzeci de ani ultima oară când l-am văzut, și nu putea să se țină pe picioare.

Cel mai vechi portret al său era o miniatură anonimă pictată la Madrid pe când avea șaisprezece ani. La treizeci și doi i s-a făcut altul în Haiti și amândouă portretele îi reflectau cu fidelitate vârsta și originea caraibiană. Avea în ascendența sa o ramură de strămoși cu sânge african, printr-un stră-străbunic care avusese un copil cu o sclavă, și faptul era atât de vizibil în trăsăturile sale, încât aristocrații din Lima îl numeau „Mulatru”. Dar pe măsură ce se încununa de glorie, pictorii începeau să-l idealizeze, purificându-i sângele, adăugându-i o aură legendară, până când l-au fixat în istorie cu imaginea sa oficială cu profil roman, ca în statuile lui. În schimb, portretul pictat de Espinosa nu semăna cu nimeni altul decât cu el însuși la patruzeci și cinci de ani, deja măcinat de boala pe care s-a încăpăținat să și-o ascundă, chiar și sieși, până în ajunul morții.

Într-o noapte cu ploaie, când se trezi dintr-un somn chinuit în casa de la Pie de la Popa, generalul văzu o făptură de o frumusețe divină șezând într-un colț al dormitorului, purtând tunică din pânză aspră de cânepă a unei congregații laice și părul împodobit cu o cunună de licurici strălucitori. În perioada colonială, călătorii europeni erau surprinși să-i vadă pe indigeni luminându-și drumul cu o sticlură plină cu licurici. Aceștia ajunseseră la modă mai târziu, în perioada republicană, când femeile îi purtau pe cap în cununițe aprinse, în chip de diademe de lumină pe frunte, în chip de broșe fosforescente pe piept. Fata care intra în noaptea aceea în iatac îi avea cusuți pe o panglică ce-i lumina chipul de o strălucire spectrală. Era gingașă și misterioasă, avea, la cei douăzeci de ani ai săi, părul încăruntit, și el descoperi imediat în ea licărul acelei virtuți pe care o prețuia cel mai mult la o femeie: o inteligență vie. Sosise în tabăra grenadirilor oferindu-se pe sine pentru o nimica toată, și ofițerul de serviciu o găsi atât de neasemuit de frumoasă, încât o trimise cu José Palacios în caz că l-ar fi interesat pe general. Acesta o invită să se culce lângă el, căci nu se simțea în stare să o ducă în brațe până la hamac. Ea își scoase panglica, păstră licuricii într-o tulpină de trestie de zahăr pe care o avea la ea, și se întinse alături de el. După ce tăifăsuiră în voie, generalul se încumetă s-o întrebe ce gândeau oamenii despre el la Cartagena.

— Zic că Excelența voastră sunteți sănătos, dar faceți pe bolnavul ca să fiți compătimit, spuse ea.

El își scoase cămașa de noapte și o rugă pe fată să-l examineze la lumina opaițului. Atunci, ei îi fu dat să cunoască, puțin câte puțin, trupul cel mai jalnic ce se putea imagina: pânțele scobit, pieptul costeliv, picioarele și brațele numai piele și os și tot corpul acoperit cu o piele spână și palidă ca de mort, cu un cap care era, parcă, al altuia, din cauza chipului ars de soare.

— Nu-mi mai rămâne decât să mor, spuse el.

Fata continuă, stăruitoare.

— Lumea zice că întotdeauna ați fost așa, dar că acuma vă convine să se știe.

El nu cedă în fața evidenței. Continuă să-și etaleze dovezile categorice ale bolii sale, în timp ce ea se cufunda, din când în când, într-un somn ușor și, adormită fiind, îi răspundea fără să piardă firul discuției. Toată noaptea nici măcar nu o atinse, fiindu-i de ajuns să o simtă alături, radiind tinerețe. Deodată, chiar lângă fereastră, căpitanul Iturbide începu să cânte: „Dacă furtuna nu-ncetează și uraganul se-ntetește, cuprinde-mă de gât, să ne înghită valul”. Era un cântec de altădată, din vremurile când stomacul încă mai suporta teribila putere evocatoare a guavelor coapte și pasiunea necruțătoare a unei femei în întunericul nopții. Generalul și fata îl ascultară împreună, aproape cu pioșenie, dar ea adormi în mijlocul cântecului următor, iar el căzu într-o stare de apatie ce nu îi aduse liniștea. Tăcerea era atât de adâncă după ce muzica se stinse, încât fata stârni câinii când se sculă și merse în vârful picioarelor ca să nu-l trezească pe general. El o auzi când căuta zăvorul pe băjbăite.

— Pleci de aici fecioară, îi spuse el.

Ea îi răspunse cu un surâs vesel.

— Nu poți să rămâi fecioară după o noapte cu Excelența voastră.

Plecă și ea, așa cum plecau toate. Căci dintre atâtea femei care au trecut prin viața lui, multe din ele pentru câteva ore, nu a existat nici una cu care să-i fi trecut măcar prin minte să rămână. În graba de a-și satisface nevoile amoroase, era în stare să schimbe fața lumii numai ca să meargă și să se întâlnească cu ele. Odată satisfăcute aceste nevoi, îi era de ajuns iluzia de a le regreta în amintire, dându-li-se de departe prin scrisori pasionate, copleșindu-le cu cadouri ca să nu fie dat uitării, dar fără a-și lăsa nici măcar o părticică din viață în voia unui sentiment ce aducea mai degrabă a vanitate decât a iubire.

În noaptea aceea, îndată ce rămase singur, se sculă ca să se ducă la Iturbide, care stătea de vorbă cu alți ofițeri în jurul focului din curte. Îi porunci să cânte până în zori, acompaniat la chitară de colonelul José de la Cruz Paredes, și își dădură cu toții seama de proasta lui dispoziție după cântecele pe care i le cerea.

Din cea de-a doua călătorie în Europa se întorsese entuziasmat de cupletele la modă, pe care le cânta în gura mare și le dansa cu o grație neîntrecută pe la nunțile aristocraților din Caracas. Războaiele i-au schimbat gusturile. Cântecele romantice de inspirație populară care îl călăuziseră pe marea de îndoieli a primelor lui iubiri au fost înlocuite de valsurile somptuoase și de marșurile triumfale. În noaptea aceea, la Cartagena, ceruse din nou cântecele din tinerețe, unele dintre ele atât de vechi încât fu nevoit să-l învețe pe Iturbide cum să le cânte, căci acesta era prea tânăr ca să și le amintească. Auditoriul se rări pe măsură ce generalul își simțea tot mai mult inima sângerându-i în piept și rămase singur cu Iturbide lângă tăciunii din foc.

Era o noapte stranie, fără o stea pe cer, și dinspre mare sufla o briză ce ducea cu sine plânsete de orfani și izuri de putreziciune. Iturbide era omul unor nesfârșite tăceri, pe care îl puteau apuca zorile contemplând, fără să clipească, cenușa înghețată, cu aceeași calmă respirație cu care era în stare să cânte neîntreput o noapte întregă. Generalul, înțelegând focul cu un băț, îl trezi din vrajă.

— Ce mai spune lumea în Mexic?

— N-am pe nimeni acolo, răspunse Iturbide. Sunt un pribeag.

— Aici cu toții suntem pribegi, spuse generalul. N-am trăit decât șase ani în Venezuela de când a început totul, iar restul timpului mi l-am petrecut străbătând o jumătate de lume în lung și-n lat ca să mă lupt cu necazurile. Nici nu știi dumneata ce n-aș da acum să fiu la San Mateo și să mănânc un ghiveci cu carne.

Probabil că gândurile îi zburară cu adevărat spre preșele de zahăr ale copilăriei lui, căci păstră o tăcere adâncă, privind focul ce se stingea. Când i se adresă din nou, revenise pe un teren solid:

— Necazul e că am încetat să fim spanioli și apoi ne-am tot vânturat dintr-un loc

într-altul, prin țări care atâta își schimbă numele și guvernele de la o zi la alta că nici nu mai știm de unde naiba ne tragem, spuse el.

Privi din nou cenușa îndelung, apoi întrebă pe alt ton:

— Dar când sunt atâtea țări pe lumea asta, cum de ți-a dat prin cap să vii tocmai aici?

Iturbide îi răspunse mai pe ocolite:

— La colegiul militar ne învățau să facem războiul pe hârtie, spuse el. Ne luptam cu soldați de plumb pe hărți de ipsos, iar duminicile ne duceau pe pășunile din împrejurimi, printre vaci și doamne ce se întorceau de la liturghie, și colonelul trăgea o salvă ca să ne obișnuim cu spaima bubuiturii și cu mirosul de praf de pușcă. Închipuiți-vă că cel mai ilustru dintre dascălii noștri era un englez infirm, care ne învăța să cădem de pe cai, prefăcându-ne că suntem morți.

Generalul îl întrerupse:

— Dar dumneata doreai un război de-adevăratelea?

— Războiul dumneavoastră, domnule general, spuse Iturbide. Dar se împlinesc doi ani de când m-am înrolat și tot nu știu cum arată o luptă pe viu.

Generalul continuă tot fără să-l privească în ochi:

— În cazul ăsta ai greșit adresa. Aici nu vor mai fi alt fel de războaie decât ale unora contra altora, și astea sunt ca și cum ți-ai ucide propria mamă.

José Palacios îi aduse aminte din umbră că mai era puțin și avea să se lumineze de ziuă. Atunci el împrăstie cenușa cu bățul și, în vreme ce se ridică agățat de brațul lui Iturbide, îi spuse:

— Eu, în locul dumitale, mi-aș lua în grabă tălpășița, ca să n-ajung să-mi văd onoarea terfelită.

José Palacios o ținu întruna, până la sfârșitul zilelor lui, că locuința din Pie de la Popa era bântuită de forțe malefice. Nici nu se instalaseră bine când sosi din Venezuela căpitanul-locotenent José Tomás Machado cu vestea că mai multe tabere militare refuzaseră să recunoască guvernul separatist și că se consolida un nou partid care era de partea generalului. Acesta din urmă îl primi între patru ochi și îl ascultă cu atenție, dar nu se arată prea entuziasmat.

— Veștile sunt bune, dar vin prea târziu, spuse el. Iar în ceea ce mă privește, ce să facă un biet neputincios împotriva unei lumi întregi?

Dădu instrucțiuni să fie cazat emisarul cu toate onorurile, dar nu îi promise nici un răspuns.

— Nu trag nici o nădejde că situația din țară se va îndrepta, spuse el.

Cu toate acestea, cum se despărți de căpitanul Machado, generalul se întoarse spre Carreño și-l întrebă:

— Ați dat de Sucre?

Da: plecase de la Santa Fe la mijlocul lui mai, în grabă, ca să-și poată serba onomastica alături de soția și de fiica sa.

— A plecat din timp, conchise Carreño, căci președintele Mosquera s-a încrucișat cu el pe drumul spre Popazán.

— Cum așa? făcu generalul, surprins. A plecat pe uscat?

— Da, domnule general.

— Dumnezeule al celor sărmani! exclamă el.

Avu o presimțire. În aceeași noapte primi vestea că mareșalul Sucre fusese pândit, luat prin surprindere și împușcat pe la spate pe când străbătea întunecatele ținuturi din Berruecos, în data de patru iunie. Montilla veni cu vestea rea imediat după ce generalul se îmbăiașe, și abia dacă putu să-l asculte până la capăt. Se bătu cu palma peste frunte și trase de fața de masă pe care se aflau încă vasele de la cină, pradă unuia din accesele lui de mânie biblică.

— P...a mă-sii de viață! urlă el.

Încă mai răsunau în casă ecourile vacarmului când el își recăpătă stăpânirea de sine. Se prăbuși pe scaun, răcnind:

— Obando a fost ăla. Și repetă de multe ori: Obando a fost ăla, ucigașul năimit de spanioli.

Se referea la generalul José María Obando, comandantul din Pasto, de la granița sudică a Noii Granade, care în felul acela îl lipsea pe general de singurul succesibil și își asigura sieși președinția republicii fărâmițate, ca să i-o încredințeze apoi lui Santander.

Unul dintre complotiști a povestit în memoriile sale că, ieșind din casa unde se pusese la cale crima, s-a cutremurat când l-a văzut în piața mare din Santa Fe pe mareșalul Sucre în aerul neguros și înghețat al înserării, cu pardesiul lui de stofă neagră și pălăria modestă de om nevoiaș, plimbându-se singur cu mâinile în buzunar prin fața catedralei.

În noaptea în care află de moartea lui Sucre, generalul suferi o hemoptizie. José Palacios ascunse adevărul, ca și la Honda, unde îl surprinsese pe general spălând dușumeaua din baie cu un burete. Păstră cele două secrete fără ca generalul să i-o ceară, socotind că nu era cazul să mai adauge și alte vești rele acolo unde și așa erau destule.

Într-o noapte ca aceea, la Guayaquil, generalul devenise conștient de îmbătrânirea lui prematură. Mai purta încă părul lung până la umeri și și-l prindea cu o panglică la ceafă ca să-i fie mai comod în luptele împotriva dușmanului, ca și în cele amoroase, dar atunci și-a dat seama că plețele îi erau aproape albe, iar chipul trist și ofilit. „Dacă m-ai vedea, nu m-ai recunoaște”, i-a scris unui prieten. „Am patruzeci și unu de ani, dar parcă aș fi un moșneag de șaizeci”. În noaptea aceea s-a tuns. După puțin timp, la Potosí, încercând să oprească în loc rafalele iuți ale tinereții trecătoare care îi alunecau printre degete, și-a ras mustața și favoriții.

După asasinarea lui Sucre nu s-a mai folosit de nici un artificiu cosmetic ca să-și ascundă bătrânețea. Jalea puse stăpânire pe casa din Pie de la Popa. Ofițerii nu mai jucau cărți, ci își petreceau nopțile stând de veghe, discutând în curte până la ore foarte târzii, în jurul focului nestins cu care goneau țânțarii, sau în dormitorul comun, în hamacurile lor agățate pe mai multe niveluri.

Generalul începu să-și soarbă amarul picătură cu picătură. Alegea la întâmplare câte doi-trei ofițeri și-i ținea treji destăinuindu-le cumplitele suferințe pe care le purta îngropate în adâncurile cele mai întunecate ale inimii. Le dădu ocazia să audă încă o dată binecunoscutul refren că armata sa a fost pe punctul de a se dezmembra din cauza meschinăriei cu care Santander, pe atunci președinte răspunzând de teritoriul Columbiei, refuza să-i trimită trupe și bani ca să ducă la bun sfârșit eliberarea Perului.

— E avar și zgârie-brânză din naștere, spunea el, dar cu capul stătea și mai prost: mintea aia a lui nu-l ajuta să vadă mai departe de granițele coloniale.

Le repetă pentru a mia oară ideea absurdă că lovitura de grație împotriva unificării fusese invitarea Statele Unite la Congresul din Panama, hotărâre luată de Santander pe propriul său risc, când de fapt nu era vorba de altceva decât de a proclama unitatea Americii.

— E ca și cum ai invita pisica la ospăț cu șoarecii, spuse el. Și asta numai pentru că Statele Unite amenințau să ne facă răspunzători de faptul că transformăm continentul într-o ligă de state adversare Sfintei Alianțe. Ce mai onoare!

Le mărturisii încă o dată groaza pe care i-o inspira modul cum Santander, cu incredibilul lui sânge rece, își urmărea scopurile până la capăt.

— E un ticălos, spunea el.

Repetă pentru a mia oară diatriba despre împrumuturile pe care le primise Santander de la Londra și bunăvoința cu care susținuse actele de corupție ale prietenilor lui. De fiecare dată când vorbea despre el, în particular sau în public, mai adăuga o picătură de venin într-un climat politic și așa prea înveninat. Dar nu se putea stăpâni.

— Așa a început sfârșitul lumii, spunea el.

Era atât de strict în administrarea veniturilor publice, încât nu izbutea să reia subiectul fără să-și iasă din sărite. Pe vremea când era președinte decretase pedeapsa cu moartea pentru orice slujbaș al statului care delapida o sumă mai mare de zece pesos. În schimb, era atât de puțin preocupat de bunurile sale personale, că în câțiva ani își cheltuise în războiul de independență o mare parte din averea moștenită din moși-strămoși. Își împărțea solda văduvelor și invalizilor de război. Le-a dăruit nepoților presele de zahăr moștenite, surorilor le-a lăsat casa din Caracas, iar cea mai mare parte din pământurile sale a împărțit-o numeroșilor sclavi pe care i-a eliberat înainte de abolirea sclaviei. A refuzat un milion de pesos oferiți lui de congresul de la Lima în euforia eliberării. Conacul din Monserrate, pe care guvernul i l-a acordat pentru a avea o casă decentă în care să locuiască, l-a făcut cadou unui prieten strămtorat, la câteva zile după demisie. Pe valea râului Apure s-a sculat din hamacul în care dormea și i l-a oferit unei călăuze ca să se întindă în el să nădușească și să-i scadă febra, iar el s-a culcat pe jos, învelit într-o manta militară. Cei douăzeci de mii de pesos bani gheață pe care dorea să-i plătească din buzunarul său

învățătorului quaker Joseph Lancaster nu erau o datorie personală, ci a statului. Căi pe care îi iubea atâtă îi oferea prietenilor întâlneți în drum, până și pe Porumbelul Alb, cel mai cunoscut și mai glorios, care a rămas în Bolivia ca întâiul armăsar din grajdurile mareșalului de Santa Cruz. Așa că tema împrumuturilor deturnate îl făcea să-și iasă din fire până într-atât, încât ajungea uneori să dea dovadă de rea-credință.

— Casandro a ieșit basma curată, ca în 25 septembrie, desigur, pentru că e un maestru în păstrarea aparențelor, spunea el oricui voia să-l asculte. Dar acoliții lui duceau înapoi în Anglia aceiași bani pe care englezii îi dăduseră țării cu împrumut, cu dobânzi uriașe, și îi înmulțeau spre propriul lor câștig, prin afaceri de camătă.

Le dezvălui tuturor, noapți de-a rândul, străfundurile cele mai tulburi ale sufletului său. În zorii celei de-a patra zi, când criza părea să nu se mai sfârșească, apără în pragul ușii dinspre curtea interioară cu aceeași îmbrăcămintă pe care o purta când a primit vestea despre asasinat, îl luă deoparte pe generalul Briceño Méndez și stătu de vorbă cu el până la cântatul cocoșilor. Generalul în hamacul său cu apărătoare de țânțari și Briceño Méndez în alt hamac, pe care José Palacios îl agăță alături. Poate că nici unul nici celălalt nu își dădeau seama cât de mult se îndepărtaseră de obiceiurile sedentare din timp de pace și reveniseră, în numai câteva zile, la nesiguranța nopților din taberele de război. Din discuția lor generalul înțelese clar că neliniștea și dorințele exprimate de José María Carreño la Turbaco nu erau numai ale lui, ci erau împărtășite de cea mai mare parte din ofițerii venezueleni. Aceștia, după felul cum se purtasera cu ei cei din Noua Granadă, se simțeau mai venezueleni ca oricând, dar erau gata să-și dea viața pentru unire. Dacă generalul le-ar fi ordonat să meargă și să lupte în Venezuela, s-ar fi dus fugind ca din pușcă. Și mai cu seamă Briceño Méndez.

Acelea au fost zilele cele mai grele. Singura vizită pe care generalul a vrut s-o primească a fost aceea a colonelului polonez Miecieslaw Napierski, erou al bătăliei de la Friedland și supraviețuitor al dezastrului de la Leipzig, care sosise în acele zile cu scrisoarea de recomandare a generalului Poniatowski pentru a se înrola în armata columbiană.

— Ați ajuns târziu, îi spusese generalul. Aici nu mai e nimic.

După moartea lui Sucre cu atât mai mult nu mai rămânea nimic. Așa îi dădu de înțeles lui Napierski, și așa dădu de înțeles acesta din urmă în jurnalul lui de călătorie, pe care un mare poet din Noua Granadă avea să-l recupereze, după o sută optzeci de ani, pentru istorie. Napierski sosise la bordul fregatei *Shannon*. Căpitanul navei îl conduse până la locuința generalului, iar acesta le vorbi amândurora despre dorința sa de a pleca în Europa, dar nici unul din cei doi nu observă că ar avea vreo intenție reală să se imbarce. Cum fregata urma să facă escală la La Guayra și revenea la Cartagena înainte de a se întoarce la Kingston, generalul îi dădu căpitanului o scrisoare pentru împuternicitul său venezuelean în afacerea cu minele de la Aroa, sperând că la întoarcere avea să-i trimită ceva bani. Dar fregata sosi înapoi fără nici un răspuns, iar el se arătă atât de abătut, încât nimeni nu se gândi să-l mai întrebe dacă pleca.

Nu primi nici măcar o singură veste consolatoare. José Palacios, în ceea ce-l privea, avu grijă să nu le agraveze pe cele care se primeau și căuta să i le dea, pe cât posibil, cu întârziere. Un fapt care îi îngrijora pe ofițerii din suită și pe care i-l ascundeau generalului ca să nu-l necăjească era acela că militarii din cavalerie și grenadirii din gardă semănau sămânța cumplită a unei blenoragii fără leac. Totul începuse de la două femei care trecuseră în revistă toată garnizoana în nopțile petrecute la Honda, iar soldații continuaseră să răspândească microbul în aventurile pe care le aveau pretutindeni pe unde treceau. În acel moment nu scăpase de boală nici unul dintre soldații din trupă, cu toate că nu existau remedii ale medicinei clasice, nici leacuri băbești, pe care să nu le fi încercat.

Măsurile de precauție ale lui José Palacios pentru a-și feri stăpânul de orice amărăciune fără rost nu erau infailibile. Într-o seară trecu din mână în mână un răvaș fără numele și adresa destinatarului și nimeni nu știu cum ajunse până la hamacul generalului. El îl citi fără ochelari, ținându-l la distanță de un braț, apoi îl puse în flacăra lumânării și îl ținu cu două degete până arse.

Era de la Josefa Sagrario. Sosise luni cu soțul și copiii ei, fiind în trecere pe acolo în drumul spre Mompo, însuflețită de vestea că generalul fusese înlăturat de la putere și că părăsea țara. El nu dezvălui niciodată conținutul mesajului, dar toată noaptea dădu semne de mare neliniște, iar în zori îi transmise Josefei Sagrario o propunere de împăcare. Ea nu

se lăsa înduplecată de rugămințile lui și își continuă drumul după cum era prevăzut, fără un moment de slăbiciune. Singurul ei motiv, după cum îi mărturisise lui José Palacios, era că nu avea nici un rost să se împace cu un om pe care-l socotea deja terminat.

În săptămâna aceea se află că la Santa Fe se întetea lupta pe care o ducea pe cont propriu Manuela Sáenz pentru reînnoirea generalului. Încercând să-i facă viața imposibilă, ministrul de interne îi ceruse să-i predea documentele de arhivă pe care le avea în păstrare. Ea refuză și porni o campanie de provocări care îi scotea din fire pe guvernanți. Provoca scandaluri, împărțea broșuri care îl glorificau pe general, ștergea inscripțiile în carbune de pe zidurile clădirilor publice, însoțită de două dintre sclavele ei agresive. Era un fapt notoriu că intra în cazarme îmbrăcată în uniformă de colonel și tot așa participa la serbările militare, ca și la conspirațiile ofițerilor. Zvonul cel mai stăruitor era că pregătea la umbra lui Urdaneta o rebeliune armată pentru a restabili puterea absolută a generalului.

Era greu de crezut că el ar mai fi avut putere pentru așa ceva. Stările febrile de pe înserat se repetară cu tot mai multă regularitate, iar tusea deveni sfâșietoare. Odată, în zori, José Palacios îl auzi strigând:

— 'tu-i mama ei de patrie!

Alergă în iatac, alarmat de asemenea vorbe grele pentru care generalul îi muștra pe ofițerii săi, și îl găsi cu obrazul scăldat în sânge. Se tăiasse în timp ce se bărbiera și nu era indignat de incidentul în sine, cât de propria lui stângăcie. Spițerul care îl doftorici, adus de urgență de colonelul Wilson, îl găsi atât de deznădăjduit, încât încercă să-l calmeze cu câteva picături de beladonă. El îl opri scurt.

— Lăsați-mă așa cum sunt, îi spuse. Deznădejdea e starea normală a celor pierduți.

Sora lui, María Antonia, îi scrisese de la Caracas. „Toată lumea se plânge că n-ai vrut să vii să pui capăt acestui haos”, scria ea. Preoțimea de la sate era în mod hotărât de partea sa, dezertările din armată erau incontrollable, iar munții erau plini de oameni înarmați care spuneau că nu doreau pe nimeni altul afară de el. „Asta e o zarvă de nebuni care nu-și dau seama că au făcut o revoluție”, spunea sora lui. Căci în vreme ce unii îl cereau în gura mare pe el, zidurile de pe jumătate din cuprinsul țării apăreau dimineața înnegrite de inscripții injurioase. Familia lui, spuneau manifestele, trebuia să fie exterminată până la a cincea generație.

Lovitura de grație i-o dădu Congresul Venezuelei, întrunit la Valencia, care își încunună hotărârile cu aceea a separării definitive și cu declarația solemnă că nu avea să se încheie nici o înțelegere cu Noua Granadă și Ecuadorul atâta timp cât generalul se afla pe teritoriul columbian. La fel de dureros ca și faptul în sine era că nota oficială de la Santa Fe îi fusese transmisă printr-un fost complotist de la 25 septembrie, dușmanul său de moarte, pe care președintele Mosquera îl rechemase din exil ca să-l numească ministru de interne.

— Trebuie să spun că asta este faptul care m-a afectat cel mai mult, spuse generalul.

Nu închise ochii toată noaptea și dictă mai multor secretari diferite versiuni pentru un răspuns, dar era atât de furios, încât adormi. În zori, după un somn agitat, îi spuse lui José Palacios:

— În ziua în care am să mor, or să bată clopotele la Caracas.

A fost și mai rău decât atât. La vestea morții sale, guvernatorul din Maracaibo avea să scrie: „Mă grăbesc să vă anunț vestea despre acest mare eveniment care, fără îndoială, va aduce nenumărate beneficii cauzei libertății și fericirii țării. Geniul răului, făclia anarhiei, asupritorul patriei a încetat din viață”. Anunțul, destinat inițial informării guvernului din Caracas, s-a transformat în cele din urmă într-o proclamație națională.

În atmosfera înfiorătoare a acelor zile nefaste, José Palacios îi declamă generalului data aniversării sale la orele cinci dimineața.

— Douăzeci și patru iulie, ziua Sfintei Cristina, fecioară și martiră.

El deschise ochii și avu, probabil, o dată în plus, sentimentul că este un vitregit al soartei.

Nu obișnuia să-și serbeze ziua de naștere, ci pe cea onomastică. În calendarul catolic erau unsprezece sfinți Simioni, și el ar fi preferat să poarte numele lui Simion Cirineul, care l-a ajutat pe Hristos să-și ducă crucea, dar soarta îi hărăzi alt patron, pe apostolul și predicatorul Egiptului și Etiopiei, al cărui praznic este la 28 octombrie. Într-o zi ca aceasta, la Santa Fe, i-au pus pe cap, în timpul petrecerii, o cunună de lauri. El și-a scos-o bine dispus și i-a oferit-o cu un gest cât se poate de malițios generalului Santander, care a primit-o fără să clipească. Dar el își măsura viața nu după onomastici, ci după numărul

anilor. Vârsta de patruzeci și șapte de ani avea pentru el o semnificație aparte, căci, cu un an înainte, la 24 iulie, la Guayaquil, doborât de veștile proaste de pretutindeni și de devastatoarele lui friguri, se cutremurase de un presentiment. Pe el, care nu a recunoscut niciodată adevărul premonițiilor. Semnul era clar: dacă reușea să rămână în viață până la următoarea aniversare, nici o moarte nu mai putea să-l răpună. Misterul acestui oracol secret era forța care îl ținuse până atunci într-un echilibru precar, împotriva oricărei rațiuni.

— Ei, drăcia dracului, am și făcut patruzeci și șapte de ani! murmură el. Și trăiesc!

Se ridică în capul oaselor în hamac, cu forțe noi și inima tulburată de extraordinara certitudine de a se afla la adăpost de orice rău. Îl chemă pe Briceño Méndez, căpetenia rebelilor ce voiau să plece în Venezuela ca să lupte pentru integritatea Columbiei, și îi transmite favoarea pe care le-o acorda ofițerilor cu ocazia zilei sale de naștere.

— De la locotenenți în sus, îi spuse el, toți aceia care vor să lupte în Venezuela să-și strângă calabalăcul!

Generalul Briceño Méndez fu cel dintâi. Alți doi generali, patru colonei și opt căpitani din garnizoana din Cartagena se alăturară expediției. În schimb, când Carreño îi aminti generalului de promisiunea lui dinainte, acesta îi spuse:

— Pe dumneavoastră vă așteaptă treburi mai importante.

Cu două ore înainte de plecare hotărî să meargă și José Laurencio Silva, căci avea impresia că rutina îl măcina, agravându-i obsesia în legătură cu ochii. Silva refuză această onoare.

— Starea asta pe loc e tot un război, și încă unul dintre cele mai grele, spuse el. Așa că aici rămân, dacă domnul general nu ordonă altfel.

În schimb, Iturbide, Fernando și Andrés Ibarra nu obținură aprobarea să plece.

— Dacă e să pleci, dumneata vei pleca în altă parte, îi spuse generalul lui Iturbide.

Lui Andrés îi dădu de înțeleș același lucru prin argumentul insolit că generalul Diego Ibarra se afla deja în luptă și era prea mult să trimiți doi frați într-un singur război. Fernando nici măcar nu se oferi să plece, fiind sigur că avea să capete răspunsul dintotdeauna:

— Omul merge întreg la război, dar nu poate îngădui să fie lipsit de cei doi ochi ai săi și de mâna sa dreaptă.

Se mulțumi cu consolarea că răspunsul acela echivala, într-un fel, cu o distincție militară.

Montilla le puse la dispoziție mijloacele pentru călătorie în aceeași seară în care primiră aprobarea și participă la ceremonia simplă prin care generalul își luă rămas bun de la fiecare din ei cu o îmbrățișare și câteva cuvinte. Plecară separat unul de altul și pe drumuri diferite, unii prin Jamaica, alții prin Curaçao, alții prin Guajira, cu toții îmbrăcați civil, neînarmați și neavând asupra lor nimic care le-ar fi putut trăda identitatea, așa cum învățaseră în acțiunile clandestine împotriva spaniolilor. În zori, casa din Pie de la Popa arăta ca o cazarmă evacuată, dar pe general îl întărea speranța că un nou război avea să reînvie laurii de altădată.

Generalul Rafael Urdaneta luă puterea la 5 septembrie. Congresul constituant își încheiase mandatul și nu exista altă autoritate valabilă care să dea legitimitate loviturii de stat, dar insurgenții apelară la consiliul municipal din Santa Fe care-l recunoscă pe Urdaneta drept responsabil provizoriu al puterii până când aceasta avea să fie preluată de general. Așa se încheie o insurecție a soldaților și ofițerilor venezueleni cantonați în Noua Granadă, care învinseseră forțele guvernamentale cu sprijinul micilor proprietari din savană și al preoțimii rurale. Era prima lovitură de stat din republica Columbia și cea dintâi din seria de patruzeci și nouă de războaie civile prin care aveam să trecem până la sfârșitul secolului. Președintele Joaquín Mosquera și vicepreședintele Caycedo, izolați, pierduți în neant, se retraseră din funcții. Urdaneta preluă frâiele abandonate ale puterii, și primul său act de guvernare a fost să trimită la Cartagena o delegație particulară ca să-i ofere generalului președinția republicii.

José Palacios nu-și amintea ca starea de sănătate a stăpânului să fi fost în ultimul timp atât de stabilă ca în acele zile, căci durerile de cap și frisoanele de pe înserat îi cedară de îndată ce primi vestea loviturii de stat. Dar nici într-o asemenea stare de neliniște nu îl mai văzuse. Îngrijorat, Montilla obținuse complicitatea lui fray Sebastián de Sigüenza pentru a-i oferi generalului un ajutor mascat.

Cuvioșia sa binevoi să accepte și își jucă bine rolul, lăsându-se bătut la șah în lungile

după-amiezi când îi așteptau pe trimișii lui Urdaneta.

Generalul învățase să mute piesele pe tabla de joc în cea de-a doua călătorie a sa în Europa și puțin i-a lipsit să devină un adevărat maestru jucând cu generalul O'Leary în nopțile monotone ale îndelungatei campanii din Peru. Dar nu s-a simțit în stare să meargă mai departe. „Șahul nu-i un joc, e o pasiune”, spunea el. „Și eu prefer altele, mai nesăbuite”. Cu toate acestea, în programele de învățământ public îl induseseră printre jocurile folositoare și cinstite care trebuiau să fie predate în școală. Adevărul era că nu a perseverat niciodată pentru că nervii lui nu erau făcuți pentru un joc care presupunea atâta calm, iar concentrarea pe care i-o cerea îi era necesară pentru treburi mai grave.

Fray Sebastian îl găsea legănându-se cu mult avânt în hamacul care ceruse să-i fie agățat în fața ușii dinspre stradă, ca să supravegheze drumul plin de praf dogoritor pe unde trebuiau să apară emisarii lui Urdaneta.

— Vai, părinte, spunea generalul când îl vedea sosind. Nu vă învățați minte.

Abia dacă se așeza pe scaun ca să mute piesele, căci după fiecare mutare se ridica în picioare în vreme ce cuviosul se gândea.

— Nu vă mai gândiți la altceva, Excelență, îi spunea acesta, că vă fac mat cât ai zice pește!

Generalul zâmbea:

— Cine la prânz se fălește, seara se smerește.

O'Leary obișnuia să se oprească lângă masa de joc să studieze tabla și să-i sugereze câte o idee. El îl refuza indignat. În schimb, de fiecare dată când câștiga ieșea în curte, unde ofițerii jucau cărți, și se fălea cu victoria lui. În mijlocul unei partide, fray Sebastián îl întrebă dacă nu se gândea să-și scrie memoriile.

— Niciodată, răspunse el. Memoriile nu-s decât niște mofturi.

Poșta, care a fost una din marile lui obsesii, deveni un supliciu. Cu atât mai mult în acele săptămâni de derută în care ștafetele din Santa Fe întârziiau în așteptarea unor știri proaspete, iar curierii de legătură se plictiseau așteptându-le, la rândul lor. În schimb, poștașii clandestini deveniră mai darnici și mai grăbiți. Așa încât generalul afla despre aceste vești înainte ca ele să sosească și avea destul timp să reflecteze bine înainte de a lua o hotărâre.

Când știu că emisarii erau aproape, la 17 septembrie, îi trimise pe Carreño și pe O'Leary să-i aștepte pe drumul spre Turbaco. Erau coloneii Vicente Piñeres și Julián Santa María, a căror primă surpriză a fost buna dispoziție în care l-au găsit pe bolnavul fără speranță despre care se vorbea atâta la Santa Fe. Se improviză la locuința generalului o festivitate cu participarea unor personalități civile și militare, în cursul căreia se rostiră discursuri potrivite pentru acea ocazie și se închină un pahar în sănătatea patriei. Dar la sfârșit el îi reținu pe emisari și avură o discuție în trei, cu cărțile pe față. Colonelul Santa María, căruia îi plăcea să se exprime patetic, aduse ultimul argument: dacă generalul nu accepta să ia conducerea, în țară avea să se instaleze o cumplită anarhie. El se eschivă.

— Ca să schimbi, mai întâi trebuie să ai ce, spuse el. Numai când se va limpezi orizontul nostru politic vom ști dacă avem o patrie sau nu.

Colonelul Santa María nu înțelese.

— Vreau să spun că prima urgență este reunificarea țării pe calea armelor, spuse generalul. Dar capătul firului nu e aici, ci în Venezuela.

Începând de atunci, aceea avea să fie ideea lui fixă: să iei totul de la început, știind că dușmanul e înăuntru, nu în afara propriei case. Oligarhiile fiecărei țări, care în Noua Granadă erau reprezentate de santanderiști și de Santander însuși, declaraseră război pe viață și pe moarte ideii de integritate pentru că era incompatibilă cu privilegiile locale ale marilor familii.

— Aceasta e unica și adevărata cauză a războiului de dispersiune care ne ucide, spuse generalul. Și cel mai trist e că ei își închipuie că schimbă lumea când în realitate nu fac decât să perpetueze concepția cea mai retrogradă a Spaniei. Continuă dintr-o suflare: Știu că lumea râde de mine pentru că în aceeași scrisoare, în aceeași zi, unei singure persoane îi spun un lucru și contrariul lui, ba că am aprobat proiectul de monarhie, ba că nu l-am aprobat, ba în alt loc sunt de acord cu ambele soluții în același timp.

Îl acuzau că era inconsecvent în felul lui de a judeca oamenii și de a manipula istoria, că lupta împotriva lui Fernando VII și se îmbrățișa cu Morillo, că ducea războiul pe viață și pe moarte contra Spaniei, dar era un mare promotor al valorilor ei spirituale, că s-a bucurat

de sprijinul Insulei Haiti până a câștigat, apoi a privit-o ca pe o țară străină și nu a invitat-o la congresul din Panama, că fusese francmason și îl citea pe Voltaire în timpul liturghiei, dar era susținătorul Bisericii, că îi lingusea pe englezi, dar în același timp urma să se însoare cu o principesă franceză, că era ușuratic, ipocrit, chiar trădător, pentru că își adula prietenii când erau de față, dar îi bârfea pe la spate.

— Ei, bine, toate astea sunt adevărate, dar țin de anumite împrejurări, spuse el, pentru că tot ce-am făcut a fost numai cu scopul ca acest continent să fie o unică țară independentă, și aici nu m-am contrazis niciodată și n-am avut nici o ezitare. Apoi continuă în cel mai pur dialect caraibian: Restu-i vacs!

Într-o scrisoare pe care i-o trimise două zile mai târziu generalului Briceño Méndez, îi mărturisi: „Nu am vrut să accept mandatul pe care mi-l acordă evenimentele pentru că nu doresc să fiu considerat căpetenie de rebeli, numit în funcție pe calea armelor de către învingători”. Cu toate acestea, în cele două scrisori pe care i le dictă lui Fernando în aceeași noapte pentru generalul Rafael Urdaneta, avu grijă să nu fie atât de radical.

Prima era un răspuns oficial a cărui solemnitate reieșea destul de clar încă din formula de început: „Mult stimat Domn”. În ea justifică lovitura de stat prin starea de anarhie și paragină în care rămânea republica după dizolvarea guvernului anterior. „În asemenea cazuri poporul nu se înșală”, scrisese el. Dar nu exista nici o posibilitate să accepte președinția. Nu îi putea promite altceva decât hotărârea sa de a se întoarce la Santa Fe ca să servească noul guvern în calitate de simplu soldat.

Cealaltă era o scrisoare particulară, ceea ce se observa de la primul rând: „Iubite domnule general”. Era amplă și explicită și nu lăsa nici o îndoială asupra motivelor lui de incertitudine. Întrucât Joaquín Mosquera nu renunțase la titlul său, mâine-poimâine putea să obțină recunoașterea ca președinte legal și să-l facă pe el să apară în postura de uzurpator. Așa încât repeta ceea ce spusese în scrisoarea oficială: până nu dispunea de un mandat clar, emis de o sursă legitimă, nu exista nici o posibilitate ca el să preia puterea.

Cele două scrisori plecară cu aceeași poștă, împreună cu exemplarul original al unei proclamații în care cerea țării să uite toate patimile și să sprijine noul guvern. În ceea ce-l privea, își lua însă toate măsurile de precauție să nu se angajeze în nimic. „Deși s-ar părea că promit multe, nu promit nimic”, avea să spună el mai târziu. Și recunosc că a scris unele fraze cu intenția de a-i măguli pe aceia care doreau să fie măguliți.

Amănuntul cel mai semnificativ al celei de-a doua scrisori era tonul ei poruncitor, surprinzător la un om cărui i se luase orice putere. Cere înaintarea în grad a colonelului Florencio Jiménez, ca să poată pleca în vest cu trupe și mijloace suficiente pentru a face față în războiul inutil pe care îl duceau împotriva guvernului central generalii José María Obado și José Hilario López. „Cei care l-au asasinat pe Sucre”, insistă el. De asemenea, îi recomandă pe alți ofițeri pentru diverse funcții înalte. „Dumneavoastră ocupați-vă de partea aceea”, îi scria el lui Urdaneta, „iar eu am să mă ocup de restul, de la fluviul Magdalena până în Venezuela, inclusiv de Boyacá”. El însuși își propunea să pornească spre Santa Fe în fruntea a două mii de oameni și să contribuie în felul acesta la restabilirea ordinii publice și la consolidarea noului guvern.

Nu mai primi vești direct de la Urdaneta timp de patruzeci și două de zile. Dar chiar și așa continuă să-i scrie în luna aceea lungă în care nu făcu altceva decât să dea ordine militare în cele patru zări. Vasele veneau și plecau, dar de călătoria în Europa nu se mai spuse nimic, cu toate că el mai aducea vorba când și când, ca metodă de presiune politică. Casa din Pie de la Popa se transformă în cartier general al întregii țări și puține decizii militare din acele luni nu au fost sugerate sau luate de general stând lungit în hamac. Încetul cu încetul, aproape fără să și-o propună, se trezi implicat și în decizii care depășeau problemele de ordin militar. Se ocupa până și de chestiunile cele mai mărunte, cum ar fi să obțină un post la oficiile poștale pentru bunul său prieten, domnul Tatis, sau să fie reactivat generalul José Ucrós, care nu mai suporta traiul tihnit de acasă.

În acele zile repetase cu insistență o veche afirmație a sa: „Sunt bătrân, bolnav, istovit, dezamăgit, hărțuit, calomniat și prost plătit”. Totuși, cine l-ar fi văzut nu l-ar fi crezut. Căci în vreme ce părea să se ocupe de tot felul de mașinații prin care să consolideze guvernul, ceea ce făcea de fapt era să proiecteze, piesă cu piesă, până în cele mai mici detalii, cu autoritate și prestanță de generalisim, mașina de război cu care își propunea să recupereze Venezuela, și de acolo să ia totul de la capăt și să refacă cea mai mare alianță de națiuni din lume.

Nici că se putea o ocazie mai potrivită. Noua Granadă era în siguranță în mâinile lui Urdaneta, cu partidul liberal în ruină și Santander ținut la Paris. Ecuadorul era asigurat cu Flores, același comandant venezuelean ambițios și recalcitrant care separase Quito-ul și Guayaquil-ul de Columbia ca să întemeieze o nouă republică, dar pe care generalul era încredințat că avea să-l recâștige pentru cauza lui după ce îi va fi predat pe asasinii lui Sucre. Bolivia era asigurată cu mareșalul de Santa Cruz, prietenul său, care tocmai îi oferise funcția de reprezentant diplomatic la Sfântul Scaun. Așa stând lucrurile, obiectivul imediat era acela de a smulge Venezuela din mâinile generalului Páez.

Planul militar al generalului părea astfel gândit încât să se pornească de la Cúcuta o ofensivă de amploare, în timp ce Páez se concentra să apere orașul Maracaibo. Dar în ziua de 1 septembrie provincia Riohacha îl răsturnă pe comandantul militar, refuză să mai recunoască autoritatea Cartagenei și se declară venezueleană. Sprijinul din partea orașului Maracaibo nu numai că veni imediat, dar le-a mai fost trimis în ajutor și generalul Pedro Canijo, căpetenia rebelilor de la 25 septembrie, care scăpase de sub urmărirea justiției fiind luat sub protecția guvernului venezuelean.

Montilla veni să aducă vestea de îndată ce o primi, dar generalul era deja la curent și jubila. Căci insurecția din Riohacha îi oferea ocazia de a mobiliza de pe alt front forțe noi și mai puternice împotriva orașului Maracaibo.

— În plus, spuse el, Carujo e în mâinile noastre.

În aceeași seară se retrase cu ofițerii săi și schiță planul strategic cu mare precizie, descriind accidente de teren, deplasând armate întregi ca pe niște piese de șah, anticipând cele mai inimaginabile intenții ale inamicului. Nu avea nici măcar o formație academică comparabilă cu a vreunui dintre ofițeri, cei mai mulți dintre ei fiind pregătiți în marile școli militare din Spania, dar era în stare să conceapă o întreagă situație de luptă până în cele mai mici detalii. Memoria lui vizuală era atât de uimitoare, încât putea să prevadă un obstacol pe care îl văzuse când trecuse pe lângă el cu mulți ani în urmă și, cu toate că era foarte departe de a fi un maestru în arta războiului, nimeni nu avea mai multă inspirație decât el.

În zori planul, amplu și necruțător, era pus la punct până în cele mai mici amănunte. Și atât de vizionar, încât asaltul asupra orașului Maracaibo era prevăzut pentru sfârșitul lui noiembrie sau, în cel mai rău caz, pentru începutul lui decembrie. Odată încheiată revizia finală la orele opt dimineața, într-o ploioasă zi de marți, Montilla îi dăduse de înțeles că se remarca lipsa din plan a oricărui general granadin.

— Nici un general din Noua Granadă nu face doi bani, spuse el. Care nu-s tâmpiți, sunt escroci.

Montilla se grăbi să treacă la un subiect mai pașnic:

— Dar dumneavoastră, domnule general, încotro plecați?

— În momentul ăsta mi-e totuna dacă la Cúcuta ori la Riohacha.

Dădu să se retragă, dar privirea încruntată a generalului Carreño îi aminti de promisiunea pe care și-o călcase de mai multe ori. Adevărul era că dorea să-l aibă cu orice preț alături de el, dar nu mai știa cum să-l amăgească, abătându-l de la neliniștile lui. Îl bătu prietenește pe umăr, ca întotdeauna, și-i spuse:

— Promisiunea e promisiune, Carreño, vei pleca și dumneata.

Expediția compusă din două mii de oameni părăsi Cartagena pornind în larg la o dată ce părea aleasă ca un simbol: 25 septembrie. Era condusă de generalii Mariano Montilla, José Félix Blanco și José María Carreño, și fiecare dintre ei avea misiunea de a căuta la Santa Marta o casă pentru general, ca să poată urmări războiul de aproape și să se întremeze în același timp. Acesta îi scrisese unui prieten: „Peste două zile plec la Santa Marta ca să fac mișcare, să ies din lehamitea în care mă aflu și să mă remontez”. Zis și făcut: la 1 octombrie porni în călătorie. La 2 octombrie, încă pe drum fiind, se exprimă mai direct într-o scrisoare adresată generalului Justo Briceño: „Îmi continui drumul spre Santa Marta pentru a ajuta, cu influența pe care o am, expediția ce se îndreaptă spre Maracaibo”. În aceeași zi îi scrisese din nou lui Urdaneta: „Îmi continui drumul spre Santa Marta ca să vizitez acele ținuturi pe care nu le-am văzut niciodată și să văd dacă pot să schimb părerea greșită a unor dușmani care au o putere prea mare de a influența opinia”. Abia atunci îi dezvălui scopul adevărat al călătoriei: „Voi urmări de aproape operațiunile împotriva Riohachei și mă voi apropia de Maracaibo și de trupe ca să văd dacă pot să dau o mână de ajutor la vreo acțiune importantă”. Dacă îl priveai bine, nu mai era un învins, retras din

activitate, fugind în exil, ci un general în plină campanie.

Înainte plecării de la Cartagena se iviseră unele urgențe de război. Nu mai avu timp să-și ia rămas bun într-o ceremonie oficială și foarte puțini prieteni aflară dinainte vestea că pleca. Potrivit instrucțiunilor sale, Fernando și José Palacios lăsară jumătate din bagaje în grija unor prieteni și a unor firme de comerț, ca să nu ducă după ei o povară inutilă într-un război atât de nesigur. Negustorului local don Juan Pavajeau îi lăsară zece cutii cu documente private cu sarcina de a le expedia la o adresă din Paris care avea să-i fie comunicată ulterior. În chitanță se menționa că domnul Pavajeau urma să le ardă în cazul în care proprietarul nu putea să le mai reclame din motive de forță majoră.

Fernando depusese la banca „Busch și Compania” două sute de *onzas* de aur peste care dădu în ultimul moment, fără nici un indiciu asupra provenienței lor, printre obiectele de birou ale unchiului său. Lui Juan de Francisco Martín îi lăasă, de asemenea, în custodie o ladă cu treizeci și cinci de medalii de aur. Îi mai lăasă și o pungă de catifea cu două sute nouăzeci și patru de medalii mari de argint, șaiszeci și șapte mici și nouăzeci și șase mijlocii, și alta cu patruzeci de medalii comemorative de argint și aur, unele din ele cu efigia generalului. Îi lăasă totodată tacâmurile de aur pe care le aduceau de la Mompoș într-o ladă mare ce servise pentru păstrarea vinului, niște lenjerie de pat foarte uzată, două cutii cu cărți, o sabie cu briliante și o pușcă bună de aruncat. Printre multe alte mărunțișuri, rămășițe ale unor vremuri apuse, erau câteva perechi de ochelari vechi ce nu mai puteau fi folosiți, cu dioptrii din ce în ce mai mari, de când generalul își descoperise prezbیتismul incipient după greutatea cu care se bărbiera, la treizeci și nouă de ani, și până când nu mai putea citi nici de la o distanță de un braț.

José Palacios, la rândul lui, lăasă în grija lui don Juan de Dios Amador o ladă pe care o purtaseră cu ei dintr-un loc într-altul timp de mai mulți ani și despre al cărei conținut nu se știa nimic sigur. Era ceva tipic pentru general, care câteodată nu putea să-și stăpânească lăcomia de a atrage către sine obiecte dintre cele mai bizare, sau persoane lipsite de merite deosebite, ca după un timp să fie nevoit să le ducă după el târâș-grăpiș, nemaiștiind cum să se descotorosească de ele. Purta lada aceea de la Lima la Santa Fe în 1826 și continuase să o poarte după el și după atentatul din 25 septembrie, când s-a întors în sud ca să lupte în ultimul lui război. „Nu putem s-o lăsam câtă vreme nici nu știm măcar dacă ne aparține”, spunea el. Când a revenit pentru ultima oară la Santa Fe, pregătit să-și prezinte demisia definitivă în fața congresului constituant, lada și-a reluat locul printre puținele obiecte ce îi mai rămăneau din bagajul altădată împărătesc. În cele din urmă s-au hotărât să o deschidă la Cartagena, în timp ce făceau inventarul general al bunurilor sale, și au găsit înăuntru un talmeș-balmeș de obiecte personale pe care de mult le credeau pierdute. Erau patru sute cincisprezece *onzas* de aur bătute în Columbia, un portret al generalului George Washington cu o șuviță din părul lui, o cutie de aur pentru tutun de prizat oferită de regele Angliei, o casetă de aur cu chei cu briliante în care se găsea un medalion, și marea stea a Boliviei încrustată cu briliante. José Palacios lăasă toate acestea în casa lui De Francisco Martín, descrie și înregistrate, și ceru chitanță în regulă. Bagajul se redusese atunci la dimensiuni mai raționale, cu toate că încă erau de prisos trei din cele patru cutii cu îmbrăcăminte de purtare, un altul cu zece fețe de masă de bumbac și în foarte uzate și o ladă cu tacâmurile de aur și argint din mai multe seturi, puse de-a valma, pe care generalul nu vru nici să le lase, nici să le vândă, gândindu-se că mai târziu puteau să aibă nevoie de ele pentru mesele cu oaspeți de seamă. De multe ori îi sugeraseră să vândă lucrurile acelea ca să mai adauge ceva bani la mijloacele lui modeste, dar el refuzase întotdeauna cu argumentul că erau bunurile statului.

Cu bagajul mai ușor și o suită redusă făcură călătoria de o zi până la Turbaco. Își continuară drumul a doua zi pornind devreme, dar înainte de amiază fură nevoiți să se adăpostească sub un *campano*¹⁰, unde înnoptară în bătaia ploii și a vânturilor aspre din regiunile mlăștinoase. Generalul se plânse de dureri de splină și de ficat și José Palacios îi prepară o poțiune după manualul franțuzesc, dar durerile i se întetiră și îi crescă febra. În zori era într-atât de epuizat, încât îl duseră în stare de inconștientă în localitatea Soledad, unde un vechi prieten, don Pedro Juan Visbal, îl primi în casa lui. Acolo rămăse mai bine de o lună, cu fel de fel de dureri agravate de ploile chinuitoare ale lunii octombrie.

Soledad avea numele bine ales: patru străzi cu case de oameni săraci, toropite de

10 Arbore originar din America

arșiță și triste, situate cam la două leghe de străvechea Barranca de San Nicolás, care în numai câțiva ani avea să se transforme în cel mai prosper și ospitalier oraș din țară. Generalul nu ar fi putut să găsească un loc mai liniștit, nici o locuință mai potrivită pentru starea în care se afla, cu șase balcoane andaluze care o inundau de lumină și o curte interioară în care putea medita la umbra arborelui secular de capoc. De la fereastra dormitorului domina cu privirea piațeta pustie cu biserica în ruină și casele acoperite cu frunze de palmier, vopsite în culoarea zorelelor.

Nici tihna casei nu-i folosi la nimic. În prima noapte suferi o ușoară ameteală, dar refuză să recunoască că era un nou indiciu al stării lui de epuizare. Folosindu-se de indicațiile din manualul francez, își defini boala ca fiind un icter negru agravat de o răceală a întregului organism și un vechi reumatism reactivat din cauza vremii rele. Acest diagnostic multiplu îi întări părerea proastă pe care o avea despre medicamentele luate simultan pentru mai multe boli, căci spunea că cele care făceau bine în unele boli erau nocive în cazul altora. Dar tot el recunoștea că nu există medicament bun atâta vreme cât nu îl iei și se plângea în fiecare zi că nu are un doctor bun, refuzând în același timp să fie consultat de numeroșii medici care-i erau trimiși.

Colonelul Wilson, într-o scrisoare trimisă tatălui său în acele zile, îi povestise că generalul putea să se prăpădească în orice moment, dar că îi respingea pe doctori nu din dispreț, ci din luciditate. În realitate, scria Wilson, boala era singurul inamic de care se temea generalul și refuza să o înfrunte ca să nu-l abată de la opera majoră a vieții lui. „A te îngriji de o boală e ca și cum ai trudi la galere”, îi spusese generalul. Cu patru ani în urmă, la Lima, O'Leary îi sugerase să accepte un tratament medical temeinic în vreme ce pregătea constituția Boliviei, dar răspunsul său fusese categoric: „Nu poți câștiga două curse în același timp”.

Părea să fie convins că dacă era în continuă mișcare și nu se cruța putea să alunge boala. Fernanda Barriga avea obiceiul să-i pună o bavetă și să-i dea să mănânce cu lingura, ca unui copil, iar el primea mâncarea și o mesteca în liniște și chiar deschidea din nou gura când termina. Dar în acele zile îi lua furea și lingura din mână și mânca singur, fără să-și mai pună baveta, ca să înțeleagă toată lumea că nu avea nevoie de nimeni. Lui José Palacios i se rupea inima când îl găsea încercând să facă unele treburi domestice de care se ocupaseră întotdeauna servitorii, sau ordonanțele, sau aghiotanții, și nu se bucură deloc să-l vadă vârsându-și pe el o sticlută întregă de cerneală în timp ce se căznea s-o toarne într-o călimară. A fost ceva de necrezut, căci toată lumea se mira că, oricât de bolnav era, nu-i tremurau mâinile, și că mișcările îi erau atât de sigure, încât continua să-și taie și să-și pilească unghiile o dată pe săptămână și să se bărbierească zilnic.

În paradisul său de la Lima petrecuse o noapte fericită cu o codană al cărei trup de sălbăticiune a naturii era acoperit, până la ultimul milimetru, de un puf moale. În zori, în timp ce se bărbierea, a contemplat-o cum stătea goală, întinsă pe pat, cufundată în somnul ei liniștit de femeie mulțumită, și nu a putut să reziste tentației de-a o face să fie a lui pentru totdeauna printr-un gest ritual. A acoperit-o cu clăbuc din cap până-n picioare și, cu o plăcere senzuală, a ras-o în întregime cu briciul de bărbierit, când cu mâna dreaptă, când cu stânga, centimetru cu centimetru, până la sprâncenele împreunate, lăsând-o de două ori goală cu trupul ei magnific de nou-născut. Ea l-a întrebat, cu sufletul sfâșiat, dacă o iubea cu adevărat, iar el a răspuns cu aceleași cuvinte rituale pe care, de-a lungul vieții lui, le picurase fără milă în atâtea inimi de femeie:

— Mai mult decât am iubit vreodată pe cineva pe lumea asta.

La Soledad, tot în timpul bărbieritului, se supuse aceluiași act de sacrificiu. Începu prin a-și tăia o șuviță de păr alb și moale din puținul care îi mai rămăsese, ascultând parcă de un impuls copilăresc. Își tăie îndată altă șuviță cu un gest mai conștient, apoi tot părul, la nimereală, de parcă ar fi tuns iarba, declamând, în același timp, cu glas precipitat strofele lui preferate din *Araucana*¹¹ despre cucerirea și colonizarea teritoriului actual al statului Chile.) José Palacios intră în dormitor să vadă cu cine vorbea și-l găsi răzându-și craniul acoperit cu clăbuc. Rămase tuns chilug.

Exorcismul nu-l izbăvi. Purta căciulița de mătase în timpul zilei, iar noaptea își pune scufia roșie, dar abia dacă izbutea să-și potolească fiorii de deprimare. Se scula să se plimbe pe întuneric prin imensa casă poleită de razele lunii, dar nu mai putu să umble gol,

11 Poem epic al autorului spaniol Alonso de Ercilla y Zúñiga (1533-1594)

ci înfășurat într-o pătură, ca să nu dărdăie de frig în nopțile caniculare.

Cu timpul nu-i mai fu de ajuns numai pătura, și se hotărî să-și pună și scufia roșie peste căciulița de mătase.

Intrigile meschine ale militarilor și abuzurile politicianilor îl exasperau într-o asemenea măsură, încât într-o după-amiază bătu cu pumnul în masă și declară că nu îi mai suporta nici pe unii nici pe ceilalți.

— Spuneți-le că sunt ofticos, ca să nu mai vină! strigă el.

Hotărârea lui era atât de drastică, încât interzise uniforme și ceremoniile militare în casa lui. Nu reuși însă să trăiască fără ele, așa încât audiențele de consolare și conciliabilele sterile continuă ca și până atunci, în pofida propriilor lui ordine. Se simțea pe atunci atât de rău, că acceptă vizita unui doctor cu condiția să nu-l examineze, să nu-i pună întrebări despre durerile lui și să nu încerce să-i dea nimic să bea.

— Numai ca să discutăm, spuse el.

Alesul corespundea dorințelor lui cum nu se putea mai bine. Se numea Hércules Gastelbondo și era un bătrânel căruia îi fusese hărăzit, parcă, să fie fericit, un om corpolent și blajin, cu creștetul strălucitor datorită calviției totale și cu o răbdare de înger care singură era de ajuns ca să aline suferințele altora. Atitudinea lui neîncrezătoare și nesăbuită față de știință era bine cunoscută în toată zona de coastă. Prescria crema de ciocolată cu brânză topită pentru tulburările bilei, recomanda amorul fizic în toropeala de după masă ca pe un leac bun de viață lungă și fuma fără oprire niște țigări făcute de el pe care le răsucea în hârtie de ambalaj și le prescria bolnavilor ca remediu pentru tot felul de boli trupești pentru care nu se cunoștea alt tratament. Chiar pacienții lui spuneau că nu-i vindeca niciodată pe de-a întregul, dar îi făcea să se simtă bine cu limbuția lui nestăpânită. El izbucnea într-un hohot de râs vulgar.

— Și celorlalți doctori le mor tot atât de mulți pacienți ca și mie, spunea el. Dar ai mei mor mai mulțumiți.

Sosi cu trăsura domnului Bartolomé Molinares, care venea și pleca de mai multe ori pe zi aducând și ducând tot felul de musafiri nechemăți, până când generalul le interzise să mai vină fără să fie invitați. Sosi îmbrăcat în haine de in alb necălcate, croindu-și drum prin ploaie, cu buzunarele burdușite de lucruri de mâncare și cu o umbrelă atât de ponosită, încât mai degrabă atrăgea șiroaiele decât să le respingă. Primul lucru pe care îl făcu după salutul protocolar fu să-și ceară scuze pentru țigara puturoasă pe care o ținea în mână, fumată pe jumătate. Generalul, care nu suporta fumul de tutun, nu numai atunci, ci dintotdeauna, îl iertase dinainte.

— Sunt obișnuit, spuse el. Manuela fumează niște țigări mai scârboase ca ale dumneavoastră, până și în pat, și desigur că îmi suflă fumul mult mai de aproape ca dumneavoastră.

Doctorul Gastelbondo prinse din zbor subiectul care îl făcea să ardă de curiozitate.

— Firește, spuse el. Ce mai face?

— Cine?

— Doña Manuela.

Generalul răspunse scurt:

— Bine.

Și schimbă vorba într-un mod atât de demonstrativ, încât doctorul izbucni într-un hohot de râs ca să-și mascheze necuviința. Generalul știa, fără îndoială, că nici una din isprăvile lui galante nu scăpa de bârfa ofițerilor din suită. Nu făcuse niciodată paradă de cuceririle lui, dar fuseseră atât de multe și atât de răsunătoare, încât secretele lui de alcov erau cunoscute de toată lumea. O scrisoare obișnuită întârzia trei luni până să ajungă de la Lima la Caracas, dar bârfele despre aventurile lui păreau să zboare iute ca gândul. Scandalul îl urmărea ca o umbră, iar amantele lui rămâneau însemnate pe vecie cu o cruce de cenușă, dar el își făcea inutil datoria de a-și păstra secretele amoroase apărându-le printr-o inviolabilă lege nescrisă. Nimeni nu l-a auzit făcând vreo mărturisire indiscretă și neloială despre vreo femeie care ar fi fost a lui, cu excepția lui José Palacios, care era complicele său în tot ce făcea. Nici măcar ca să satisfacă o curiozitate atât de nevinovată ca a doctorului Gastelbondo și referitoare la Manuela Sáenz, a cărei viață intimă era așa de bine cunoscută de toată lumea, încât nu mai rămâneau decât foarte puține secrete de păstrat.

Fără a mai socoti acest scurt incident, doctorul Gastelbondo fu pentru el o apariție

providențială. Îl readuse la viață cu nebuniile lui înțelepte, își împărțea cu el figurinele din zahăr cu formă de animale, turta dulce cu lapte, tabletele „diabolines”¹ (Tablete de ciocolată, învelite în hârtie, pe care sunt scrise diverse aforisme sau devize.) din făină de manioc pe care le avea în buzunare și pe care el le primea din politețe și le mânca din amuzament. Într-o zi se plânse că zaharicalele alea fine nu erau bune decât să-i amăgească foamea, dar nu-l ajutau să câștige și în greutate, cum dorea el.

— Nu vă faceți griji, Excelență, îi replică doctorul. Tot ce intră pe gură îngrașă și tot ce iese terfelește.

Argumentul i se păru generalului așa de hazliu, că acceptă să bea cu doctorul un pahar de vin bun și o ceașcă de *sago*¹².

Cu toate acestea, starea de spirit pe care doctorul i-o ameliora cu atâta migală îi era tulburată de veștile proaste. Cineva îi spuse că stăpânul casei unde locuise în Cartagena arsesese, de teamă să nu se molipsească, lavița pe care dormise, împreună cu salteaua și cearșafurile și cu tot ce trecuse prin mâinile generalului în timpul șederii sale acolo. El îi dădu ordin lui don Juan de Dios Amador ca din banii pe care i-i lăsase să plătească lucrurile distruse ca și cum ar fi fost noi, pe lângă chiria casei. Dar nici așa nu reuși să-și aline amărăciunea.

Se simți și mai rău câteva zile mai târziu, când află că don Joaquín Mosquera trecuse pe acolo în drum spre Statele Unite și nu binevoise să-i facă o vizită. Întrebând în stânga și în dreapta fără să-și ascundă tulburarea, află că de fapt rămăsese în zona de coastă mai mult de o săptămână în așteptarea vaporului, că se văzuse cu mulți prieteni comuni, dar și cu unii dușmani ai săi, și că tuturor le-a declarat că îi era lehamite de ceea ce el numea ingratitudea generalului. La plecare, când se afla deja în șalupa care îl ducea la bordul vasului, își rezumase ideea lui fixă adresându-se celor veniți să-l conducă:

— Țineți minte ce vă spun! Omul ăsta nu iubește pe nimeni.

José Palacios știa cât de sensibil era generalul la un asemenea reproș. Nimic nu-l durea mai mult, nici nu-l tulbura mai mult ca atunci când cineva se îndoia de sentimentele lui, și era în stare să despice apele și să doboare munții cu teribila lui putere de seducție, până reușea să-și convingă interlocutorul că greșește. Pe când se afla în culmea gloriei, Delfina Guardiola, frumoasa din Angostura, îi trântise ușa în nas, înfuriată de capriciile lui. „Dumneavoastră sunteți un om eminent, domnule general, și nu aveți egal”, i-a spus ea. „Dar iubirea e un lucru care vă depășește”. El a intrat pe fereastra de la bucătărie și a rămas trei zile la ea, și nu numai că a fost cât pe-acți să piardă o bătălie, dar și-a mai pus și propria piele în joc, până a izbutit s-o convingă pe Delfina să se încreadă în inima lui.

Mosquera nu se afla atunci pe aproape, dar își vărsă necazul față de cine se nimeri. Se tot întrebă cu ce drept vorbea de iubire un om care îngăduise să i se transmită lui printr-o notă oficială rezoluția Venezuelei privind alungarea și exilarea sa.

— Să spună mersi că nu i-am răspuns, ca să-l cruț de judecata istoriei, strigă el.

Aminti de tot ce făcuse pentru el, cât îl ajutase ca să ajungă ceea ce era, cum avusese de suportat negliobiile narcisismului său provincial. La sfârșit îi scrisese unui prieten comun o epistolă lungă și disperată, ca să fie sigur că vorbele lui pline de amărăciune vor ajunge la cunoștința lui Mosquera în orice parte a lumii s-ar fi aflat.

În schimb, veștile care nu soseau îl învăluiau ca într-o ceață invizibilă. Urdaneta tot nu-i răspundea la scrisori. Briceño Méndez, omul lui de încredere din Venezuela, îi trimisese o scrisoare împreună cu niște fructe din Jamaica, din cele la care poftea atât de mult, dar mesagerul se încesase. Justo Briceño, omul lui de la granița de est, îl exaspera cu încetineala sa. Tăcerea lui Urdaneta făcuse ca țara să intre pentru el într-un con de umbră. Moartea lui Fernández Madrid, corespondentul lui de la Londra, făcuse ca lumea întreagă să intre într-un con de umbră.

Ceea ce nu știa generalul era că în vreme ce el nu primea vești de la Urdaneta, acesta corespondența intens cu ofițerii din suita sa, cerându-le să-i smulgă un răspuns clar. Lui O'Leary îi scrisese: „Trebuie să știți o dată pentru totdeauna dacă generalul acceptă sau nu președinția, sau dacă urmează să alergăm toată viața după o nălucă ce nu poate fi prinsă”. Nu numai O'Leary, dar și alții din anturajul său încercau să intre în vorbă cu generalul ca să-i poată da lui Urdaneta un răspuns, dar cuvintele evazive ale generalului erau de

¹² fruct alimentar sub formă de praf sau granule, preparat din fecula unei specii de palmieri (sagatieri), din care se pregătește o supă hrănitoare.

nepătruns.

Când, în cele din urmă, se primiră vești sigure de la Riohacha, erau mai proaste decât semnele sale. Generalul Manuel Valdés, după cum era prevăzut, cucerii orașul la 20 octombrie fără să întâmpine nici o rezistență, dar Carujo îi nimici două companii de cercetași în săptămâna care urmă. Valdés îi prezentă lui Montilla actul său de demisie care se dorea onorabil, dar care generalului i se păru nedemn.

— Nemernicul ăla e mort de frică, spuse el.

Nu mai erau decât cincisprezece zile până să se încerce cucerirea orașului Maracaibo, potrivit planului inițial, dar simpla stăpânire a Riohachei era de-acum un vis imposibil.

— Ei, drăcia dracului! răcni generalul. Toată crema generalilor mei n-a fost în stare să împiedice o revoltă de cazarmă!

Cu toate acestea, vestea care îl afectă cel mai mult fu aceea că populația fugea din calea trupelor guvernamentale pentru că le identificau cu el, pe care îl socoteau asasinul amiralului Padilla, idolatrizat în Riohacha, ținutul lui natal. În plus, dezastrul coincidea cu cel din restul țării. Anarhia și haosul se înstăpâneau pretutindeni, iar guvernul lui Urdaneta era incapabil să le țină sub control.

Doctorul rămase încă o dată surprins de puterea dătătoare de viață a furiei în ziua în care îl găsi pe general slobozind un potop de imprecății biblice în fața unui emisar special care tocmai îi adusese ultimele vești de la Santa Fe.

— Guvernul ăsta de tot rahatul, în loc să angajeze în luptă națiunile și oamenii importanți, îi ține paralizați, răcnea el. O să cadă din nou, și a treia oară n-o să se mai ridice, pentru că oamenii care-l alcătuiesc și masele care-l susțin vor fi exterminați.

Eforturile doctorului de a-l calma fură inutile, căci după ce termină de înfierat guvernul repetă strigând cât îl ținea gura lista neagră a statelor sale majore. Despre colonelul Joaquín Barriga, erou în trei mari bătălii, spuse că putea fi oricât de rău, dacă dorea: „Până și asasin”. Despre generalul Pedro Margueytío, bănuț de a fi participat la complotul pentru asasinarea lui Sucre, spuse că era un biet om, bun să conducă o turmă de vite. Pe generalul González, cel mai devotat pe care îl avea pe râul Cauca, îl doborî de pe pedestal cu o lovitură brutală:

— Bolile lui sunt slăbiciunile și părțile.

Se prăbuși în balansoar gâfâind ca să-i dea inimii răgazul de care timp de douăzeci de ani dusesse lipsă. Atunci îl văzu pe doctorul Gastelbondo paralizat de uimire în cadrul ușii și ridică tonul.

— La urma urmelor, spuse el, la ce te poți aștepta din partea unui om care a pierdut două case la barbut?

Doctorul Gastelbondo rămase perplex.

— Despre cine e vorba? întrebă el.

— Despre Urdaneta, răspuse generalul. Le-a pierdut la Maracaibo jucând cu un comandant de marină, dar în acte a făcut să apară ca și cum le-ar fi vândut.

Trase în piept aerul de care avea nevoie.

— Sigur că sunt cu toții niște oameni cumsecade pe lângă ticălosul de Santander, continuă el. Amicii lui furau banii din împrumuturile englezilor, cumpărând hârtii de valoare la un preț care era a zecea parte din cât valorau de fapt și pe urmă chiar statul le accepta la valoarea de sută la sută.

Spuse că în orice caz el nu se opusese împrumuturilor din cauza riscului corupției, ci pentru că prevăzuse la timp că ele amenințau independența pe care o plățiseră cu atâta vărsare de sânge.

— Urăsc datoriile mai mult decât pe spanioli, spuse el. De aceea l-am avertizat pe Santander că binele pe care l-am face pentru națiune nu avea să servească la nimic dacă acceptam datoria, pentru că veșnic aveam să plătim dobânzi. Acum se vede clar: datoria ne va aduce până la urmă la sapă de lemn.

Când își începuse activitatea actualul guvern, nu numai că fusese de acord cu hotărârea lui Urdaneta de a respecta viața învinșilor, dar o și lăudase ca pe o nouă etică a războiului. „Să nu ne facă dușmanii noștri de acum ce le-am făcut noi spaniolilor”. Adică războiul pe viață și pe moarte. Dar într-una din nopțile lui tenebroase din Soledad îi aminti lui Urdaneta într-o teribilă scrisoare că toate războaiele civile fuseseră câștigate întotdeauna de cel mai crud.

— Crede-mă, doctore, îi spuse el medicului. Nu ne putem apăra autoritatea și viața

decât cu prețul sângelui dușmanilor noștri.

Furia îi trecu îndată fără să lase urme, la fel de intempestiv cum începuse, și generalul începu absoluțiunea istorică a ofițerilor pe care tocmai îi insultase.

— În tot cazul, eu sunt cel care greșește, spuse el. Ei nu doreau decât să înfăptuiască independența, care era ceva imediat și concret, și încă ce bine au mai făcut-o!

Îi întinse doctorului o mână numai piele și os pentru ca acesta să-l ajute să se ridice și încheie cu un oftat:

— În schimb, eu mi-am irosit viața într-un vis, căutând ceva care nu există.

În acele zile luă hotărâri privitoare la situația lui Iturbide. La sfârșitul lui octombrie, acesta primise o scrisoare de la mama lui, care era tot la Georgetown, în care îi spunea că progresul forțelor liberale în Mexic dădea familiei lor tot mai puține speranțe de repatriere. Nesiguranța aceasta, care se adăuga aceleia pe care o purta în suflet încă din fragedă copilărie, îi deveni de nesuportat. Din fericire, într-o după-amiază când se plimba prin galeria casei sprijinit de brațul lui, generalul îi evocă pe neașteptate o amintire din trecut.

— Despre Mexic nu am decât o amintire neplăcută, spuse el. La Veracruz, dulăii căpitanului din port mi-au sfâșiat doi cățelandri pe care îi duceam în Spania.

Oricum, spuse el, aceea a fost prima lui experiență de viață, și l-a marcat pentru totdeauna. Veracruz era prevăzut să fie locul unei scurte escale în prima sa călătorie spre Europa, în februarie 1799, dar care s-a prelungit cu aproape două luni din cauză că englezii blocau Havana, care era următoarea escală. Întârzierea i-a dat răgaz să meargă cu trăsura până în orașul México, urcând aproape trei mii de metri printre vulcanii înzăpeziți și pustiurile halucinante care nu semănau nici pe departe cu diminețile pastorale din valea Aragua, unde trăise până atunci.

— M-am gândit că așa trebuia să fie pe lună, spuse el. În orașul México a fost surprins de puritatea aerului și

năucit de piețele publice, de abundența și curățenia lor, piețe în care se vindeau viermi roșii de agavă, tatu, viermi de apă, ouă de țânțar, coșai, larve de furnici negre, pisici sălbatice, gândaci de apă cu miere, viespi de porumb, iguane de crescătorie, șerpi cu clopoței, fel de fel de păsări, câini pitici și un soi de fasole care sărea întruna de parcă avea viață.

— Ția mănâncă tot ce mișcă, spuse el.

A fost surprins de apele limpezi ale numeroaselor canale ce traversau orașul, de luntrile vopsite în culori sărbătorești, de frumusețea și mulțimea florilor. Dar l-au deprimat zilele scurte de februarie, indienii taciturni, eterna burniță, tot ceea ce avea să-l mârșăiească la Santa Fe, la Lima, la La Paz, peste tot în Anzi, și care atunci îl făcea pentru prima oară să sufere. Episcopul căruia îi fusese recomandat l-a dus de mână la o audiență la vicerege care, după cum i s-a părut lui, semăna mai mult a față bisericească decât episcopul însuși. Abia dacă l-a băgat în seamă pe tinerelul oacheș și subțiratic, îmbrăcat ca un filfizon, care s-a declarat admirator al Revoluției Franceze.

— Ar fi putut să mă coste viața, spuse generalul, amuzat. Dar am crezut, poate, că în prezența unui vicerege trebuia să fac puțină politică, și asta e tot ce știam eu la șaisprezece ani.

Înainte de a-și continua călătoria i-a trimis unchiului său, don Pedro Palacio y Sojo, prima lui scrisoare care avea să se păstreze.

— Aveam un scris așa de încâlcit că nici eu nu-l înțelegeam, spuse el prăpădindu-se de râs. Dar i-am explicat unchiului că arăta așa pentru că eram obosit după drum.

Într-o pagină și jumătate avea patruzeci de greșeli de ortografie, două dintre ele la un singur cuvânt: „io”.

Iturbide nu putu să facă nici un comentariu, căci nu-l ajuta memoria. Tot ce își amintea despre Mexic erau un șir de nenorociri care îi adânciseră melancolia înnăscută, și generalul avea motive să-l înțeleagă.

— Să nu rămâi alături de Urdaneta, îi spuse. Nici să nu pleci cu familia în Statele Unite, care sunt atât de puternice și cumplite, și care ne amăgesc cu povești despre libertate, dar până la urmă or să ne aducă numai neazuri.

Cuvintele lui aruncară o nouă umbră de îndoială într-o mocirlă de incertitudini. Iturbide exclamă:

— Nu mă speriați, domnule general!

— N-ai nici o teamă, spuse generalul pe un ton liniștit. Du-te în Mexic, chiar dacă s-

ar putea să te ucidă sau s-ar putea să mori. Și du-te acum cât ești încă tânăr, pentru că într-o zi va fi prea târziu, și atunci n-ai să te mai simți acasă nici aici, nici acolo. Te vei simți străin peste tot, și asta-i mai rău decât să fii mort.

Îl privi drept în ochi, își puse mâna cu palma deschisă pe piept și conchise:

— Sunt pățit.

În felul acesta, Iturbide plecă la începutul lui decembrie cu două scrisori pentru Urdaneta, într-una din ele spunându-se că el, Wilson și Fernando erau oamenii cei mai de încredere pe care îi avea generalul în casa lui. Rămase la Santa Fe fără un scop anume până în aprilie următor, când Urdaneta fu răsturnat printr-un complot santanderist. Mama lui reuși, cu perseverența ei exemplară, să-i obțină numirea în funcția de secretar al legației mexicane de la Washington. Își petrecu tot restul vieții uitat de lume în slujba lui de funcționar public și nu se mai știu nimic despre familia sa decât după treizeci și doi de ani, când Maximilian de Habsburg, impus de Franța prin forța armelor ca împărat al Mexicului, adoptă doi frați Iturbide din a treia generație și îi numi succesori la tronul său himeric.

În cea de-a doua scrisoare pe care i-o trimise lui Urdaneta prin Iturbide, generalul îi cerea să distrugă toate scrisorile primite până atunci și pe cele pe care le va mai primi de la el, ca să nu rămână urme din ceasurile lui grele. Urdaneta nu se conformă. Generalului Santander îi făcuse o rugămintă asemănătoare cu cinci ani în urmă: „Nu-mi dați scrisorile să fie publicate nici cât trăiesc, nici când voi muri, pentru că sunt prea directe și prea dezlănate”. Nu i-a făcut pe plac nici Santander, ale cărui scrisori, spre deosebire de ale sale, erau impecabile ca formă și conținut și se vedea cu ochiul liber că le scria conștient fiind că destinatarul lor final era istoria.

De la scrisoarea din Veracruz până la ultima pe care a dictat-o cu șase zile înainte de a muri, generalul a scris cel puțin zece mii de epistole, unele cu mâna lui, altele dictate secretarilor săi, altele întocmite de aceștia după instrucțiunile lui. S-au păstrat ceva mai mult de trei mii de scrisori și vreo opt mii de documente semnate de el. Uneori îi scotea din sărite pe secretarii săi. Sau viceversa. Odată i s-a părut stângace o scrisoare pe care tocmai o terminase de dictat și în loc să facă alta a adăugat cu scrisul lui o observație de un rând despre secretar: „După cum vă veți da seama, Martell e astăzi mai imbecil ca oricând”. În ajunul plecării de la Angostura pentru a duce la bun sfârșit eliberarea continentului, în 1817, a pus ordine în treburile guvernării, lichidând restanțele prin paisprezece documente pe care le-a dictat într-o singură zi. Așa s-a născut, probabil, legenda niciodată dezmințită că dicta mai multor secretari mai multe scrisori în același timp.

Octombrie se reduce la ropotul picăturilor de ploaie. Generalul nu mai ieși din camera lui, iar doctorul Gastelbondo fu nevoit să facă uz de întreaga lui știință ca să i se îngăduie să-l viziteze și să-i dea să mănânce. José Palacios avea impresia că în siestele pe care le petrecea zăcând îngândurat în hamac fără să se legene, privind cum plouă în piața pustie, revedea cu ochii minții până și clipele cele mai neînsemnate din trecutul său.

— Dumnezeule al celor sărmani, oftă el într-o după-amiază. Ce-o mai fi cu Manuela?

— Nu știm decât că e bine, pentru că nu știm nimic, răspunse José Palacios.

Căci se așternuse tăcerea asupra persoanei ei de când venise Urdaneta la putere. Generalul nu-i mai scrisese, dar îi dădea instrucțiuni lui Fernando să o țină la curent cu călătoria. Ultima scrisoare de la ea sosise la sfârșitul lui august și cuprindea atât de multe știri confidențiale despre pregătirile ce se făceau pentru lovitura militară, încât nu era ușor să-i deslușești secretele printre rândurile exaltate și datele intenționat confuze, pentru a-l deruta pe inamic.

Uitând sfaturile bune ale generalului, Manuela își luase în serios, și chiar cu prea mult entuziasm, rolul de primă bolivaristă a națiunii, și ducea pe cont propriu un război pe hârtie împotriva guvernului. Președintele Mosquera nu a îndrăznit să deschidă acțiune împotriva ei, dar nici nu i-a împiedicat pe miniștrii săi să o facă. La agresiunile presei oficiale, Manuela răspundea prin pamflete tipărite pe care le împărțea din goana calului pe Strada Regală, escortată de sclavele ei. Pregătită de luptă, îi hăitua pe străduțele pietruite ale mahalalelor pe aceia care distribuiau manifestele împotriva generalului și acoperea cu inscripții și mai jignitoare injuriile care se iveau în zori pe zidurile caselor.

În cele din urmă, războiul oficialităților a devenit unul împotriva persoanei ei. Dar ea nu s-a lăsat intimidată. Oamenii ei de încredere din guvern au informat-o, într-o zi de serbare populară, că în piața mare se monta o schelă pentru focuri de artificii cu o caricatură a generalului îmbrăcat în batjocură în veșminte regale. Manuela și sclavele ei au

trecut de militarii care asigurau paza și au distrus edificiul cu o șarjă de cavalerie. Însuși primarul a încercat atunci s-o aresteze, trimițând un pichet de soldați care s-o ridice noaptea din patul ei, dar ea i-a așteptat cu o pereche de pistoale gata armate și numai prin intervenția unor prieteni ai ambelor părți a putut fi împiedicat un necaz și mai mare.

Singurul eveniment care a putut să o potolească a fost preluarea puterii de către Urdaneta. Avea în el un prieten adevărat, iar Urdaneta o socotea, la rândul său, complicele cel mai entuziast. Când era singură la Santa Fe, în timp ce generalul se războia în sud împotriva invadatorilor peruani, Urdaneta era prietenul de încredere care se îngrijea de securitatea și de nevoile ei. Când generalul a făcut nefericita declarație la Congresul Admirabil, Manuela a fost aceea care a reușit să-l convingă să-i scrie lui Urdaneta: „Eu vă ofer toată prietenia mea dintotdeauna și o împăcare deplină și din toată inima”. Urdaneta i-a acceptat oferta generoasă, iar Manuela i-a întors favoarea după lovitura militară. A dispărut din viața publică, și cu atâta grijă încât, pe la începutul lui octombrie, a circulat zvonul că plecase în Statele Unite și nimeni nu s-a îndoit că era adevărat. Așa încât José Palacios avea dreptate: Manuela era bine, pentru că nu se mai știa nimic de ea.

Odată, examinându-și în acest fel trecutul, copleșit de ploaia de afară, mâhnit pentru că trebuia să aștepte fără să știe nici ce anume, nici pentru ce, nici pe cine, generalul nu mai rezistă: plânse în somn. Când auzi scâncetele, José Palacios crezu că erau ale câinelui vagabond pe care îl pescuiseră din apă. Dar erau ale stăpânului. Se zăpăci, pentru că în lungul șir de ani cât trăiseră alături unul de altul îl văzuse plângând numai o dată și nu de jale, ci de furie. Îl chemă pe căpitanul Ibarra, care stătea de veghe în galerie, și ascultă și el murmurul lacrimilor.

— Asta o să-l ajute, spuse Ibarra.

— O să ne ajute pe toți, adăugă José Palacios.

Generalul dormi până la ore mai târzii decât avea obiceiul. Nu îl treziră păsărelele din livada de alături, nici clopotele de la biserică, și José Palacios se aplecă de mai multe ori peste hamac ca să vadă dacă respira. Când deschise ochii, era trecut de orele opt și începuse arșița.

— Sâmbătă, șaisprezece octombrie, declamă José Palacios. Ziua sfinteii Margarita María Alacoque.

Generalul se sculă din hamac și contemplă pe fereastră piața pustie și prăfoasă, biserica cu zidurile coșcovite și un cârd de vulturi ce se sfădeau pentru rămășițele unui câine mort. Tăria primelor raze de soare anunța o zi caniculară.

— Să plecăm de-aici cât mai repede, spuse generalul. Nu vreau să aud tirurile de execuție.

José Palacios tresări. Trăise acest moment în alt loc și în alt timp, iar generalul era aidoma ca atunci, desculț pe dalele neacoperite cu covoare ale pardoselii, cu izmenele lungi și cu căciulița de noapte pe capul tuns chilug. Era un vis de demult devenit realitate.

— N-o să le auzim, spuse José Palacios și adăugă cu o exactitate voită: Generalul Piar a fost deja împușcat la Angostura, și nu azi la orele cinci după-amiaza, ci într-o zi ca cea de azi, acum treisprezece ani.

Generalul Manuel Piar, un mulatru dur din Curaçao, în vârstă de treizeci și cinci de ani și încununat de glorie ca nimeni altul din armata de voluntari, pusese la încercare autoritatea generalului într-un moment când armata eliberatoare avea mai multă nevoie ca oricând de forțele ei unite ca să taie elanul lui Morillo. Piar îi mobiliza pe negri, pe mulatri, pe mețiși și pe toți sârmanii din țară împotriva aristocraților albi din Caracas reprezentați de general. Popularitatea și aura lui mesianică nu se comparau decât cu ale lui José Antonio Páez, sau ale lui Boves, monarhistul, și îi atrăgeau admirația și bunăvoința unor ofițeri albi din armata eliberatoare. Generalul își epuizase cu el metodele de convingere. Arestat din ordinul său, Piar a fost dus la Angostura, capitala provizorie, unde generalul se baricadase cu ofițerii apropiați, printre care câțiva dintre aceia care aveau să-l însoțească în ultima călătorie pe fluviul Magdalena. Un consiliu de război numit de el, alcătuit din militari, prieteni ai lui Piar, a efectuat o judecată sumară. José María Carreño a fost unul din membri. Apărătorul din oficiu nu a trebuit să mintă când l-a exaltat pe Piar ca pe unul dintre bărbații iluștri care luptaseră împotriva stăpânirii spaniole. A fost declarat vinovat de dezertare, răzvrătire și trădare și condamnat la moarte cu pierderea gradului militar. Cunoscându-i meritele, lumea nu credea că era posibil ca sentința să fie confirmată de general, cu atât mai puțin într-un moment în care Morillo recuperase câteva provincii și

moralul patrioților era atât de scăzut, încât exista temerea că armata se putea dezmembra. Asupra generalului s-au făcut tot felul de presiuni și el a ascultat binevoitor părerea prietenilor celor mai apropiați, printre care Briceño Méndez, dar hotărârea lui a fost fără drept de apel. A anulat pedeapsa de ridicare a gradului și a confirmat-o pe aceea de moarte prin împușcare, agravând-o prin ordinul de a se face prin execuție publică. A fost noaptea fără sfârșit în care toate relele s-au putut întâmpla. În 16 octombrie, la orele cinci după-amiaza, sentința a fost executată sub soarele neîndurător, în piața mare din Angostura, orașul pe care chiar Piar îl smulsese cu șase luni în urmă din mâinile spaniolilor. Comandantul plutonului de execuție dăduse ordin să se adune rămășițele unui câine mort pe care îl devorau vulturii și închisese căile de acces pentru ca animalele fără stăpân să nu perturbe solemnitatea execuției. I-a refuzat lui Piar cea din urmă onoare de a da el însuși ordin să tragă plutonului de execuție și l-a legat la ochi cu forța, dar nu a putut să-l împiedice să-și ia rămas bun de la lumea aceasta sărutând crucifixul și salutând drapelul.

Generalul refuzase să asiste la execuție. Singurul care se afla cu el în casă era José Palacios, și acesta l-a văzut căznindu-se să-și stăpânească lacrimile în momentul când a auzit împușcăturile. În comunicatul adresat trupelor a spus: „Ieri a fost o zi de durere pentru inima mea”. Tot restul vieții avea să repete însă că a fost o cerință politică ce a salvat țara, i-a înduplecat pe rebeli și a împiedicat un război civil. În orice caz, a fost cel mai nemilos act de putere din viața sa, dar și cel mai oportun, prin care și-a consolidat îndată autoritatea, a unificat conducerea și și-a deschis drumul spre glorie.

După treisprezece ani, la Soledad, nici măcar nu păru să-și dea seama că fusese victima unui delir care îl întorsese în alt timp. Continuă să privească piața până când trecu o bătrână îmbrăcată în zdrențe cu un asin încărcat cu nuci de cocos pentru vânzare, și umbra ei alungă vulturii. Atunci se întoarce la hamac oftând ușurat și, fără să-l întrebe nimeni, dădu răspunsul pe care José Palacios dorise să-l cunoască din noaptea tragică de la Angostura.

— Tot așa aș proceda.

Cel mai periculos era mersul pe jos, nu din cauza riscului unei căderi, ci pentru că se vedea prea bine cât de mare era efortul pe care îl făcea. În schimb, ca să urce și să coboare scările casei era de înțeles ca cineva să-l ajute, chiar dacă ar fi fost în stare să se descurce și singur. Cu toate acestea, când avea într-adevăr nevoie de un braț de sprijin nu primea să-i fie dat.

— Mulțumesc, spunea el, dar încă mai pot.

Într-o zi nu mai putu. Se pregătea să coboare singur scările când își pierdu cunoștința.

— Am căzut de pe picioare, fără să știu nici eu cum, aproape mort, îi povesti unui prieten.

A fost mai rău: scapă cu viață ca prin minune, pentru că-i veni amețea chiar în capul scării și numai datorită ușurării corpului său nu se rostogoli la vale.

Doctorul Gastelbondo îl duse de urgență în străvechiul oraș Barranca de San Nicolás cu trăsura lui don Bartolomé Molinares, care îl găzduise în propria casă în călătoria sa anterioară și avea pregătit același dormitor mare și bine aerisit, cu vedere spre Strada Mare. Pe drum începu să-i curgă din colțul ochiului stâng o secreție densă care nu îi dădea pace. Călători absent la tot ce era în jurul lui și din când în când părea că se roagă, când de fapt murmură strofe întregi din poemele lui preferate. Doctorul îl ștergea la ochi cu batista lui, mirat că nu o făcea el însuși, care era atât de preocupat de curățenia trupului său. Se învioră abia la intrarea în oraș, când niște vaci smucite fură cât pe-acți să le doboare trăsura și în cele din urmă răsturnară berlina preotului paroh. Acesta făcu o tumbă în aer și se ridică îndată dintr-un singur salt, alb de nisip până în creștetul capului, cu fruntea și mâinile pline de sânge. Când își reveni din șoc, grenadirii fură nevoiți să-și croiască drum printre trecătorii oprți în loc și copiii goi care nu doreau decât să facă haz de accident, neavând habar cine era călătorul care, așa cum ședea în penumbra trăsurii, parcă era un mort.

Doctorul îl prezentă pe preot drept unul dintre puținii care îl susținuseră pe general în vremurile când episcopii tunau din amvon contra lui și fusese excomunicat pentru că era mason și iubitor al celor lumești. Generalul nu părea să-și dea seama de ceea ce se întâmpla și nu se dezmetici decât în momentul când văzu sângele de pe sutana preotului, iar acesta îl rugă să facă uz de autoritatea sa pentru ca vacile să nu mai fie lăsate să umble libere într-un oraș unde, cu atâtea trăsuri, nu mai puteai merge în siguranță pe jos, pe drumurile publice.

— Nu vă faceți sânge rău, Cuvioșia voastră, îi spuse el fără să-l privească. Așa e în toată țara.

Soarele de la orele unsprezece stăruia neclintit pe nisipul străzilor largi și pustiite, iar orașul întreg reverbera căldura. Generalul se bucură că nu avea să stea acolo mai mult decât era nevoie ca să se refacă după căzătură și ca să iasă în larg într-o zi cu mare agitată, fiindcă în manualul francez scria că răul de mare ajuta la eliminarea fierei și la curățirea stomacului. Din lovitură își reveni curând, dar în schimb nu fu atât de ușor să aibă parte de vas și de vreme rea în același timp.

Înfuriat că trupul nu-l mai asculta, generalul nu avu putere pentru nici un fel de activitate politică sau socială, și dacă primea vreo vizită era din partea unor vechi prieteni care treceau prin oraș ca să-și ia rămas bun de la el. Casa era mare și răcoroasă, atât cât putea să fie în luna noiembrie, iar gazdele au transformat-o pentru el într-un spital de familie. Don Bartolomé Molinares era unul dintre nenumărații oameni ruinați de războaie, și singurul lucru cu care se alesese de pe urma lor era slujba de administrator al poștelor, pe care o îndeplinea fără plată de zece ani. Era un om atât de blând, încât generalul îi spunea „tăticule” încă din călătoria anterioară. Nevasta lui, o femeie semeață și cu o neabătută vocație matriarhală, își făcea veacul împletind cu bețișorul dantele, pe care le vindea pe bani buni pe vapoarele europene, dar de când veni generalul îi consacră lui tot timpul pe care îl avea. Merse până acolo încât intră în conflict cu Fernanda Barriga pentru că îi punea ulei de măsline în mâncarea de linte, convinsă fiind că era bun pentru bolile de piept, iar el o înghițea cu de-a sila, din recunoștință.

Ceea ce-l supăra mai mult pe general în acele zile fu supurația ochiului, care îl ținu într-o dispoziție sumbră, până când îi trecu prin spălături cu infuzie de mușețel. Atunci se apucă să joace cărți, ca o compensație efemeră pentru chinul ciupiturilor de fânțar și tristețile înserărilor. Într-unul din puținele lui accese de remușcare, stând de vorbă cu stăpânii casei mai în glumă, mai în serios, îi uimi declarându-le că era mai de folos o bună înțelegere decât o mie de lupte câștigate.

— Și în politică? întrebă domnul Molinares.

— Mai cu seamă în politică, răspunse generalul. Faptul că n-am ajuns la o înțelegere cu Santander ne-a dus pe toți pe drumul pierzaniei.

— Atâta vreme cât mai ai prieteni, mai ai speranțe, spuse Molinares.

— Dimpotrivă, replică generalul. Nu perfidia dușmanilor, ci zelul prietenilor mi-a dus gloria de râpă. Ei au fost cei care m-au împins spre dezastrul Convenției de la Ocaña, care mi-au întins plasa monarhiei, care m-au obligat să umblu să fiu reales cu aceleași argumente cu care mai apoi m-au făcut să mă retrag din funcție, iar acum mă țin prizonier în țara aceasta, unde nu mai am ce căuta.

Ploaia deveni eternă, iar umezeala începu să sape breșe în amintire. Era atâta zăpușeală, chiar și noaptea, încât generalul trebuia să se schimbe de mai multe ori de cămașa udă learcă.

— Mă simt ca fiert în bain-marie, se văita el.

Într-o după-amiază șezu mai bine de trei ore în balcon, privind cum alunecau pe stradă bucățile de moloz din cartierele sărace, obiectele de menaj, hoiturile de animale duse de puhoiul unei ploi torențiale cu violența unui cutremur care încerca să smulgă casele din temelii.

Maiorul Juan Glen, primarul orașului, apăru în plină furtună cu vestea că arestase o femeie aflată în serviciul domnului Visbal pentru că vindea ca pe niște moaște sfinte șuvițele de păr pe care generalul și le tăiasse la Soledad. Încă o dată se simți copleșit de tristețe să vadă că tot ce îi aparținuse se transforma în marfă de ocazie.

— Mă tratează ca și cum aș fi murit, spuse el.

Doamna Molinares își trăsese balansoarul lângă masa de joc ca să nu îi scape nici un cuvânt.

— Vă tratează drept ceea ce sunteți: un sfânt, spuse ea.

— Ei bine, dacă-i așa, să-i dea drumul acelei sărmane nevinovate.

Nu mai citi nimic. Dacă avea de trimis scrisori, se mulțumea să-i dea instrucțiuni lui Fernando și nu le revedea nici pe acelea puține pe care trebuia să le iscălească. Își petrecea dimineața contemplând din balcon pustiul nisipos al străzilor, privind cum treceau

măgărușul cu apă de vânzare, negresa insolentă și fericită care vindea sparoși¹³ prăjiți la soare, copiii ce ieșeau de la școală la orele unsprezece fix, preotul cu sutana de stofă plină de petice care îl binecuvânta din poarta bisericii topindu-se de căldură. La ora unu după-amiază, în vreme ce ceilalți își făceau siesta, se plimba pe trotuarul cu canale ce duhneau a putreziciune, alungând numai cu umbra lui cârdurile de vulturi din piață, salutându-se când și când cu puținii care îl recunoșteau așa cum se înfățișa el acum, aproape mort și îmbrăcat în civil, și ajungea la cazarma grenadirilor, o magherniță cu pereții din paiantă, orientată spre portul fluvial. Îl îngrijora moralul soldaților, biruiți de lehamite, fapt ce i se părea vizibil cu ochiul liber după dezordinea din cazarmă, a cărei duhoare devenise de nesuportat. Dar un soldat, parcă toropit de zăpușeala de la ora aceea, îi trânti un adevăr care îl dădu gata:

— Nu pentru că avem moralul scăzut suntem noi așa pleoștiți, Excelență, îi spuse el. Gonoreea-i de vină.

Abia atunci află. Doctorii din oraș, după ce făcuseră uz de toată știința lor prescriindu-le spălături cu permanganat și lactoză drept paliativ, pasară problema comandantilor militari, iar aceștia nu izbutiseră să se pună de acord asupra a ceea ce trebuiau să facă. Tot orașul era de acum la curent cu riscul care îl amenința, iar glorioasa armată a republicii era privită ca o purtătoare de molimă. Generalul, mai puțin alarmat decât se temuseră, rezolvă problema pe loc, printr-o carantină totală.

Când lipsa de vești bune sau rele începea să devină exasperantă, un crainic îi aduse de la Santa Marta un mesaj obscur din partea generalului Montilla: „Omul e în mâinile noastre și demersurile sunt pe drumul cel bun”. Generalului i se păruse atât de ciudat acel mesaj, și atât de neobișnuit modul în care îi fusese transmis, încât îl înțelese ca pe o chestiune de stat major de cea mai mare importanță. Era, probabil, legat de campania de la Riohacha, căreia îi acorda o prioritate istorică pe care nimeni nu dorea să o priceapă.

În acele vremuri era normal ca mesajele să fie complicate, iar comunicatele militare să fie în mod intenționat neclare din rațiuni de securitate, de când guvernele, din comoditate, renunțaseră la sistemul mesajelor cifrate, care se dovediseră atât de utile în perioada primelor conspirații împotriva Spaniei. Ideea că militarii îl înșelau era un motiv vechi de îngrijorare, pe care Montilla o împărtășea, și aceasta complică și mai mult misterul mesajului și agravă neliniștea generalului. Atunci îl trimise pe José Palacios la Santa Marta sub pretextul ingenios de a procura fructe și legume proaspete și câteva sticle de xeres sec și de bere blondă, care nu se găseau pe piața locală. Dar adevăratul scop era să-i dezlege misterul. Era foarte simplu: Montilla dorea să spună că soțul Mirandei Lindsay fusese transferat de la închisoarea din Honda la cea din Cartagena, iar grațierea era o chestiune de câteva zile. Generalul se simți atât de decepționat de simplitatea enigmei, încât nici măcar nu se bucură de binele pe care i-l făcuse salvatoarei lui din Jamaica.

Episcopul din Santa Marta îi aduse la cunoștință la începutul lui noiembrie, printr-un bilet scris de mâna sa, că el, cu mijlocirea lui apostolică, fusese cel care izbutise să potolească spiritele în localitatea vecină La Ciénaga, unde cu o săptămână în urmă se încercase o revoltă a populației civile în sprijinul orașului Riohacha. Generalul îi mulțumi scriindu-i, la rândul său, cu mâna lui, și-i ceru lui Montilla să facă ceea ce se cuvenea, dar nu îi plăcu felul în care episcopul se grăbise să-și ia răsplata.

Relațiile dintre el și monseniorul Estévez nu fuseseră niciodată dintre cele mai bune. Dincolo de toiagul lui pașnic de bun păstor, episcopul era un politician înfocat, dar slab la minte, adversar al republicii în adâncul sufletului și adversar al unificării continentale, ca și a tot ceea ce era legat de concepția politică a generalului. La Congresul Admirabil, al cărui vicepreședinte fusese, își înțeleșese bine adevărata sarcină de a submina autoritatea lui Sucre și și-o îndeplinișe mai mult cu răutate decât cu eficacitate, atât în alegerea demnitarilor cât și în misiunea pe care au avut-o împreună de a găsi o soluție amiabilă a conflictului cu Venezuela. Soții Molinares, care știau de acele neînțelegeri, nu se mirară câtuși de puțin când, la gustarea de după-amiază, generalul îi întâmpină cu una din pildele lui profetice:

— Ce-o să se aleagă de copiii noștri într-o țară în care revoluțiile se sfârșesc prin intervenția unui episcop?

Doamna Molinares îi răspunse cu un reproș afectuos dar ferm:

13 Specie de pește marin

— Chiar dacă Excelența voastră ar avea dreptate, eu nu vreau să știu nimic, spuse. Noi suntem buni catolici, din aceia cum erau odată.

Fără să se lase descumpănit, el îi replică imediat:

— Fără îndoială că mai buni decât domnul episcop, căci el n-a făcut pace în La Ciénaga de dragul lui Dumnezeu, ci ca să-și țină uniți enoriașii în războiul împotriva Cartagenei.

— Și noi, cei de-aici, suntem împotriva tiraniei Cartagenei, spuse domnul Molinares.

— Știu, replică generalul. Fiecare columbian e un teritoriu inamic.

De la Soledad, generalul îi ceruse lui Montilla să-i trimită o corabie ușoară în portul vecin Sabanilla, pentru planul său de a elimina fierea cu ajutorul râului de mare. Montilla întârziase să-l servească pentru că don Joaquín de Mier, un spaniol republican care era asociat cu comodorul Elbers, îi promisese unul din vapoarele care prestau servicii ocazionale pe fluviul Magdalena. Cum acest lucru nu fu posibil, Montilla trimise la mijlocul lui noiembrie un cargobot englez, care sosi la Santa Marta fără să se anunțe în prealabil. De îndată ce află, generalul dădu de înțeles că avea să profite de ocazie ca să părăsească țara.

— Sunt hotărât să plec oriunde ca să nu mor aici, spuse el.

Apoi se înfioră de presentimentul că îl aștepta Camille scrutând orizontul dintr-un balcon plin de flori, cu vedere la mare, și adăugă oftând:

— În Jamaica sunt iubit.

Îi dădu instrucțiuni lui José Palacios să înceapă să facă bagajul, iar în noaptea aceea stătu până târziu să caute niște documente pe care voia să le ia cu el cu orice preț. Se obosi atât de mult, încât dormi trei ore. În zori, deja treaz și cu ochii deschiși, nu își dădu seama unde se află decât în momentul când José Palacios îi recită din calendarul bisericesc.

— Am visat că sunt la Santa Marta, spuse el. Era un oraș foarte curat, cu case albe și toate la fel, dar din cauza munților nu se vedea marea.

— Atunci nu era Santa Marta, spuse José Palacios. Era Caracas.

Așadar, visul generalului îi dezvăluise faptul că nu aveau să plece în Jamaica. Fernando era de mult în port ca să pună la punct toate detaliile legate de călătorie, iar la întoarcere își găsi unchiul dictându-i lui Wilson o scrisoare în care îi cerea lui Urdaneta un pașaport nou pentru plecarea din țară, căci cel emis de guvernul răsturnat de la putere nu mai era valabil. Aceasta a fost singura explicație pe care o dădu când contramandă plecarea.

Toată lumea a crezut însă că adevăratul motiv erau veștile pe care le primise în dimineața aceea despre operațiunile de la Riohacha, care nu făceau decât să le agraveze pe cele dinainte. Patria se năruia bucată cu bucată de la un ocean la altul, spectrul războiului civil se năpustea pe ruinele ei și nimic nu îl supăra mai mult pe general decât fuga din fața situațiilor potrivnice.

— Nu există sacrificiu pe care să nu fim gata să-l îndurăm ca să salvăm Riohacha, spuse el.

Doctorul Gastolbondo, mai îngrijorat de îngrijorările bolnavului decât de bolile lui fără leac, era singurul care știa să-i spună adevărul fără să-l irite.

— Vine sfârșitul lumii și dumneavoastră vă faceți griji pentru Riohacha, spuse el. N-am visat noi niciodată o asemenea onoare.

Replica veni prompt:

— De Riohacha depinde soarta lumii.

Credea cu adevărat ceea ce spunea, și nu izbutea să-și ascundă îngrijorarea că sosise deja momentul când prevăzuseră că vor cuceri Maracaibo și, cu toate acestea, se aflau mai departe de victorie ca oricând. Și pe măsură ce se apropia decembrie cu după-amiezile lui de topaz, nu se temea numai că aveau să piardă Riohacha și poate toată zona litorală, dar și că Venezuela putea să pregătească o expediție ca să distrugă și ultimele rămășițe ale iluziilor lui.

Vremea începuse să se schimbe cu o săptămână în urmă și acolo unde mai înainte erau ploii apăsătoare, acum se iviră un cer diafan și nopți înstelate. Generalul rămânea indiferent la minunile lumii, uneori îngândurat în hamac, alteori jucând cărți fără să-i pese de șansele pe care le avea. Puțin mai târziu, în vreme ce jucau în salon, o adiere dinspre stâncile cu trandafiri-de-mare le suflă cărțile din mâini și deschise zăvoarele ferestrelor. Doamna Molinares, însuflețită de acest semn prematur ce anunța venirea anotimpului

providențial, exclamă:

— Suntem în decembrie!

Wilson și José Laurencio Silva se grăbiră să închidă ferestrele pentru ca vântul să nu sufle casa cu totul. Numai generalul rămase absorbit de ideea lui fixă.

— A venit decembrie și noi tot așa stăm, spuse el. Pe drept cuvânt se zice că mai bine să ai sergenți proști decât generali neputincioși.

Continuă să joace și, în mijlocul unei partide, își puse deoparte cărțile și-i spuse lui José Laurencio Silva să pregătească totul pentru călătorie. Colonelul Wilson, care în ajun își descărcase bagajul pentru a doua oară, rămase perplex.

— Vasul a plecat, spuse el.

Generalul știa.

— Așa nu era bun, replică. Trebuie să mergem la Riohacha să vedem dacă reușim să-i facem pe iluștrii noștri generali să se hotărască în sfârșit să câștige.

Înainte de a se ridica de la masă, se simți obligat să se justifice față de stăpânii casei.

— Nu mai e nici măcar o necesitate de război, le spuse el, ci o chestiune de onoare.

Așa se întâmplă că la orele opt dimineața, în ziua de întâi decembrie, se îmbarcă pe brigantina *Manuel*, pe care domnul Joaquín de Mier i-o puse la dispoziție pentru orice dorea el: să facă o plimbare ca să elimine fierea, să meargă și să se liniștească la plantația de trestie de zahăr din San Pedro Alejandrino ca să se întremeze după bolile lui multe și suferințele fără de număr, sau să-și continue călătoria pe mare spre Riohacha ca să încerce încă o dată să salveze America. Generalul Mariano Montilla, care sosi cu brigantina împreună cu generalul José Maria Carreño, reuși să aranjeze ca nava *Manuel* să fie escortată de fregata *Grampus*, aparținând Statelor Unite, care, pe lângă faptul că era bine dotată cu piese de artilerie, avea la bord un chirurg bun: doctorul Night. Totuși, când Montilla văzu starea jalnică în care se afla generalul, nu vru să se lase îndrumat numai de judecata doctorului Night, ci îl consultă și pe medicul său din oraș.

— Nici nu știu dacă va suporta călătoria, spuse doctorul Gastelbondo. Dar să plece: orice-ar fi e mai bine decât să trăiască așa.

Canalele din Ciénaga Grande¹ (Mlaștina Mare.) erau greoaie și înăbușitoare și emanau aburi ucigători, așa încât ieșiră în largul mării profitând de primele alizee dinspre nord, care în acel an începuseră să sufle de timpuriu și erau blânde. Brigantina cu vele pătrate, bine întreținută și având o cabină pregătită pentru el, era curată și confortabilă și plutea într-un ritm vioi.

Generalul se îmbarcă bine dispus și vru să rămână pe punte ca să vadă estuarul Rio Grande de la Magdalena, al cărui mâl colora apele în cenușiu până la o distanță de multe leghe în largul mării. Își pusese niște pantaloni vechi de catifea, căciulița andină și un veston de uniformă a marinei engleze pe care i-l dăruise căpitanul fregatei, și începea să arate mai bine grație soarelui și brizei înșelătoare. În cinstea sa, membrii echipajului fregatei vânară un rechin uriaș, în a cărui burtă găsiră, printre multe alte mărunțișuri, niște pinteni de călăreț. El savura totul cu o bucurie de turist până când îl învinse oboseala și se retrase în sine însuși. Atunci îi făcu lui José Palacios semn să se apropie și-i mărturisi la ureche:

— La ora asta, tăicuțu' Molinares probabil că arde salteaua și îngroapă lingurile.

Către amiază trecură prin dreptul zonei Ciénaga Grande, o vastă întindere de ape tulburi unde toate păsările cerului își disputau un banc de sparoși aurii. În porțiunea netedă și fierbinte, acoperită de silitră, dintre mlaștină și mare, unde lumina era mai transparentă și aerul mai pur se aflau satele de pescari cu uneltele lor de pescuit întinse la uscat în curți, iar mai departe misterioasa localitate La Ciénaga, ale cărei năluci diurne îi făcuseră pe discipolii lui Humboldt să se îndoiască de propria lor știință. De cealaltă parte a zonei mlăștinoase Ciénaga Grande se înălțau culmile acoperite cu ghețuri eterne ale munților Sierra Nevada.

Brigantina zveltă, aproape zburând pe suprafața apei în liniștea velor, era atât de ușoară și stabilă, încât nu îi cauzase generalului multdorita indispoziție fizică pentru eliminarea fierei. Cu toate acestea, trecură mai departe pe lângă o coastă a muntelui care înainta în mare, unde se învolburară apele și se înteți briza. Generalul observă acele schimbări cu tot mai multă speranță, căci lumea începu să se învâрте împreună cu păsările carnivore ce zburau în cerc deasupra capului său și cămașa i se îmbibă de o sudoare rece, iar ochii i se umplură de lacrimi. Montilla și Wilson trebură să-l țină, căci era atât de ușor,

încât un val mai puternic putea să-l arunce peste bord. Pe înserat, când intrară în apele liniștite ale golfului Santa Marta, nu mai avea ce să mai elimine din trupul său stors și zăcea vlăguit în cușeta căpitanului, agonizând, dar în starea aceea de beție pe care ți-o dau visele împlinite. Generalul Montilla se sperie așa de mult de starea în care se afla, încât, înainte de a începe debarcarea, îl chemă din nou pe doctorul Night să-l vadă și acesta hotărî să fie coborât pe uscat într-o lectică.

În afară de lipsa de interes a locuitorilor din Santa Marta pentru tot ceea ce avea un aer oficial, existau și alte motive care explicau faptul că atât de puțină lume îl aștepta pe chei. Santa Marta fusese unul dintre orașele cele mai greu de câștigat pentru cauza republicană. Chiar și după ce independența fusese consfințită prin bătălia de la Boyacá, viceregele Sámano se refugiase acolo ca să aștepte întăriri din Spania. Însuși generalul încercase s-o elibereze de mai multe ori și numai Montilla a reușit când republica era deja instaurată. La ostilitatea monarhiștilor se adăuga faptul că erau cu toții porniți împotriva Cartagenei, favorită a puterii centrale, iar generalul, prin dragostea lui pentru cartagenezi, pune paie peste foc fără să știe. Motivul cel mai serios însă, chiar și pentru mulți adepți ai săi, a fost execuția sumară a amiralului José Prudencio Padilla, care, colac peste pupăză, mai era și mulatru, ca generalul Piar. Virulența resentimentelor crescuse o dată cu preluarea puterii de către Urdeneta, președintele consiliului de război care pronunțase sentința de condamnare la moarte. Așa încât clopotele catedralei nu bătură după cum era prevăzut și nimeni nu știu să spună de ce, și nici nu se traseră salve de tun din fortăreața Morro în semn de salut, pentru că în zori pulberea fusese găsită umedă în magazie. Soldații munciseră până aproape de sosirea generalului pentru ca el să nu vadă inscripția scrisă cu cărbune pe zidul lateral al catedralei: „Trăiască José Prudencio”. Anunțurile oficiale despre venirea sa abia dacă îi impresionară pe cei câțiva care așteptau în port. Absența cea mai notabilă era a episcopului Estévez, prima și cea mai importantă dintre persoanele înștiințate.

Don Joaquín de Mier avea să-și amintească până la sfârșitul îndelungatei sale vieți făptura înspăimântătoare pe care o debarcară cu targa în toropeala primei seri, înfășurată într-o pătură de lână, având pe cap căciulă peste căciulă, amândouă îndesate până la sprâncene, și abia suflând. Cu toate acestea, cel mai bine își aminti de mâna lui dogoritoare, de respirația grea, de prestața supranaturală cu care se ridică de pe targă ca să-i salute pe toți, unul câte unul, spunându-le gradele și numele lor întregi, abia ținându-se pe picioare ajutat de aghiotanții săi. Apoi se lăsă urcat pe brațe în cupeu și se prăbuși pe banchetă, cu capul vlăguit sprijinit de spătar, dar urmărind cu ochi lacomi viața ce îi aluneca prin dreptul geamului pentru o singură și ultimă oară.

Șirul de trăsurii nu au avut decât de trecut drumul până la vechea clădire a vămii, care îi era rezervată generalului. Erau aproape orele opt și era miercuri, dar pe promenada din golf, în bătaia primelor brize ale lunii decembrie, domnea o atmosferă de sfârșit de săptămână. Străzile erau largi și murdare, dar casele de aici, cu ziduri de piatră și cu balcoane mari, erau mai bine întreținute decât în restul țării. Familii întregi își scosese mobilele pe trotuar, iar unele își primeau musafirii chiar în mijlocul străzii. Puzderia de licurici dintre crengile copacilor scăldau strada ce ducea la mare într-o lumină fosforescentă mai intensă decât a felinarelor.

Clădirea vămii, cea mai veche construcție de acest fel din țară, ridicată cu două sute nouăzeci și nouă de ani în urmă, fusese de curând restaurată. Pentru general pregătirea dormitorului de la etajul doi, cu vedere spre golf, dar el preferă să-și petreacă cel mai mult timp în salonul mare, singura încăpere în care se găseau belciuge ca să-și agațe hamacul. Tot acolo se afla teigheaua grosolană din lemn de mahon cioplit pe care, șaisprezece zile mai târziu, avea să fie expus în camera mortuară trupul său îmbălsămat, îmbrăcat în tunica albastră potrivit rangului său, dar fără cei opt nasturi de aur curat pe care cineva avea să-i smulgă în buimăceala care a urmat morții.

El era singurul care nu se credea atât de aproape de acest deznodământ fatal. În schimb, doctorul Alexandre Prosper Révérend, medicul francez pe care generalul Montilla îl chemă de urgență la orele nouă seara, nu avu nevoie să-i ia pulsul ca să-și dea seama că de ani de zile începuse să se stingă din viață. Judecând după gâtul moleșit, contracția pieptului și paloarea feței, bănuie că principala cauză era plămânii bolnavi, și observațiile sale din zilele următoare aveau să o confirme. Anamneza preliminară pe care i-o făcu între patru ochi, jumătate în spaniolă, jumătate în franceză, confirmă că bolnavul avea o abilitate

magistrală de a falsifica simptomele și de a ascunde durerea și că suflul puțin pe care îl mai avea și-l irosea în efortul de a nu tuși și de a nu expectora în timpul consultației. Diagnosticul pus la prima vedere îi fu adevărat de examenul clinic. Dar de la foaia de observație din acea seară, prima dintre cele treizeci și trei pe care avea să le întocmească în următoarele cincisprezece zile, acordă aceeași importanță degradării trupești ca și suferințelor sufletești.

Doctorul Révérend avea treizeci și patru de ani și era sigur de sine, cult și spilcuit. Sosise în urmă cu șase ani, decepționat de readucerea Bourbonilor pe tronul Franței, și vorbea și scria într-o spaniolă corectă și fluentă, însă generalul profită de cea dintâi ocazie ce se ivi ca să-i dovedească cât de bine stăpânea franceza. Doctorul prinse subiectul din zbor.

— Excelența voastră are un accent parizian, îi spuse el.

— De pe Rue Vivienne, replică el, înviorându-se. De unde știți?

— Mă fălesc cu faptul că pot să ghicesc până și colțul de stradă din Paris unde a copilărit cineva, numai după accent, răspunse doctorul. Cu toate că m-am născut și am trăit până târziu într-un sătuc din Normandia.

— Brânzeturi bune, dar vin prost, spuse generalul.

— Poate că acesta e secretul sănătății noastre, replică doctorul.

Îi câștigă încrederea apăsând, fără să-i producă dureri, pe coarda copilărească a inimii sale. I-o câștigă și mai mult când, în loc să-i prescrie noi medicamente, îi dădu cu mâna lui o lingură de sirop pe care i-l pregătise doctorul Gastelbondo ca să-i aline tusea, și un sedativ pe care îl luă fără să crâcnească, pentru că dorea să doarmă. Mai stătura puțin de vorbă până când somniferul își făcu efectul, și atunci doctorul ieși din încăperea în vârful picioarelor. Generalul Montilla îl conduse acasă împreună cu alți ofițeri și se alarmă când doctorul îi spuse că se gândea să doarmă îmbrăcat în eventualitatea că ar fi fost solicitat de urgență la orice oră.

Doctorii Révérend și Night nu se puseră de acord în cele câteva ocazii când se întâlneau în cursul acelei săptămâni. Révérend era convins că generalul suferea de o leziune pulmonară a cărei origine era un catar prost tratat. După culoarea pielii și frisoanele pe care le avea seara, doctorul Night era sigur că era un paludism cronic. Erau totuși de acord asupra gravității bolii. Cerură să fie aduși și alți medici ca să rezolve divergența de păreri, dar cei trei din Santa Marta și alții din provincie refuzară să le vină în ajutor, fără nici o explicație. Așa încât doctorii Révérend și Night stabiliră un tratament de compromis pe bază de balsamuri pectorale pentru catar și chinină pentru malarie.

Starea bolnavului se înrăutățise și mai mult la sfârșitul săptămânii din cauza unui pahar cu lapte de măgăriță pe care îl bău pe riscul său și pe furiș ca să nu-l vadă doctorii. Mama lui obișnuia să-l bea cald, cu miere de albine, și îi dădea și lui când era copil, ca să-i aline tusea. Dar acea aromă de balsam, asociată într-un mod atât de intim cu amintirile lui cele mai vechi, îi răscoli fierea, îi dereglă organismul și-l aduse într-o asemenea stare de prostrație, încât doctorul Night își devansă plecarea în Jamaica, pentru a-i trimite un specialist de acolo. Îi trimise doi cu tot felul de mijloace și cu o rapiditate incredibilă pentru vremurile acelea, dar era prea târziu.

Starea de spirit a generalului nu corespundea totuși epuizării lui fizice, căci se comporta ca și cum boala care îl ucidea nu era decât o neplăcere banală. Noaptea stătea treaz în hamac contemplând rotirile farului din fortăreața Morro, răbdând durerile fără să spună nici păs, pentru ca gemetele să nu îl dea de gol, fără să-și ia ochii de la splendoarea golfului pe care el însuși îl socotise cel mai frumos din lume.

— Mă dor ochii de atâta privit, spunea el.

Ziua se căznea să dea dovadă de aceeași hărnicie ca în alte vremuri și îl chema pe Ibarra, pe Wilson, pe Fernando, sau pe oricine se afla mai pe aproape, ca să-i dea instrucțiuni în legătură cu scrisorile pe care nu mai avea răbdare să le dicteze. Numai José Palacios avu luciditatea să-și dea seama că acele urgențe sunau deja a cântec de lebedă. Căci erau dispoziții privind soarta apropiaților lui și chiar a unora care nu se aflau la Santa Marta. Uită cearta pe care o avusese cu fostul său secretar, generalul José Santana, și îi obțin un post în afacerile externe ca să se poată bucura de noua sa viață de proaspăt căsătorit. Pe generalul José María Carreño, căruia obișnuia să-i aducă binemeritate laude pentru bunătatea inimii lui, îl puse pe pista care avea să-l ducă în câțiva ani la funcția de președinte însărcinat cu conducerea Venezuelei. Îi ceru lui Urdaneta carnet de muncă

pentru Andrés Ibarra și José Laurencio Silva, pentru ca în viitor ei măcar să primească regulat o soldă. Silva ajunsese generalisim și ministru de război și al marinei în țara sa și muri la optzeci și doi de ani, cu vederea încețoșată de cataracta de care se temuse atâta; el trăi de pe urma unui certificat de invaliditate pe care îl obținuse după anevoioase demersuri făcute pentru a-și dovedi, cu mulțimea de cicatrice pe care le avea, meritele de luptător.

Generalul încercă totodată să-l convingă pe Pedro Briceño Méndez să se întoarcă în Noua Granadă și să ocupe funcția de ministru de război, dar graba cu care se precipitau evenimentele istorice nu îi dădu răgaz. Nepotului său Fernando îi lăsa o moștenire care să-i înlesnească drumul către o bună carieră în administrația publică. Pe generalul Diego Ibarra, care fusese primul lui aghiotant și una dintre puținele persoane cu care se tutuia și în particular și în public, îl sfătui să se transfere într-un loc unde să fie mai de folos decât în Venezuela. Chiar și generalului Justo Briceño, pe care mai era și atunci supărat, avea să-i ceară pe patul de moarte un ultim serviciu.

Ofițerii săi nu au bănuit, poate, niciodată în ce măsură el le unea destinele împărțindu-le acele posturi. Căci aveau să trăiască cu toții alături la bine și la rău până la moarte, cunoscând până și acea ironie a istoriei de a se regăsi unul pe altul în Venezuela, după cinci ani, lansându-se cu comandantul Pedro Carujo într-o aventură militară în sprijinul ideii bolivariste de unificare.

Acestea nu mai erau manevre politice, ci dispoziții testamentare în favoarea orfanilor săi, ceea ce Wilson confirmă printr-o declarație surprinzătoare pe care generalul i-o dictă într-o scrisoare adresată lui Urdaneta: „În ceea ce privește Riohacha, totul e pierdut”. În aceeași după-amiază primi un răvaș din partea episcopului Estévez, imprevizibilul, care îl ruga să intervină cu înaltele sale oficii pe lângă guvernul central pentru ca Santa Marta și Riohacha să fie declarate provincii, și în acest fel să pună capăt discordiei istorice cu Cartagena. Generalul făcu un semn de deznădejde către José Laurencio Silva când acesta îi termină de citit scrisoarea.

— Columbienii sunt cu gândul numai la dezbinare.

Mai târziu, în vreme ce rezolva împreună cu Fernando corespondența întârziată, se arătă și mai deprimat.

— Nici măcar nu-i răspunde, îi spuse. Să aștepte până m-or vedea îngropat sub trei coți de pământ și după aia să facă tot ce le trăsnește prin cap.

Grija lui de a căuta mereu altă climă îl aducea în pragul nebuniei. Dacă vremea era umedă o dorea mai uscată, dacă era rece o voia călduță, dacă era climă de munte voia să fie marină. Aceasta îi alimenta neastâmpărul perpetuu cu care cerea ba să se deschidă geamul ca să intre aer, ba să se închidă la loc, ba să fie așezat fotoliul cu spatele la lumină, ba din nou așa cum era, și nu reușea, parcă, să se liniștească decât legănându-se în hamac cu puterile plâpânde pe care le mai avea.

La Santa Marta zilele deveniră atât de mohorâte, încât, când generalul se mai liniști puțin și spuse că ar fi din nou dispus să meargă la conacul domnului de Mier, doctorul Révérend fu cel dintâi care îl încurajă, dându-și seama că acelea erau simptomele finale ale unei ireversibile stări de prostrăție. În ajunul plecării îi scrisese unui prieten: „Voi muri cel târziu în câteva luni”. Era surprinzător pentru toată lumea, căci rareori în viața sa, și cu atât mai puțin în ultimii ani, îl auzise cineva vorbind despre moarte.

„La Florida” din San Pedro Alejandrino, situată la o leghe de Santa Marta, pe pantele mai domoale ale munților Sierra Nevada, era o plantație de trestie de zahăr cu o fabrică ce producea căpățâni de zahăr nerafinat. În cupeul domnului de Mier generalul străbătu drumul prăfos pe care trupul său fără el avea să-l facă zece zile mai târziu în sens invers, învelit cu vechea sa pătură groasă, într-un car cu boi. Cu mult înainte de a zări casa simți adierea saturată de mirosul de melasă fierbinte și căzu pradă singurății, ca într-o capcană.

— Miroase ca la San Mateo, spuse el oftând.

Plantația de trestie de zahăr de la San Mateo, la douăzeci și patru de leghe distanță de Caracas, era locul spre care îl mâneau toate dorurile. Acolo își pierduse tatăl la vârsta de trei ani, apoi mama la nouă ani și soția la douăzeci. Se căsătorise în Spania cu o fată frumoasă din aristocrația creolă, rudă cu el, și singurul lui vis din vremurile acelea era să fie fericit alături de ea și în același timp să își sporească averea imensă, ca stăpân peste vieți omenești și moșii, pe plantația de la San Mateo. Nu s-a știut niciodată sigur dacă moartea soției la opt luni de la căsătorie a fost cauzată de frigurile maligne sau de un accident domestic. În ceea ce îl privea, atunci s-a născut el pentru istorie, căci până atunci fusese un tânăr stăpân

colonial, un domnișor orbit de plăcerile lumești și nearătând nici cel mai mic interes pentru politică, iar din acel moment s-a prefăcut brusc în cel care avea să fie până la moarte. Nu a mai vorbit de soția lui moartă, nu a mai pomenit niciodată de ea, nu a mai dorit s-o înlocuiască cu alta. Aproape în toate nopțile vieții lui a visat casa de la San Mateo și adeseori pe tatăl și pe mama sa și pe fiecare din frați, dar pe ea niciodată, căci se hotărâse să o îngroape definitiv, să o dea cu totul uitării ca un mijloc brutal de a putea trăi mai departe fără ea. Nu reușiră să-i răscolească memoria, pentru o clipă, decât mirosul de melasă de la San Pedro Alejandrino, insolența sclavilor de la presele de zahăr, care nu îi aruncară nici măcar o privire compătimitoare, copacii imenși din jurul casei ce fusese de curând zugrăvită pentru a-l primi pe el, cealaltă plantație din viața sa spre care îl mâna un destin ineluctabil ca să își găsească acolo sfârșitul.

— O chema María Teresa Rodríguez del Toro y Alayza, spuse el din senin.

Domnul de Mier era cu gândul aiurea.

— Cine? întrebă.

— Cea care mi-a fost soție, răspunse el, și adăugă imediat: Dar uitați ce-am spus, vă rog; a fost o întâmplare nefericită din copilăria mea.

Nu mai spuse nimic.

Dormitorul care i se dădu îl făcu să rătăcească din nou cu gândul în trecut, așa încât îl cercetă cu o atenție meticuloasă, de parcă fiecare obiect i se părea o revelație. Pe lângă patul cu baldachin mai erau un scrin de mahon, o noptieră tot din lemn de mahon cu o placă de marmură și un fotoliu îmbrăcat în catifea roșie. Pe perete, lângă fereastră, era un ceas octogonal cu cifre romane, oprit la unu și șapte minute.

— Am mai fost pe-aici, spuse el.

Mai târziu, când José Palacios întoarse ceasul și-l potrive, generalul se culcă în hamac și încercă să doarmă, fie și numai un minut. Abia atunci văzu pe fereastră munții Sierra Nevada, cu contururi clare și albastrii, ca un tablou suspendat, și gândurile îi zburară spre alte încăperi din tot atâtea alte vieți.

— Nu m-am simțit niciodată atât de aproape de casă, spuse el.

În prima noapte la San Pedro Alejandrino dormi bine, iar a doua zi părea într-o asemenea măsură restabilit după suferințele lui, încât făcu un tur pe la presele din fabrica de zahăr, admiră vitele de rasă, gustă mierea și îi uimi pe toți cu cunoștințele lui despre meșteșugul fabricării zahărului. Generalul Montilla, mirat să vadă o asemenea schimbare, îl rugă pe Révérend să-i spună adevărul, iar acesta îi explică că falsa ameliorare a stării generalului era frecventă la cei aflați pe moarte. Sfârșitul era o chestiune de zile, de ore, poate. Năucit de vestea rea, Montilla bătu cu pumnul în peretele gol și își zdrobi mâna. Niciodată, până la sfârșitul zilelor lui, nu mai avea să fie același om. Îl mințise de multe ori pe general, întotdeauna cu bună credință și din rațiuni politice mărunte. Din acea zi îl minți din milă și tuturor aceluia care aveau acces la el le dădu instrucțiuni să facă la fel.

În săptămâna aceea sosiră la Santa Marta opt ofițeri de rang înalt expulzați din Venezuela pentru activități contra guvernului. Printre ei se aflau câteva dintre personalitățile marcante ale epopeii războiului de eliberare: Nicolás Silva, Trinidad Portocarrero, Julián Infante. Montilla le ceru nu numai să-i ascundă generalului muribund veștile proaste, dar și să le mai înflorească pe cele bune, căutând să aline cea mai gravă dintre multele lui boli. Ei merseră și mai departe și îi dădură un raport atât de încurajator asupra situației din țară, încât izbutiră să-i aprindă în priviri scânteierea de altădată. Generalul rearduse pe tapet problema Riohacha, despre care de o săptămâna nu se mai spusese nimic, și le vorbi din nou de Venezuela ca de o posibilitate iminentă.

— Niciodată n-am avut o ocazie mai bună ca s-o luăm de la capăt pe drumul drept, spuse el. Și conchise cu o neclintită convingere: în ziua când voi călca iar pe pământul din Aragua, tot poporul venezuelean se va ridica de partea mea.

Într-o după-amiază schiță un nou plan militar în prezența ofițerilor aflați în vizită, care îl ajutară cu entuziasmul lor compătitor. Cu toate acestea, trebui să-l asculte toată noaptea anunțând pe un ton profetic cum aveau ei să reconstituie, pornind de la obârșie și de astă dată pentru totdeauna, vastul imperiu al visurilor lui. Montilla fu singurul care se încumetă să pună stavilă stupefacției aceluia care își închipuiau că ascultă nesăbuițele unui nebun.

— Aveți grijă, le spuse, că la fel au crezut și cei din Casacoima.

Căci nimeni nu uitase acel 4 iulie 1817, când generalul a fost nevoit să-și petreacă

noaptea cufundat în laguna din Casacoima, împreună cu un grup restrâns de ofițeri, printre care Briceño Méndez, ca să se pună la adăpost de trupele spaniole care fuseseră cât pe-aci să-i surprindă în câmp deschis. Aproape gol, tremurând de febră, a început deodată să strige cât îl ținea gura, anunțând tot ce avea să facă în viitor, pas cu pas: ocuparea imediată a orașului Angostura, trecerea Anzilor, eliberarea Noii Granade și, mai apoi, a Venezuelei, pentru întemeierea Columbiei și, în cele din urmă, cucerirea imenselor teritorii din sud până în Peru. „Atunci vom urca pe Chimborazo și vom înfige pe crestele înzăpezite tricolorul Americii mari, unite și libere în vecii vecilor”, a spus el în încheiere. Și aceia care îl ascultaseră atunci crezuseră că și-a pierdut mințile, dar, cu toate acestea, profeția i s-a împlinit întocmai, pas cu pas, în mai puțin de cinci ani.

Din păcate, aceea de la San Pedro Alejandrino a fost doar o închipuire păguboasă. Durerile care îl lăsaseră în prima săptămână răbufniră toate deodată cu o violență nimicitoare. În acel moment, generalul era atât de împuținat la trup, încât trebuia să-i mai întoarcă o dată manșetele cămășii și să-i scurteze cu o palmă pantalonii de catifea. Nu reușea să doarmă mai mult de trei ore în prima parte a nopții, iar restul și-l petrecea sufocându-se de tuse, sau chinuit de halucinații, sau exasperat de sughițurile repetate, care începuseră la Santa Marta și reveneau tot mai stăruitor. După-amiaza, în timp ce ceilalți picoteau, își amăgea durerea privind pe fereastră vârfurile înzăpezite ale munților.

Traversase de patru ori Atlanticul și străbătuse călare teritoriile eliberate mai ades ca oricare altul, dar nu își făcuse niciodată testamentul, fapt neobișnuit pentru vremurile acelea. „N-am de lăsat nimănui nimic”, spunea el. Generalul Pedro Alcántara Herrán îi sugerase ideea la Santa Fe, când se pregătea de călătorie, argumentându-i că era o măsură de precauție normală pentru orice călător, iar el îi răspunsese, mai mult în serios decât în glumă, că moartea nu intra în planurile lui imediate. Cu toate acestea, la San Pedro Alejandrino el fu acela care avu inițiativa de a dicta două ciorne, a testamentului său și a ultimei proclamații. Nu s-a știut niciodată dacă a fost un act conștient sau un moment de slăbiciune a sufletului său zbuciumat.

Cum Fernando era bolnav, începu să-i dicteze lui José Laurencio Silva o serie de însemnări cam dezlănate, care nu îi exprimau atât dorințele, cât dezamăgirile: America e imposibil de guvernat, cel care luptă într-o revoluție cară apă cu ciurul, țara aceasta va cădea inevitabil în mâinile mulțimii dezlănțuite, care apoi avea să o paseze unor mici tirani aproape invizibili, de toate culorile și rasele, și multe alte gânduri sinistre care circulau deja și răzleț, în diverse scrisori adresate unor prieteni.

Continuă să le dicteze preț de câteva ore, ca în transă, fără să se întrerupă aproape nici măcar din cauza accesului de tuse. José Laurencio Silva nu reuși să țină pasul cu el, iar Andrés Ibarra nu putu să facă mult timp efortul de a scrie cu mâna stângă. Când obosiră toți secretarii și aghiotanții, rămase în picioare locotenentul de cavalerie Nicolás Mariano de Paz, care copie cele dictate cu atenție și cu un scris frumos până i se termină hârtia. Mai ceru, dar, pentru că întârziiau să i-o aducă, continuă să scrie pe perete până îl acoperi aproape în întregime. Generalul îi rămase atât de recunoscător, încât îi dăruie cele două pistoale ale generalului Lorenzo Cárcamo, folosite în duelurile amoroase.

Ultima lui dorință a fost ca rămășițele pământești să-i fie duse în Venezuela, cele două cărți care îi aparținuseră lui Napoleon să fie păstrate la Universitatea din Caracas, să i se dea lui José Palacios opt mii de pesos ca o recunoaștere a muncii neîntrerupte în serviciul său, să fie arse documentele lăsate la Cartagena în grija domnului Pavajeau, să fie trimisă înapoi în locul de unde provenea medalia cu care îl distinsese congresul din Bolivia, să i se restituie văduvei mareșalului Sucre sabia de aur încrustată cu pietre prețioase pe care i-o dăruise mareșalul, iar restul averii sale, inclusiv minele de la Aroa, să se împartă celor două surori și fiilor fratelui său mort. Nu îi mai rămânea nimic altceva de dat, căci din aceeași avere trebuia să plătească diferite datorii nelichidate, mari și mici, printre care cei douăzeci de mii de duros¹⁴ ai profesorului Lancaster, care deveniseră o obsesie.

Printre clauzele de rigoare, avusese grijă să includă o stipulație specială prin care îi mulțumea lui sir Robert Wilson pentru buna comportare și fidelitatea fiului său. Nu era nimic neobișnuit în această distincție, dar neobișnuit era faptul că nu făcuse una similară și pentru generalul O'Leary, care nu avea să fie de față la moartea sa numai din motivul că nu

14 Duro = monedă de cinci pesete

avea să izbutească să ajungă la timp de la Cartagena, unde se afla, din ordinul său, la dispoziția președintelui Urdaneta.

Amândouă numele au rămas legate pentru totdeauna de acela al generalului. Wilson avea să devină mai târziu însărcinat cu afaceri al Marii Britanii la Lima, apoi la Caracas, continuând să se situeze în primplanul evenimentelor politice și militare ale celor două țări. O'Leary avea să se stabilească la Kingston și după aceea la Santa Fe, unde a fost mult timp consul al țării sale și unde a murit la vârsta de cincizeci și unu de ani, după ce a adunat, în treizeci și patru de tomuri, un uriaș volum de mărturii despre viața sa alături de generalul Americii. Amurgul vieții lui a fost liniștit și fructuos, și el l-a rezumat într-o singură frază: „Acum, când Eliberatorul e mort și marea sa operă distrusă, mă voi retrage în Jamaica, unde mă voi apuca să pun ordine în hârtiile sale și să-mi scriu memoriile”.

Din ziua în care generalul își făcu testamentul, doctorul îi aplică paliativele pe care le cunoștea: cataplasme cu muștar pe picioare, fricționări pe șira spinării, plasturi calmanți pe tot corpul. Îi amelioră constipația înăscută cu clisme cu efect imediat, dar devastator. Temându-se de o congestie cerebrală, îl supuse unui tratament de cataplasme cu substanțe iritante ca să evacueze catarul concentrat în regiunea capului. Tratamentul consta într-un platură vezicator obținut din cantaridă, o insectă care, strivită și aplicată pe piele, producea bășici capabile să absoarbă medicamentele. Doctorul Révérend îi aplică generalului muribund cinci cataplasme iritante pe ceafă și una pe pulpă. După un secol și jumătate, mulți medici continuau să creadă că moartea sa a avut drept cauză nemijlocită aceste cataplasme abrazive, care i-au provocat o dereglare urinară cu micțiune incontinentă, apoi dureroasă, iar în cele din urmă cu eliminare de sânge, lăsându-i vezica uscată și lipită de bazin, după cum a confirmat doctorul Révérend la autopsie.

Mirosul îi devenise atât de sensibil, încât generalul îi obliga pe doctor și pe spițerul Augusto Tomasín să păstreze distanța din cauza izului greu de alifii pe care-l exalau. Atunci mai mult ca oricând cerea să se stropească încăperea cu apa lui de colonie și continuă să-și facă băile iluzorii, să se bărbierească cu mâna lui și să se spele pe dinți cu o teribilă înverșunare, în râvna lui supranaturală de a se apăra de mizeria inerentă morții.

În cea de-a doua săptămână a lui decembrie trecu prin Santa Marta colonelul Luis Peru de Lacroix, un tânăr și strălucit luptător din armata lui Napoleon, care fusese până nu demult aghiotant al generalului, și primul lucru pe care îl făcu după ce-l vizită fu să-i scrie Manuelei Sáenz și să-i spună adevărul. Cum primi scrisoarea, Manuela porni în călătorie spre Santa Marta, dar la Guaduas i se spuse că sosea cu o întârziere de o viață de om. Vestea o șterse de pe fața pământului. Se adânci în propriile ei tenebre, fără alte griji în afară de două cutii cu hârtii ale generalului, pe care reuși să le ascundă la loc sigur la Santa Fe până când Daniel O'Leary le recuperă după câțiva ani conform instrucțiunilor generalului. Generalul Santander, într-unul din primele sale acte de guvernare, o alungă din țară. Manuela se supuse destinului cu o aprigă demnitate, trăind mai întâi în Jamaica, apoi într-o tristă pribegie care avea să se încheie la Paita, un port sordid din Pacific, unde se retrăgeau balenierele de pe toate oceanele lumii. Acolo găsi mângâiere pentru durerea de a fi fost dată uitării în lucrul de mână, în țigările ordinare și în figurinele din zahăr în formă de animale pe care le făcea și le vindea marinarilor atât cât îi îngăduia artrita de care suferea. Doctorul Thorne, soțul ei, fusese înjunghiat pe un teren viran din Lima ca să fie jefuit de puținul pe care îl avea asupra sa, și el îi lăsă Manuelei prin testament o sumă egală cu zestrea pe care o adusese în momentul căsătoriei, sumă pe care ea nu o primi însă niciodată. Trei vizite memorabile o consolă pentru starea de părăsire în care se afla: a profesorului Simón Rodríguez, cu care împărți cenușa gloriei trecute, a lui Giuseppe Garibaldi, patriotul italian care se întorcea de la lupta împotriva dictaturii lui Rosas din Argentina, și a romancierului Herman Melville, care călătorea pe oceanele lumii documentându-se pentru *Moby Dick*. Mai bătrână acum, neputincioasă, zăcând într-un hamac din cauza unei fracturi de șold, ghicea destinul în cărți și dădea sfaturi îndrăgostiților, în chestiuni amoroase. Muri în timpul unei epidemii de ciumă, la vârsta de cincizeci și nouă de ani, iar coliba ei fu arsă de poliția sanitară împreună cu prețioasele hârtii ale generalului, printre care scrisorile lui intime. Singurele relicve personale care îi rămâneau de la el erau, după cum îi mărturisise lui Peru de Lacroix, o șuviță de păr și o mânășă.

Starea în care Peru de Lacroix găsi conacul La Florida din San Pedro Alejandrino era aceea de dezordine din preajma morții. În casă totul era lăsat la voia întâmplării.

Ofițerii dormeau la orice oră, oricând îi fura somnul, și erau atât de irascibili, încât precautul José Laurencio Silva ajunsese să tragă sabia din teacă la rugămintele doctorului Révérend de a face liniște. Fernandei Barriga nu îi mai ajungeau elanul și bunăvoința ca să răspundă atâtor solicitări de hrană la orele cele mai greu de imaginat. Cei mai demoralizați jucau cărți zi și noapte, fără să ia seama că tot ce spuneau ei zbierând auzea muribundul din camera de alături. Într-o după-amiază, pe când generalul zăcea în toropeala febrei, cineva de pe terasă trâncănea cu glas tare despre abuzul de a încasa douăsprezece pesos și douăzeci și trei de centavos 1 pentru șase scânduri, două sute douăzeci și cinci de cuie, șase sute de ținte obișnuite, cincizeci aurii, opt metri de madipolon, opt metri de sfoară de Manila și cinci metri de panglică neagră.

Era un pomelnic strigat din rășputeri care acoperi celelalte voci și în cele din urmă răsună de la un capăt la altul al moșiei. Doctorul Révérend era în dormitor și îi schimba generalului Montilla bandajul de la mâna fracturată și amândoi înțeleseseră că și bolnavul, lucid în aromeala lui, urmărea socotelile cu înfrigurare. Montilla scoase capul pe fereastră și răcnii cât îl ținu gura:

— Tăceți dracului din gură!

Generalul interveni fără să deschidă ochii.

— Lăsați-i în pace, spuse el. La urma urmelor, nu există socoteli pe care să nu le pot auzi eu.

Numai José Palacios știa că generalul nu mai avea nevoie să audă nimic pentru a înțelege că socotelile rostite cu glas strigat se refereau la cei două sute cincizeci și trei de pesos (Monedă reprezentând a suta parte dintr-un pesos), șapte reales² (Monedă reprezentând a zecea parte dintr-un centavo.) și trei cuatrillos³ (Monedă reprezentând a patra parte dintr-un real) proveniți dintr-o colectă publică pentru funeraliile lui, făcută de autoritățile din zonă în rândurile unor persoane particulare, din fondurile abatorului și ale închisorii, și că listele cuprindeau materialele pentru fabricarea sicriului și construcția locului de veci. Din ordinul lui Montilla, José Palacios își luă răspunderea să împiedice intrarea în iatac a oricărei persoane, indiferent de grad, titlu sau rang, și își impuse chiar sieși un regim atât de strict în supravegherea bolnavului, de parcă era vorba de propria lui moarte.

— Să fi avut eu o asemenea putere de la început, omul ăsta ar fi trăit o sută de ani, spuse el.

Fernanda Barriga vru să între.

— După cât de mult i-au plăcut femeile, spuse ea, nu poate, sârmanul de el, să moară fără o muiere măcar la căpătâiul patului, fie ea bătrână și urâtă și numai bună de lepădat ca mine.

Nu i se dădu voie înăuntru. Așa că se așeză lângă fereastră căutând să îndrepte, prin rugăciune, vorbele păcătoase pe care le spunea muribundul în delirul său. Rămase acolo, să trăiască din mila oamenilor, cufundată într-un doliu etern, până la vârsta de o sută unu ani.

Ea fu aceea care presără drumul cu flori și dădu tonul cântărilor când apăru cu sfânta împărtășanie preotul din satul vecin, Mamatoco, în seara de miercuri. Înaintea lui erau un șir de indiene desculțe, cu mantii din pânză nealbită și cununi pe cap, care îi luminau drumul cu lămpi cu ulei și intonau rugăciuni funebre în limba lor. Trecură cărarea pe care Fernanda o acoperea cu petale mergând înaintea lor și momentul era atât de cutremurător, încât nimeni nu cuteză să-i oprească. Generalul se ridică în capul oaselor în pat când îi auzi intrând în iatac, își acoperi ochii cu brațul ca să nu orbească și le porunci să iasă, răcnind:

— Luați de-aici luminile astea, că parc-ar fi un cortegiu de suflete chinuite din Purgatoriu!

Pentru ca atmosfera apăsătoare din casă să nu-l ucidă până la urmă pe acela care avea soarta pecetluită, Fernando aduse un taraf de lăutari ambulanti din Mamatoco, care cântară fără întrerupere o zi întreagă sub tamarinii din curte. Generalul reacționează bine la virtuțile liniștitoare ale muzicii.

Ceru să i se repete de mai multe ori *La Trinitaria*¹ (Panseluța.) contradansul lui favorit, care câștigase popularitate pentru că el însuși împărțea, altădată, copii după partitură pretutindeni pe unde umbla.

Sclavii opriră presele de zahăr și-l priviră un timp pe general printre plantele agățătoare de la fereastră. Era învelit cu un cearșaf alb, mai pământiu și mai tras la față ca după moarte, și marca ritmul cu capul lui ca de arici din pricina firelor scurte de păr care

începeau din nou să-i crească. La sfârșitul fiecărei bucăți aplauda cu politețea reținută pe care o învățase la opera din Paris.

La amiază, însuflețit de muzică, bău o cană cu supă și mănăcă turtițe de sago și pui fiert. Apoi ceru o oglindă de mână ca să se privească în timp ce stătea lungit în hamac, și spuse:

— Cu ochii ăștia nu mor eu!

Speranța aproape pierdută că doctorul Révérend are să facă un miracol renăscu în sufletele tuturor. Dar când părea să se simtă mai bine, bolnavul îl confundă pe generalul Sardá cu unul dintre cei treizeci și opt de ofițeri spanioli ce fuseseră împușcați din ordinul lui Santander într-o singură zi, fără a fi judecați, după lupta de la Boyacá. Mai târziu suferi o recădere subită din care nu-și mai reveni, și țipă, cu glasul plâpând pe care îl mai avea, să fie luați muzicanții și duși departe, ca să nu îi tulbure liniștea ultimelor clipe de viață. Când se liniști, îi dădu ordin lui Wilson să întocmească o scrisoare adresată generalului Justo Briceño, cerându-i, ca pe un omagiu aproape postum, să se împace cu generalul Urdeneta și să salveze țara de ororile anarhiei. Nu îi dictă textual decât cuvintele de început: „Vă scriu aceste rânduri în ultimele clipe ale vieții mele”.

Seara discută până foarte târziu cu Fernando și, pentru prima oară, îi dădu sfaturi pentru viitor. Ideea de a-și scrie împreună memoriile rămânea în proiect, dar nepotul trăise destul alături de el ca să încerce să le scrie ca o lucrare de suflet, așa încât fiii lui să-și facă o idee despre acei ani de glorie și de suferință.

— O să scrie ceva și O'Leary dacă o să stăruie în intențiile lui, spuse generalul. Dar va fi altceva.

Fernando era atunci în vârstă de douăzeci și șase de ani și avea să trăiască până la optzeci și opt de ani apucând să scrie doar decât câteva pagini stângace, căci i-a fost dat uriașul noroc de a-și pierde memoria.

José Palacios fusese în dormitor în timp ce generalul își dicta testamentul. Nici el, nici nimeni altul nu scoase o vorbă în acele momente ce păreau de o solemnitate rituală. Dar seara, în timpul băii emoliente, îl rugă pe general să modifice ceea ce dictase.

— Am fost întotdeauna săraci, dar nu ne-a lipsit nimic, spuse el.

— Ba e tocmai invers, replică generalul. Am fost întotdeauna bogați, dar nu ne-a prisosit nimic.

Ambele extreme erau adevărate. José Palacios intrase foarte de tânăr în serviciul său, din dispoziția mamei generalului, care era stăpâna lui, fără să fie eliberat din sclavie în mod oficial. Rămase plutind într-o stare civilă confuză, ca într-un limb, fără să i se dea vreodată un salariu sau să i se precizeze statutul social, nevoile lui personale fiind asimilate cu propriile nevoi ale generalului. Se identifică cu el până și în felul cum se îmbrăca și cum mânca, exagerând chiar în sobrietate. Generalul nu avea chef să-l lase de izbeliște, fără un grad militar și un certificat de invaliditate, la o vârstă când nu se mai afla la începutul vieții. Așa încât nu exista altă soluție: clauza celor opt mii de pesos era nu numai irevocabilă, dar și indispensabilă.

— Așa e drept, încheie generalul.

José Palacios replică scurt:

— Drept e să murim împreună.

În fapt, așa se și întâmplă, căci își administră averea la fel de prost cum și-o gospodărise și generalul pe a sa. După moartea acestuia rămase la Cartagena de Indias să trăiască din mila oamenilor și începu să bea câte puțin ca să-și înece amintirile, până dădu în patima beției. Muri la vârsta de șaptezeci și șase de ani, tăvălindu-se în noroi, chinuit de un delirium tremens, într-o cloacă de cerșetori, foști luptători în armata eliberatoare.

Generalul se simți atât de rău când se trezi în zorii zilei de 10 decembrie, încât fu chemat de urgență episcopul Estévez, pentru eventualitatea că ar fi vrut să se spovedească. Episcopul sosi imediat și dădu atât de multă importanță acestei întâlniri, că se îmbrăcă în veșminte de ceremonie. Dar întrunirea avu loc, din dispoziția generalului, cu ușile închise și fără martori și nu dură decât paisprezece minute. Despre ce anume au discutat nu s-a aflat niciodată nimic. Episcopul ieși în grabă supărat, se urcă în trăsură fără să-și ia rămas bun și nu oficie slujba de înmormântare, cu toate că îl chemară de mai multe ori, nici nu asistă la funeralii. Generalul intră într-o stare atât de gravă, încât nu putu să se ridice singur din hamac și doctorul trebui să-l ia în brațe, ca pe un nou-născut, și să-l așeze pe pat rezemat de perne ca să nu se înece de tuse. Când, în sfârșit, își veni în fire, le porunci

tuturor să iasă ca să vorbească cu doctorul între patru ochi.

— Nu mi-am închipuit că situația ar fi așa de gravă încât să mă gândesc la ungerea din urmă, îi spuse el. Eu, care nu cunosc fericirea de a crede în viața de dincolo.

— Nu-i vorba de așa ceva, spuse Révérend. Se adeverește însă că, o dată ce-și rezolvă problemele de conștiință, bolnavul capătă o stare de spirit care ușurează mult sarcina medicului.

Generalul nu luă în seamă dibăcia răspunsului, pentru că se cutremură de năucitoare revelație că goana nebunească între necazurile și visurile lui se apropia în acel moment de punctul final. Restul era întunericul absolut.

— Ei, drăcia dracului! spuse el, oftând. Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!

Scrută încăperea cu luciditatea cea de pe urmă și pentru prima oară văzu adevărul: ultimul pat de împrumut, jalnica măsuță de toaletă a cărei oglindă tulbure și răbdătoare nu avea să-i mai răsfrângă chipul, ligheanul de porțelan ciobit, cu apa și prosopul și săpunul pentru alte mâini, graba nemiloasă a ceasului octogonal gonind nebunește spre întâlnirea ineluctabilă din 17 decembrie, de la ora unu și șapte minute, din ultima după-amiază a vieții lui. Atunci își încrucișă brațele pe piept și începu să asculte glasurile limpezi ale sclavilor din fabrică intonând rugăciunea de la orele șase, iar pe fereastră văzu diamantul lui Venus de pe cer care pierea pentru totdeauna, zăpezile eterne, tinerele plante agățătoare ai căror clopoței galbeni nu-i va vedea înflorind în sâmbăta următoare din casa închisă, cufundată în doliu, ultimele scânteii ale vieții care niciodată, în vecii vecilor, nu avea să se mai repete.

MULȚUMIRI

Ani de-a rândul l-am ascultat pe Alvaro Mutis vorbind despre intenția sa de a descrie ultima călătorie a lui Simón Bolívar pe fluviul Magdalena. Când a publicat *Ultimul chip*, care era un prim fragment al cărții prezentat în premieră, narațiunea mi s-a părut atât de matură, iar stilul și tonul ei atât de purificate, încât m-am așteptat să citesc cartea în întregime în scurt timp. Cu toate acestea, după doi ani am avut impresia că o dăduse uitării, cum ni se întâmplă multora dintre noi, scriitorii, chiar și cu visurile noastre cele mai dragi, și numai atunci m-am încumetat să-l rog să-mi îngăduie s-o scriu eu. A fost o lovitură izbutită după zece ani de stat la pândă. Așa încât primele mele cuvinte de mulțumire îi sunt adresate lui.

Mai mult decât gloria personajului mă interesa atunci fluviul Magdalena, pe care am început să-l cunosc de când eram copil, călătorind de pe coasta caraibiană, unde am avut norocul să mă nasc, până în orașul Bogota, îndepărtat și neguros, unde de prima dată m-am simțit mai străin decât în oricare altul. În anii studenției l-am străbătut de unsprezece ori în ambele sensuri, la bordul acelor nave cu aburi ce ieșeau de pe porțile șantierelor navale de pe malurile fluviului Mississippi, sortite nostalgiei și având o vocație mitică pe care nici un scriitor nu ar putea s-o ignore.

Pe de altă parte, temeuriile istorice mă interesau prea puțin, căci ultima călătorie pe fluviu este perioada cea mai săracă din punct de vedere documentar din viața lui Bolívar. Nu a scris atunci decât trei sau patru scrisori — un om care a dictat, probabil, peste zece mii — și nici unul dintre însoțitorii lui nu a lăsat amintiri în scris despre acele paisprezece zile funeste. Totuși, încă de la primul capitol a trebuit să fac câte o investigație ocazională asupra modului său de viață și aceasta m-a trimis la o alta, și apoi la noi și noi cercetări, până la epuizarea subiectului. Timp de doi ani m-am cufundat în nisipurile mișcătoare ale unei documentații uriașe, contradictorii și adeseori îndoielnice, de la cele treizeci și patru de volume ale lui Daniel Florence O'Leary până la tăieturile din ziarele cele mai inimaginabile. Lipsa mea absolută de experiență și de metodă în cercetarea istorică a făcut ca sarcina din acele zile să-mi fie cu atât mai dificilă.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără ajutorul celor care au bătătorit respectivele teritorii înaintea mea timp de un secol și jumătate și mi-au înlesnit temerarul proiect literar de a povesti o viață folosindu-mă de o documentație tiranică, fără a renunța la teribilele legi ale romanului. Îmi exprim însă recunoștința cu totul deosebită față de un grup de prieteni, vechi și noi, care și-au asumat ca pe o problemă personală de mare importanță nu numai îndoielile mele cele mai mari — ca aceea privind adevărata gândire politică a lui Bolívar dincolo de contradicțiile lui flagrante —, dar și pe cele mai mărunte — cum ar fi

numărul pe care-l purta la încălțăminte. Totuși, nimic nu voi aprecia mai mult decât îngăduința acelor care, din cauza unei omisiuni grosolane, nu își vor găsi numele menționat în aceste rânduri de recunoștință.

Istoricul columbian Eugenio Gutiérrez Celys, ca răspuns la un chestionar de mai multe pagini, a elaborat pentru mine o colecție de fișe care nu numai că mi-a pus la dispoziție date surprinzătoare — multe dintre ele rătăcite prin presa columbiană din secolul XIX —, dar mi-a oferit și primele modele ale unei metode de verificare și triere a informației. În plus, cartea sa intitulată *Bolívar zi de zi*, scrisă în colaborare cu istoricul Fabio Puyo, a constituit un îndrumar, care, pe parcursul scrierii romanului, mi-a permis să mă mișc în voie prin toate perioadele vieții personajului. Același Fabio Puyo a avut meritul de a-mi alunga neliniștile cu documente cu rol de analgezic pe care mi le citea la telefon de la Paris sau pe care mi le trimitea de urgență prin telex ori telefax, de parcă ar fi fost vorba de medicamente de care depindea propria mea viață. Pe istoricul columbian Gustavo Vargas, profesor la Universitatea Națională Autonomă din Mexico, mi-a fost întotdeauna la îndemână să-l contactez telefonic pentru a-mi elucida unele îndoieli mai mari sau mai mici despre tot ceea ce era legat de concepțiile politice ale epocii. Istoricul bolivarian Vinicio Romero Martínez m-a ajutat de la Caracas cu dezvăluiri care mi se păreau de neconceput despre modul cum se comporta Bolívar în viața particulară — în special despre limbajul lui grosier —, ca și despre felul de a fi și destinul ofițerilor din suita sa, și cu o revizie severă a datelor istorice în versiunea finală. Lui îi datorez observația providențială că Bolívar nu ar fi putut să mănânce fructe de mango cu plăcerea copilărească pe care i-o atribuisem eu, din simplul motiv că mai urmau să treacă niște ani până când să ajungă mangoul în America.

Jorge Eduardo Ritter, ambasadorul statului Panama în Columbia, mai apoi ministru de externe al țării sale, a făcut mai multe călătorii urgente cu avionul numai pentru ca să-mi aducă unele dintre cărțile sale imposibil de găsit. Don Francisco de Abrisqueta, din Bogota, mi-a fost o călăuză îndârjită prin vasta și confuza bibliografie bolivariană. Ex-președintele Belisario Betancur mi-a elucidat mai multe incertitudini de-a lungul unui an de consultații telefonice și a stabilit că unele versuri citate de Bolívar din memorie aparțineau poetului ecuadorian José Joaquín Olmedo. Cu Francisco Pividal am purtat pe îndelete, la Havana, discuțiile preliminare care mi-au permis să-mi fac o idee clară asupra cărții pe care trebuia să o scriu. Roberto Cadavid (Argos), lingvistul cel mai popular și mai îndatoritor din Columbia, mi-a făcut serviciul de a cerceta sensul și vechimea unor regionalisme. La solicitarea mea, geograful Gladstone Oliva și astronomul Jorge Pérez Doval, de la Academia de Științe din Cuba, au făcut inventarul nopților cu lună plină din primii treizeci de ani ai secolului trecut.

Vechiul meu prieten Aníbal Noguera Mendoza — de la Ambasada Columbiei din Puerto Príncipe — mi-a trimis copii ale unor hârtii ale sale, cu permisiunea generoasă de a mă folosi de ele în voie, cu toate că erau însemnări și bruioane ale unui studiu pe care îl scrie el însuși, pe aceeași temă. Mai mult decât atât, în prima variantă a cărții a descoperit șase erori mortale și anacronisme sinucigașe care ar fi iscat îndoieli asupra rigurozității acestui roman.

În sfârșit, Antonio Bolívar Goyanes — rudă îndepărtată a protagonistului și, poate, cel din urmă tipograf de modă veche care mai există în Mexic — a avut amabilitatea de a revizui împreună cu mine originalul, angajându-se într-o vânătoare milimetrică de contrasensuri, inconsecvențe, inexactități și greșeli de tipar și într-o crâncenă examinare a limbii și a ortografiei, până am epuizat șapte variante. În acest fel am „prins” un militar care câștiga bătălii înainte de a se naște, o văduvă care pleca în Europa cu iubitul ei soț și un dejun amical al lui Bolívar cu Sucre la Bogota, într-o perioadă când unul se afla la Caracas, iar celălalt la Quito. Nu sunt totuși foarte convins că trebuie să fiu recunoscător pentru aceste două ultime ajutoare, căci mi se pare că asemenea absurdități ar fi adăugat un dram de umor involuntar — și, poate, binevenit — acestei cărți pline de grozăvii.

O succintă cronologie a vieții lui Simón Bolívar
(Elaborată de Vinicio Romero Martínez)

1783

24 iulie: se naște Simón Bolívar.

1786

19 ianuarie: moare Juan Vicente Bolívar, tatăl lui Simón.

1792

6 iulie: moare doña María de la Concepción Palacios y Blanco, mama lui Bolívar.

1795

23 iulie: Bolívar părăsește casa unchiului său. Începe un îndelungat proces și el se mută în casa dascălului său Simón Rodríguez. În octombrie se întoarce să locuiască în casa unchiului său Carlos.

1797

Conspirația lui Gual y España din Venezuela. Bolívar se înrolează cadet în miliția populară în Ținutul Văilor din regiunea Aragua.

1797-1798

Andrés Bello îi dă lecții de gramatică și geografie. Tot în această perioadă studiază fizica și matematica acasă, la academia înființată de părintele Francisco de Andújar.

1799

19 ianuarie: face o călătorie în Spania, cu escale în Mexic și Cuba. La Veracruz scrie prima sa scrisoare.

1799-1800

La Madrid intră în contact cu înțeleptul marchiz de Ustáriz, adevăratul său mentor spiritual.

1801

În perioada martie-decembrie studiază limba franceză la Bilbao.

1802

12 februarie: la Amiens (Franța) îl admiră pe Napoleon Bonaparte. Se îndrăgostește de Paris.

26 mai: se căsătorește cu María Teresa Rodríguez del Toro la Madrid, în Spania.

12 iulie: sosește în Venezuela cu soția. Se ocupă de moșiile sale.

1803

22 ianuarie: María Teresa moare la Caracas.

23 octombrie: din nou în Spania.

1804

2 decembrie: asistă la încoronarea lui Napoleon la Paris.

1805

15 august: jurământul de pe Muntele Sacru, Roma, Italia.

27 decembrie: se inițiază în masoneria de rit scoțian la Paris. În ianuarie 1806 accede la gradul de maestru.

1807

1 ianuarie: debarcă la Charleston (S.U.A.). Străbate mai multe orașe din această țară, iar în iunie revine la Caracas.

1810

18 aprilie: retras la moșia sa din Aragua; din acest motiv nu ia parte la evenimentele din 19 aprilie, zi în care începe revoluția venezueleană.

9 iunie: pleacă la Londra, în misiune diplomatică. Aici face cunoștință cu Francisco de Miranda.

5 decembrie: se întoarce de la Londra. După cinci zile, sosește la Caracas și Miranda, care se instalează în casa lui Simón Bolívar.

1811

2 martie: se întrunește primul Congres al Venezuelei.

4 iulie: discursul lui Bolívar la Asociația Patriotică.

5 iulie: declarația de independență a Venezuelei.

23 iulie: Bolívar luptă sub comanda lui Miranda, la Valencia. Este prima sa experiență de război.

1812

26 martie: cutremur la Caracas.

6 iulie: este cucerit de colonelul Simón Bolívar castelul din Puerto Cabello, în urma unui act de trădare.

30 iulie: împreună cu alți ofițeri îl capturează pe Miranda ca să-l predea tribunalului militar, considerându-l trădător pentru că semnase capitularea. Manuel María Casas li-l ia

pe ilustrul prizonier și îl predă spaniolilor.

1 septembrie: sosește la Curaçao, în primul său exil.

15 decembrie: lansează, în Noua Granadă, Manifestul de la Cartagena.

24 decembrie: cu ocuparea orașului Tenerife, Bolívar începe campania de pe fluviul Magdalena, care va curăța de monarhiști întreaga regiune.

1813

28 februarie: lupta de la Cúcuta.

1 martie: ocupă San Antonio del Táchira.

12 martie: comandant de brigadă în Noua Granadă.

14 mai: începe la Cúcuta Campania Admirabilă.

23 mai: este aclamat la Mérida ca „Eliberator”.

15 iunie: La Trujillo, Proclamația de război pe viață și pe moarte.

6 august: intrarea triumfală în Caracas. Sfârșitul Admirabilei Campanii.

14 octombrie: Consiliul din Caracas, într-o adunare publică, îl numește pe Bolívar general de armată și „Eliberator”.

5 decembrie: lupta de la Araure.

1814

8 februarie: dă ordin de execuție a prizonierilor de La Guayra.

12 februarie: lupta de la La Victoria.

28 februarie: lupta de la San Mateo.

28 mai: prima luptă de la Carabobo.

7 iulie: circa douăzeci de mii de locuitori ai orașului Caracas, în frunte cu Eliberatorul, pleacă la Oriente.

4 septembrie: Ribas și Piar, care i-au proscris pe Bolívar și pe Mariño, dau ordin ca aceștia să fie arestați la Carúpano.

7 septembrie: Bolívar emite Manifestul de la Carúpano și, nefiind la curent cu ordinul de arestare a sa, se îmbarcă a doua zi cu destinația Cartagena.

27 noiembrie: guvernul Noii Granade îl avansează comandant suprem, cu misiunea de a recuceri statul Cundinamarca. Întreprinde această campanie și reușește să determine capitularea Bogotei.

12 decembrie: instalează guvernul la Bogota.

1815

10 mai: în încercarea sa de a elibera Venezuela pătrunzând prin Cartagena, se confruntă cu o puternică opoziție din partea autorităților acestui oraș și de aceea ia hotărârea să se îmbarce cu destinația Jamaica, plecând într-un exil voluntar.

6 septembrie: publică celebra „Scrisoare din Jamaica”.

24 decembrie: debarcă în Los Cayos (Haiti), unde se întâlnește cu prietenul său Luis Brión, marinar din insula Curaçao. În Haiti are o întrevedere cu președintele Pétion, care îi va oferi neprețuita sa colaborare.

1816

31 martie: pornește din Haiti așa-numita expediție de la Los Cayos. Este însoțit de Luis Brión.

2 iunie: la Carúpano decretează eliberarea sclavilor.

1817

9 februarie: Bolívar și Bermúdez se împacă și se îmbrățișează pe podul de peste râul Neveri (Barcelona).

11 aprilie: lupta de la San Félix, dusă de Piar. Se obține eliberarea orașului Angostura, controlul asupra fluviului Orinoco și consolidarea definitivă a Republicii.

8 mai: se întrunește la Cariaco un congres care fusese convocat de teologul José Cortés Madariaga. Acest mic congres de la Cariaco s-a terminat printr-un eșec, cu toate că două dintre decretele votate de el sunt încă în vigoare: cele șapte stele de pe drapelul național și denumirea Statul Noii Sparte pentru Insula Margarita.

12 mai: îl avansează pe Piar comandant suprem.

19 iunie: îi scrie lui Piar într-un stil conciliant: „Domnule general, prefer o luptă cu spaniolii acestor gâlcevi între patrioți”.

4 iulie: în laguna de la Casacoima, cufundat în apă până la gât, ascunzându-se ca să scape de o ambuscadă monarhistă, a început să peroreze în fața ofițerilor din subordinea sa, uluindu-i cu profețiile lui despre ceea ce avea să se întâmple de la cucerirea orașului

Angostura și până la eliberarea Perului.

16 octombrie: împușcarea generalului Piar la Angostura. Consiliul de război a fost prezidat de Luis Brión.

1818

30 ianuarie: la ferma de la Cañafistula, Apure, se întâlnește pentru prima oară cu Páez, conducătorul zonei Llanos.

12 februarie: Bolívar îl învinge pe Morillo la Calabozo.

27 iunie: înființează la Angostura serviciul poștal de pe fluviul Orinoco.

1819

15 februarie: formează congresul de la Angostura. Rostește celebrul discurs cu acest titlu. Este ales președinte al Venezuelei. Începe imediat campania de eliberare a Noii Granade.

7 august: lupta de la Boyacá.

17 decembrie: Bolívar întemeiază Republica Columbia, împărțită în trei provincii: Venezuela, Cundinamarca și Quito. Congresul îl alege președinte al Columbiei.

1820

11 ianuarie: se află la San Juan de Payara, Apure.

5 martie: la Bogota.

19 aprilie: sărbătorește la San Cristóbal zece ani de la începutul revoluției.

27 noiembrie: se întâlnește cu Pablo Morillo la Santa Ana, Trujillo. Cu o zi înainte ratifica armistițiul și tratatul de război.

1821

5 ianuarie: se află la Bogota, unde pregătește campania din Sud, a cărei conducere i-o va încredința lui Sucre.

14 februarie: îl felicită pe Rafael Urdaneta pentru proclamarea independenței orașului Maracaibo, deși își exprimă temerea că Spania va considera aceasta o acțiune de re-credință, în detrimentul armistițiului.

17 aprilie: anunță printr-un discurs încetarea armistițiului și începutul unui „război sfânt”: „Se va lupta pentru dezarmarea adversarului, nu pentru nimicirea lui”.

28 aprilie: reîncep ostilitățile.

27 iunie: Bolívar îl învinge pe La Torre la Carabobo. Cu toate că nu aceasta a fost bătălia finală, ea a asigurat independența Venezuelei.

1822

7 aprilie: lupta de la Bomboná.

24 mai: lupta de la Pichincha.

16 iunie: la Quito o cunoaște pe Manuelita Sáenz, când își face intrarea triumfală în oraș alături de Sucre.

11 iulie: Bolívar sosește la Guayaquil. Două zile mai târziu, îl declară anexat Columbiei.

26/27 iulie: întrevvedereea lui Bolívar cu San Martín la Guayaquil.

13 octombrie: scrie *Plăsmuirile mele de pe vulcanul Chimborazo* la Loja, în apropiere de Cuenca, Ecuador.

1823

1 martie: Riva Agüero, președintele Perului, îi solicită Eliberatorului patru mii de soldați și sprijinul Columbiei pentru obținerea independenței. Primul contingent de trei mii de oameni este trimis de Bolívar la 17 martie, urmat de alte trei mii la 12 aprilie.

14 mai: Congresul peruan dă publicității un decret prin care Eliberatorul este chemat să pună capăt războiului civil.

1 septembrie: Bolívar sosește la Lima, în Peru. Congresul îl autorizează să-l aducă în subordinea sa pe Riva Agüero, care deținea o poziție privilegiate, datorită spaniolilor.

1824

1 ianuarie: sosește bolnav în Pativilca.

12 ianuarie: instituie prin decret pedeapsa capitală pentru aceia care sustrag din tezaurul public mai mult de zece pesos.

19 ianuarie: îi trimite o frumoasă scrisoare dascălului său Simón Rodríguez: „Dumneavoastră mi-ați modelat sufletul pentru a prețui libertatea, dreptatea, măreția, frumusețea”.

10 ianuarie: Congresul peruan îl numește dictator, pentru a salva Republica distrusă.

6 august: lupta de la Junín.
5 decembrie: Bolívar eliberează Lima.
7 decembrie: convoacă Congresul din Panama.
9 decembrie: victoria lui Sucre la Ayacucho. Este eliberată întreaga Americă spaniolă.

1825

Anglia recunoaște independența noilor state din America.

12 februarie: Congresul din Peru, în semn de recunoștință, îi acordă onoruri Eliberatorului: o medalie, o statuie ecvestră, un milion de pesos pentru el și un milion pentru armata eliberatoare. Bolívar refuză suma oferită lui de Congres, dar o acceptă pe aceea destinată soldaților săi.

18 februarie: Congresul din Peru nu îi acceptă demisia din funcția de președinte cu puteri nelimitate.

6 august: o adunare întrunită la Chuquisaca, în Alto Peru, hotărăște crearea Republicii Bolivia. 26 octombrie: Bolívar la Cerro de Potosí.

25 decembrie: decretează la Chuquisaca plantarea unui milion de copaci „acolo unde e mai mare nevoie de ei”.

1826

25 mai: de la Lima îl anunță pe Sucre că Peru a recunoscut Republica Bolivia. Totodată, îi trimite proiectul constituției bolivienne.

22 iunie: este format Congresul din Panama.

16 decembrie: sosește la Maracaibo, de unde promite venezuelenilor că va convoca marea convenție.

31 decembrie: sosește la Puerto Cabello, căutându-l pe Páez.

1827

1 ianuarie: decretează amnistierea celor implicați în afacerea „Cosiata”. Ratifică numirea lui Páez în funcția de conducător suprem al Venezuelei.

1 ianuarie: de la Puerto Cabello îi scrie lui Páez: „Nu pot să dezbin republica; dar doresc acest lucru spre binele Venezuelei și el se va face în adunarea generală dacă Venezuela dorește”.

4 ianuarie: la Naguanagua, în apropiere de Valencia, se întâlnește cu Páez și îi oferă sprijinul său. Mai înainte îi spusese că avea „dreptul să răspundă la nedreptate cu dreptatea și la abuzul de forță cu nesupunerea” față de Congresul de la Bogota. Aceasta îl irită pe Santander, care e tot mai nemulțumit de Eliberator.

12 ianuarie: sosește cu Páez la Caracas, în aplauzele mulțimii.

5 februarie: de la Caracas trimite Congresului de la Bogota o nouă cerere de demisie din funcția prezidențială, cuprinzând o dramatică expunere de motive care îl fac să conchidă: „Cu asemenea sentimente vă declar că demisioniez o dată, de o mie și chiar de un milion de ori din funcția de președinte al republicii...”.

16 martie: rupe definitiv relațiile cu Santander: „Nu-mi mai scrieți, pentru că nu doresc să vă răspund și nici să vă mai numesc prietenul meu”.

6 iunie: Congresul din Columbia respinge demisia lui Bolívar și îi cere să meargă la Bogota pentru a-și depune jurământul.

5 iulie: pleacă de la Caracas la Bogota. Nu va mai reveni niciodată în orașul său natal.

10 septembrie: sosește la Bogota, depune jurământul de președinte al republicii, în fața unei violente opoziții politice.

11 septembrie: scrisoarea adresată lui Tomás de Heres: „Ieri am intrat în această capitală și acum dețin deja funcția prezidențială. Trebuia să se întâmple așa: se evită multe nenorociri în schimbul unui număr infinit de greutateți.”

1828

10 aprilie: se află la Bucaramanga în timp ce se desfășoară Convenția de la Ocaña. În cadrul acesteia se delimitează clar partidele bolivarist și santanderist. Bolívar protestează față de „acțiunile în favoarea generalului Padilla, față de agresiunile comise de el la Cartagena”.

9 iunie: părăsește Bucaramanga cu gândul să ajungă până în Venezuela. Avea intenția de a locui la conacul Anauco al marchizului del Toro. 11 iunie: se dizolvă Convenția de la Ocaña.

24 iunie: schimbându-și planurile, se întoarce la Bogota, unde este aclamat.

15 iulie: în discursul ținut la Valencia, Páez îl numește pe Bolívar „unicul geniu din secolul al XIX-lea, ...cel care vreme de optsprezece ani s-a sacrificat neîncetat pentru fericirea voastră, a făcut cel mai mare sacrificiu ce se putea cere sufletului său: conducerea supremă la care a renunțat de nenumărate ori, dar pe care, dată fiind situația actuală din republică, este obligat s-o exercite”.

27 august: decretul organic de instaurare a dictaturii, impusă ca urmare a rivalităților manifestate la Convenția de la Ocaña. Bolívar desființează funcția de vicepreședinte și, în consecință, Santander este eliminat de la guvernare. Eliberatorul îi oferă funcția de ambasador al Columbiei în Statele Unite. Santander o acceptă, dar își amână plecarea pentru un timp. Este posibil ca desființarea funcției lui Santander să fi inspirat atentatul împotriva lui Bolívar. 21 septembrie: Páez îl recunoaște pe Bolívar drept conducător suprem și jură în fața arhiepiscopului Ramón Ignacio Méndez și în fața unei mulțimi adunate în Piața Mare din Caracas: „...și făgăduiesc sub jurământ că voi respecta, voi apăra și voi aplica decretul pe care le va emite ca pe niște legi ale republicii. Dumnezeu, care este martorul jurământului meu, mă va răsplăti pentru fidelitatea cu care am să-mi îndeplinesc făgăduința”.

25 septembrie: atentat împotriva lui Bolívar la Bogota. Îl salvează Manuelita Sáenz. Santander este printre cei implicați. Urdaneta, judecător în acest proces, îl condamnă la moarte. Bolívar comută pedeapsa capitală în exil.

1829

1 ianuarie: se află la Purificación. Prezența sa în Ecuador este necesară, date fiind conflictele cu Peru, care a ocupat prin acțiune militară orașul Guayaquil.

21 iulie: Columbia își recuperează Guayaquilul. Populația îi face Eliberatorului o primire triumfală.

13 septembrie: îi scrie lui O'Leary: „Știm cu toții că unirea Noii Granade cu Venezuela se menține doar grație autorității mele, care odată și odată nu va mai fi aceeași, după cum o fi voia Providenței sau a oamenilor...”.

13 septembrie: scrisoarea lui Páez: „Am cerut să se publice o circulară prin care sunt invitați toți cetățenii și corporațiile să-și exprime în mod clar și solemn opiniile. Acum aveți puterea legală să cereți ca populația să spună ceea ce dorește. Suntem acum în situația în care Venezuela se poate pronunța fără să țină seamă de nici un alt considerent decât binele colectiv. Dacă se vor adopta măsuri radicale pentru a se exprima ceea ce doriți dumneavoastră cu adevărat, reformele vor fi desăvârșite și se va respecta conștiința colectivă...”.

20 octombrie: revine la Quito.

29 octombrie: pleacă spre Bogota.

5 decembrie: de la Popayán, îi scrie lui Juan José Flores: „Probabil că generalul Sucre va fi succesorul meu, și s-ar putea să-l susținem cu toții; în ceea ce mă privește, promit s-o fac din toată inima”. 15 decembrie: îi declară lui Páez că nu va mai accepta funcția de președinte al republicii și că, dacă Congresul îl alege pe Páez președinte al Columbiei, jură pe onoarea sa că se va supune cu cea mai mare plăcere ordinilor sale.

18 decembrie: respinge categoric proiectul de instaurare a unui regim monarhic în Columbia.

1830

15 ianuarie: se află din nou la Bogota.

20 ianuarie: se formează Congresul columbian. Mesajul lui Bolívar. Își prezintă demisia din funcția prezidențială.

27 ianuarie: solicită aprobarea Congresului pentru a pleca în Venezuela. Congresul columbian nu îi aprobă plecarea.

1 martie: îi încredințează puterea lui Domingo Caycedo, președinte al consiliului guvernamental, și se retrage la Fucha.

27 aprilie: în mesajul trimis Congresului Admirabil își exprimă din nou hotărârea de a renunța la funcția prezidențială.

4 mai: Joaquín Mosquera este ales președinte al Columbiei.

8 mai: Bolívar părăsește Bogota, pornind în ultima sa călătorie.

4 iunie: Sucre este asasinat la Berruecos. Bolívar a aflat vestea în apropiere de Cerro de la Popa, și a fost profund impresionat.

5 septembrie: Urdaneta preia conducerea guvernului Columbiei în contextul unui evident vid de putere. La Bogota, la Cartagena și în alte orașe din Noua Granadă au loc manifestații și mișcări în favoarea Eliberatorului, pentru ca acesta să revină la putere. În acest timp, Urdaneta îl așteaptă.

18 septembrie: aflând despre evenimentele care au dus la instalarea lui Urdaneta la conducerea guvernului, se declară dispus să apere integritatea republicii ca cetățean și ca soldat și anunță că va pleca spre Bogota în fruntea a două mii de oameni pentru a sprijini guvernul existent; refuză, în parte, când este solicitat să preia puterea, argumentând că ar fi un act de uzurpare, dar lasă deschisă această posibilitate declarând că în viitoarele alegeri „...legitimitatea mă va lua sub acoperământul ei sau va veni un nou președinte...”; în final le cere compatrioților săi să se unească în jurul guvernului lui Urdaneta.

2 octombrie: se află la Turbaco.

15 octombrie: la Soledad.

8 noiembrie: la Barranquilla.

1 decembrie: sosește la Santa Marta în stare de prostrație.

6 decembrie: pornește spre conacul de la San Pedro Alejandrino, proprietatea spaniolului don Joaquín de Mier.

10 decembrie: își dictează testamentul și ultima proclamație. La insistențele medicului de a se spovedi și de a se împărtăși, Bolívar spune: „Ce-i asta?... Sunt, oare, așa de bolnav încât să mi se vorbească de testament și de spovedanie?... Cum am să mai ies eu din labirintul ăsta!”

17 decembrie: moare la conacul de la San Pedro Alejandrino, înconjurat de foarte puțini prieteni.